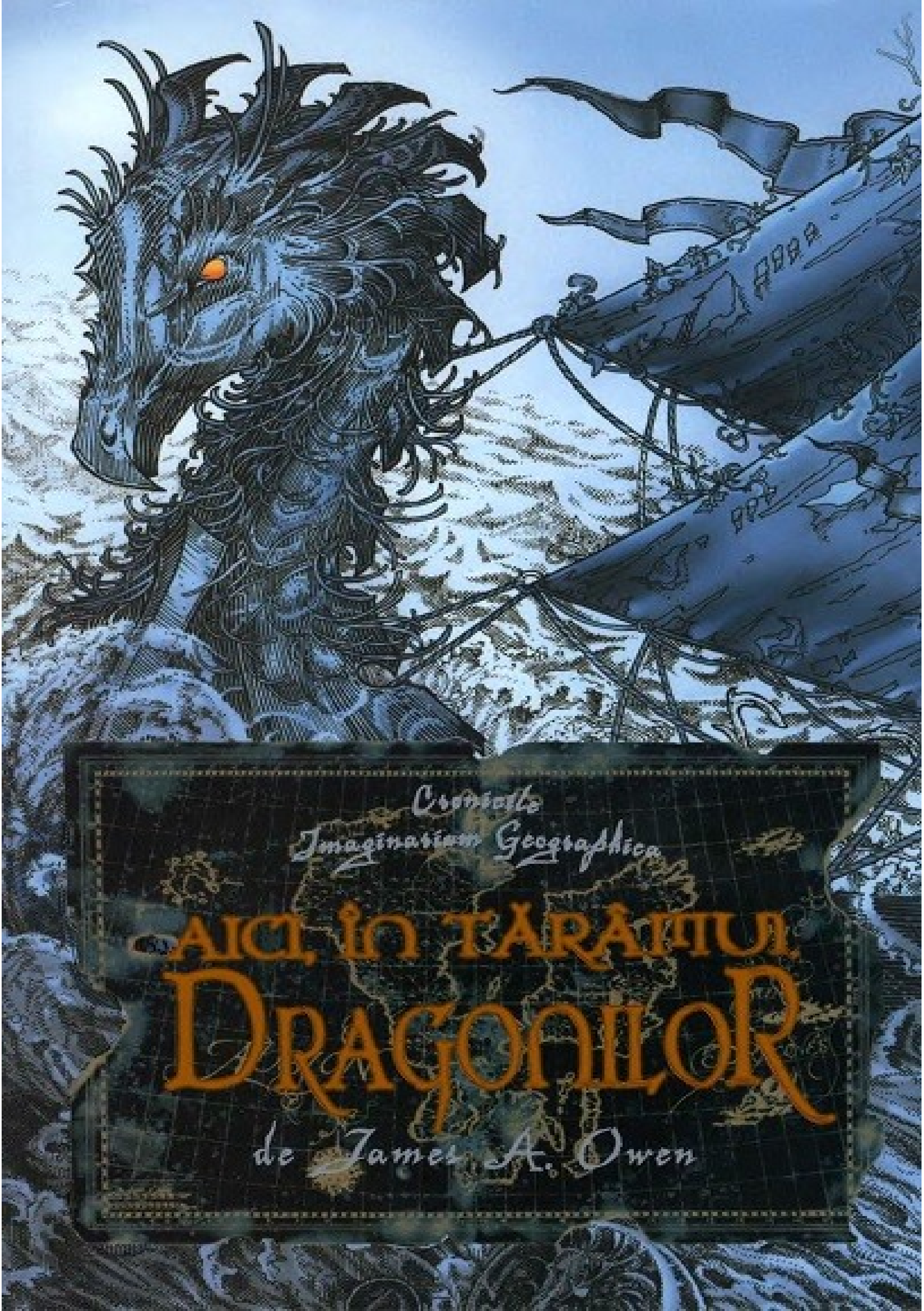

Cronicile
Imaginarium Geographica
AICI, ÎN TARÂMUL
DRAGONILOR
de James A. Owen

James A. Owen
Aici, în Tărâmul Dragonilor

Mulțumiri

Aici, în tărâmul dragonilor s-a născut sub forma unui sinopsis incomplet de zece pagini, pe care l-am arătat ultimului producător întâlnit în timpul unei călătorii interminabile la Hollywood. Acesta m-a ajutat să dau formă manuscrisului în următoarele câteva luni şi, în noiembrie 2004, mi-a sugerat să îl trimit diferitor editori. Cartea pe care o ţineţi acum în mâini nu ar fi existat fără încurajările lui Marc Rosen şi fără ajutorul lui David Heyman.

Echipa mea de acasă, de la Coppervale Studio, Jeremy, Lon şi Mary, mi-a acordat un ajutor inestimabil în crearea fundăturilor, a planurilor şi a comentariilor, oferindu-mi în acelaşi timp şi un sprijin moral şi chiar medical în perioada în care am lucrat la ilustraţii. Se pricep cu toţii la ceea ce fac, mai bine decât şi-ar putea închipui.

Craig Emanuel, avocatul meu neclintit ca o stâncă, m-a predat lui Ellen, Julie şi Lindsay, managerii mei de la Gotham Group, care au priceput povestea într-o secundă, au vândut-o aproape la fel de repede, dar le-a luat mult mai mult timp să mă susţină pe când o terminam de scris.

Redactorii mei de la Simon Schuster, David şi Alexandra, mi-au arătat la ce sunt buni redactorii, făcându-mă să par mai bun şi mai deştept decât sunt în realitate. Directorul meu artistic, Lizzy, mi-a reamintit cât de distractivă poate fi o colaborare şi a făcut ca această carte să arate minunat. Iar editorul meu, Rick, a făcut ca negocierile unui contract să semene mai degrabă cu o reuniune de familie.

Kai Meyer care, fiind un fan al benzilor mele desenate, m-a întrebat primul dacă mi-ar plăcea să scriu ceva în proză, împreună cu colegii lui, Frank, Hannes şi Sara, sunt motivul pentru care am avut experienţa şi încrederea de a scrie această carte. Mama, Sharon, şi soţia mea, Cindy, sunt cele care mi-au oferit sprijin, înţelegere şi compasiune când am decis să realizez şi ilustraţiile cărţii.

În final, trebuie să mulţumesc celei mai ciudate asocieri de persoane la care mă pot gândi, fiicei mele Sophie şi prietenului meu Dave Sim, primeia pentru desene şi celui de-al doilea pentru eseuri vechi de douăzeci de ani care mi-au amintit că îmi place ceea ce fac. Vă sunt recunoscător şi vă mulţumesc sincer.

Prolog

Un sunet distinct de oţel frecat încetişor pe piatră, urmat de un soi staniu de țopăieli şi de

picioare târşâite, îi dădu veste de sosirea vizitatorilor săi.

Ropotul de pe alee crescu în intensitate şi îşi dădu seama deodată că nu era vorba de zgomotul paşilor, ci mai degrabă de o larmă provocată de gheare care se frecau una de cealaltă cu nerăbdare. Îşi puse deoparte stiloul şi caietul de notiţe şi se rezemă de spătarul scaunului. Nu avea cum să mai nege. Venise timpul.

Lumina cernută şi chihlimbarie a după-amiezii britanice se strecură prin sticla murdară a uşii, în timp ce aceasta se deschidea încet către birou.

Îşi umplu din nou pipa cu amestecul său special de tutun şi scorţişoară şi observă în treacăt că norii începeau să se adune la orizont.

Venea furtuna.

Nu mai contează, gândi el cu o oarecare satisfacţie. Spusese lucrurile care trebuiau spuse persoanei care trebuia să le audă. Îşi făcuse datoria apărând ceea ce era de apărat şi trecând misiunea asta către alţii, care aveau să se achite de ea bine şi cu înţelepciune.

Nu-i puteai cere unui savant bătrân să realizeze mai mult într-o viaţă de om.

Silueta din pragul uşii îi făcu semn şi zări cu coada ochiului oţelul teribil de ascuţit, care se curba până într-un punct, când braţul vizitatorului său se ridică şi căzu iar pe lângă

corp. Clinchetele de pe alee se înteţiră.

— Salutare, profesore! zise figura întunecată. Aş putea avea o vorbă cu tine?

— Nu mai e aici, zise profesorul aprinzându-şi pipa şi trăgând adânc în piept fumul aromat. Ai ajuns prea târziu.

Vizitatorul îl fixă cu privirea pentru un moment şi-şi dădu seama că profesorul spunea adevărul.

— Îmi pare foarte rău să aud asta, zise el. Şi nu-ţi va prinde prea bine.

Profesorul ridică din umeri.

— Ceea ce mi se întâmplă mie nu mai are importanţă. Tu poţi să-mi iei viaţa, dar eu unul ştiu că am apărat un întreg imperiu împiedicându-te să ajungi la el şi, la urma urmei, care contează oare mai mult?

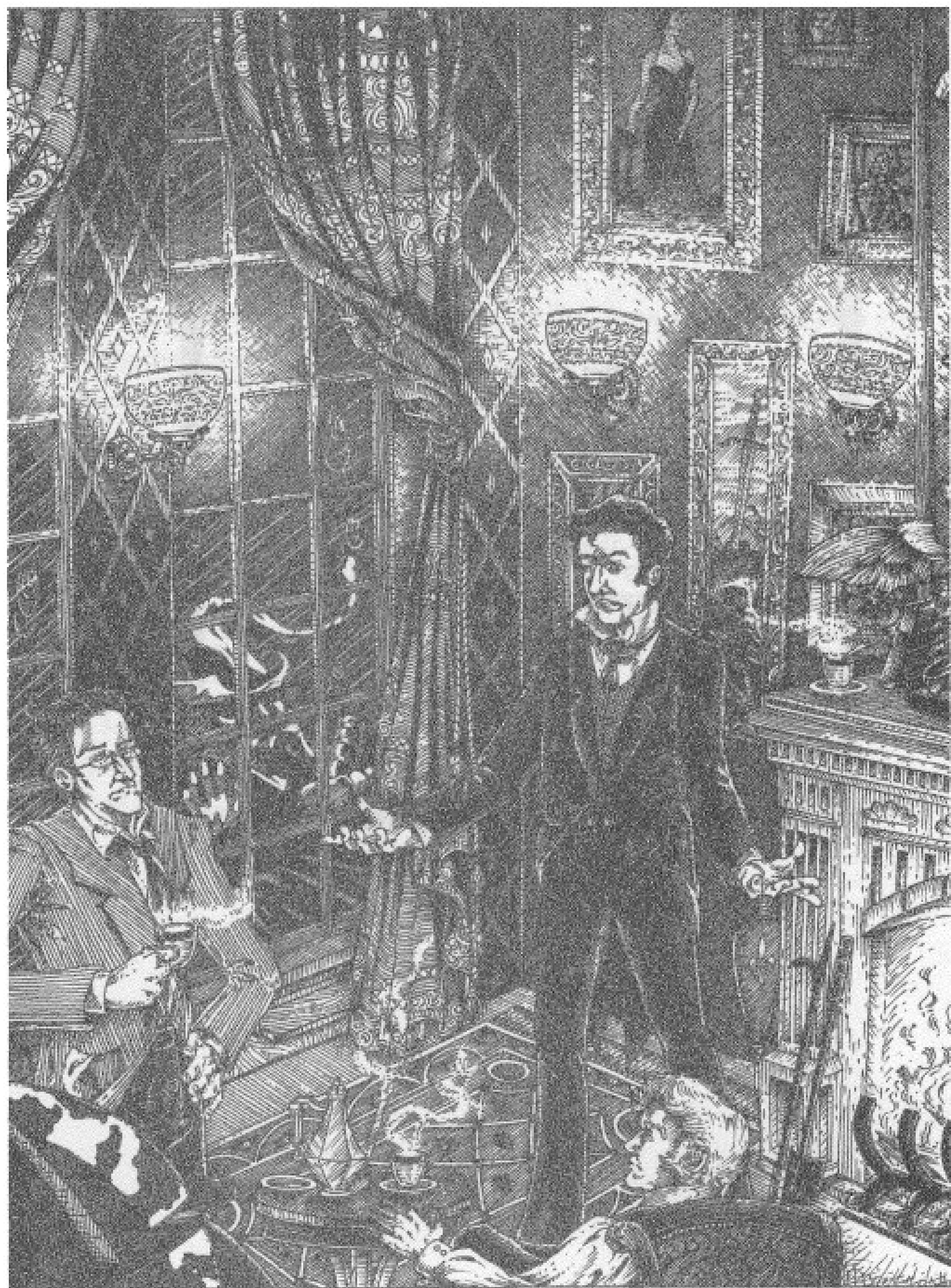
Vizitatorul gesticulă din nou, iar bocănelile de afară lăsară locul mârâielilor şi urletelor animalice.

Un iureş de corpuri invadă biroul mic în doar câteva secunde şi îl umplu cu oţel străvechi, cu durere şi cu sânge.

Când zgomotele se potoliră din nou, vizitatorii lăsară biroul aşa cum îl găsiseră, cu o singură excepţie.

Mai erau câteva ore până când primele picături de ploaie ale furtunii ce se apropia aveau să se spargă de caldarâm, dar profesorul nu le va mai vedea căzând.

PARTEA ÎNTÂI
IMAGINARIUM GEOGRAFICA

— E un om foarte straniu afară, zise Jack.

Capitolul Întâi
Începe Aventura

Scrisoarea gălbuie și subțire ar fi putut fi la fel de bine băgată într-o sticlă şi aruncată în ocean decât să fie trimisă cu poşta, pentru că, în momentul în care o primi John, profesorul deja murise. John scoase foaia de hârtie din buzunar, probabil pentru a suta oară.

Dragul meu John,

Te rog să te grăbeşti către Londra. Sunt multe lucruri, mi-e teamă că prea multe, pe care ar fi trebuit să ţi le explic mai din vreme. Mă rog doar ca această scrisoare să te găsească într-o stare care să îţi permită să călătoreşti şi că nu-mi vei purta pică pentru tot ceea ce va urma. Nu ştiu dacă eşti pregătit, dar asta e propria mea povară. Cred însă că eşti capabil şi poate asta e de ajuns. Sper să fie aşa.

Profesor Sigurdsson

Scrisoarea fusese datată cu o săptămână mai devreme, pe 9 martie 1917, şi îl găsise cu doar o zi mai înainte, la spitalul din Great Haywood. John telegrafiase un răspuns mentorului său, ceruse o permisie temporară, trimisese un bileţel proaspetei sale soţii cu care locuia de mai puţin de un an în casa lor din Oxford, explicându-i că avea să lipsească preţ de câteva

zile, şi apoi se pregătise de plecarea imediată către Londra.

Poştaşul care adusese telegrama descoperise că se petrecuse o crimă şi anunţase poliţia. John ştiu fără să mai întrebe că ofiţerul care aştepta pe peronul din Londra era acolo pentru a vorbi cu el şi ştia şi care era motivul.

Trenul de la Staffordshire avea întârziere, dar asta nu era ceva neaşteptat şi nici măcar nu mai reprezenta un neajuns. Era doar una dintre erodările normalităţii care însoţeau o stare permanentă de război.

John era în permisie de la batalionul al doilea de câteva luni, încă de dinainte de sărbători. Doctorii îi spuseseră că are pirexie sau „febra tranşeelor”, aşa cum o numeau soldaţii. Mai exact, corpul său se săturase de război şi îşi manifesta protestul printr-o stare generală de slăbiciune şi prin febră constantă.

În tren, John adormi aproape imediat, iar febra i se topi într-un vis despre un munte de foc ce împrăştia cenuşă fierbinte şi lavă în tranşeele de pe câmpiile Franţei, arzându-i camarazii care se opuneau ofensivei germane. John privea îngrozit cum cei care părăseau tranşeele erau seceraţi de focul armelor duşmane. Cei care rămâneau, ghemuiţi de frică, erau înghiţiţi de focul lichid, fiii Angliei devenind copii ai Pompeiului, murind în flăcări şi în fum…

Se trezi la auzul şuieratului ascuţit al trenului

care anunţa că ajunsese în gara din Londra. Era îmbujorat şi transpirat şi, în ochii ofiţerului ce-l aştepta, arăta întocmai de parc-ar fi fost complice la uciderea bărbatului pe care venise să îl vadă. John îşi şterse fruntea cu o batistă, îşi luă raniţa de pe raftul cu bagaje, şi-o puse în spinare şi coborî din tren.

Sosirea lui, urmată de părăsirea gării în compania poliţistului, fu observată de nu mai puţin de patru indivizi care se amestecau discret prin mulţime, schimbându-şi locurile între trenuri şi peron. Trei dintre ei purtau mantii şi mergeau destul de ciudat, din cauza încheieturilor inverse de la picioare, care îi făceau să păşească de parcă ar fi fost câini ridicaţi în două labe.

Exact ca şi cum ar fi fost câini.

Siluetele stranii se făcură nevăzute în mulţime, grăbindu-se să raporteze stăpânului lor ceea ce observaseră. Al patrulea, care stătuse lângă John în tren, se strecură afară din gară şi o coti pe aceeaşi stradă pe care poliţistul şi tânărul soldat din Staffordshire o apucaseră cu doar câteva minute mai înainte.

— Vreau doar să spun că există moduri mai bune de a petrece o seară decât să investighezi o crimă, zise inspectorul care răspundea de caz, un tip corpolent şi binevoitor numit Clowes. Pot să pun pariu că ucigaşul, indiferent cine ar fi el,

nu e pe afară, hoinărind printr-un asemenea noroi. Nu, e acasă de-acum, fericit că şi-a terminat treaba pe ziua de azi, încălzindu-şi picioarele în faţa şemineului şi sorbind dintr-un păhărel de brandy, în timp ce eu trebuie să mă aflu aici, pe punctul de a răci zdravăn…

Clowes se opri din lamentări şi gesticulă a scuză.

— Nu că a vorbi cu voi e chiar aşa de rău. E vorba de circumstanţe.

Lui John îi trebuiră câteva momente ca să-şi dea seama că nu era singurul interogat în seara aceea cu privire la moartea profesorului. Pentru prima dată îi observă şi pe ceilalţi doi străini, tremurând şi dând din cap la întrebările poliţiei, întrebându-se cum de-au ajuns în locul acela îngrozitor.

Făcură cunoştinţă şi dădură mâna. Cel mai tânăr dintre ei, pe nume Jack, era blond şi foarte agitat; cel mai în vârstă, Charles, avea ochelari şi părea eficient. Răspundea la întrebările poliţistului cu uşurinţa cu care-i vorbeşti funcţionarului ce îţi deschide un cont la bancă.

— Da, am ajuns la Londra exact la patru patruzeci. Nu, nu m-am abătut de la program. Da, mi-am dat seama imediat că e mort.

— Şi care era motivul vizitei dumneavoastră? întrebă Clowes.

— Trebuia să aduc un manuscris, zise Charles. Sunt angajat ca redactor la Oxford University

Press, iar profesorul Sigurdsson trebuia să facă nişte note pe marginea unei publicaţii.

— Chiar aşa? sări Jack. Şi eu tocmai am fost admis acolo.

— Bravo ţie, Jack, zise Charles.

— Mulţumesc, îi răspunse acesta.

— Deci, băiete, zise Clowes, numele tău e Jack, nu-i aşa?

— Da, domnule, încuviinţă Jack.

— A, dar nu eşti Jack ăia din Whitechapel[1], nu-i aşa? întrebă Clowes.

— Nu, răspunse Jack, înainte să-şi dea seama că inspectorul glumea. Din Oxford.

— Doi dintre voi sunteţi la Oxford. Măi să fie, zise Clowes. Asta-i o coincidenţă interesantă.

— Nu e o coincidenţă, îl contrazise Charles. Asocierea selectivă e un privilegiu, nu un drept.

— Eu unul sunt de la Cambridge, zise Clowes.

— Oh, ah, îmi pare rău, mormăi Charles[2].

— Dar n-am fost niciodată la universitate, nu-ţi face griji, hohoti Clowes către John, acoperindu-şi gura cu mâna. Părea atât de jenat de parcă l-aş fi văzut în chiloţi, nu-i aşa? Apropo, tu… ăăă… John, de unde eşti?

---

[1] Jack Spintecătorul, criminal în serie a cărui adevărată identitate a rămas necunoscută până în ziua de azi. Victimele, prostituate din cartierul londonez Whitechapel, au fost omorâte în cea de-a doua jumătate a anului 1888. Porecla de „Jack Spintecătorul” i s-a atribuit după semnătura unei cărţi poştale primită de Agenţia Centrală de Ştiri (n. tr.).

[2] Între universităţile Oxford şi Cambridge, cele mai importante din Marea Britanie, există o rivalitate foarte cunoscută (n. tr.).

— Din Birmingham, deşi momentan sunt încartiruit la spitalul din Great Haywood.

Asta nu era tocmai corect, dar John se gândise că, dacă s-ar fi dovedit că toţi trei erau din Oxford, acest lucru n-avea cum să le facă seara mai uşoară, nici lor şi nici poliţiei.

Există un anumit fel de camaraderie care se naşte din experienţa comună a războiului, în special printre tinerii care împart aceleaşi tranşee preţ de două săptămâni. Să te nimereşti laolaltă cu nişte necunoscuţi cu care aveai foarte puţine în comun şi de care erai legat doar printr-o crimă era însă o cu totul altfel de experienţă.

— Nu l-am întâlnit niciodată, zise Jack despre relaţia sa cu defunctul. De fapt, abia ce ajunsesem la Londra, pentru a aduce nişte acte de la un client din Kent.

Inspectorul clipi o dată şi apoi încă o dată, întorcându-se către Charles.

— Mi-e teamă că nici povestea mea nu e prea diferită de a lui, zise Charles, potrivindu-şi ochelarii. Venisem aici cu treburi de la universitate.

— Înseamnă că mai rămâi doar tu, John, spuse Clowes. Presupun că nici tu nu-l cunoşteai.

— Ba da, răspunse John, îl ştiam destul de bine. Era tutorele meu.

— Serios? făcu Clowes. În ce materie?

— Limbi vechi, în principal, zise John. Asta în

mare, dar mai studiam şi mitologia, etimologia, istoria şi culturile preistorice. Deşi, adăugă el, trebuie să spun că în realitate nu eram un student tocmai sârguincios.

— Aha, murmură Clowes. De ce? Nu era un profesor prea bun?

— Era un profesor excelent, zise John. Dar preotul care a ajutat-o pe mama să mă crească de când a murit tatăl meu şi care mi-a plătit cea mai mare parte a studiilor crede că genul acesta de învăţătură nu este… ăăă… foarte practică.

— Înţeleg, spuse Clowes, mâzgălind ceva în carneţel cu o bucată boantă de grafit. Dar ce anume e „practic”?

— Băncile, răspunse John. Comerţul. Chestii de-astea.

— Pff, pufni Clowes. Şi nu eşti de acord?

John nu îi răspunse, preferând să ridice din umeri ca şi cum ar fi zis „ce pot să fac?”.

— Bine, zise Clowes. Cred că am terminat. Dar, cum pari să fii cel mai apropiat de Sigurdsson, care nu avea familie, n-ai vrea să arunci o privire la locul faptei? Poate că vei vedea ceva care nu e la locul lui, ceva ce noi n-am putea observa.

— Desigur, răspunse John.

Jack şi Charles aşteptară cu un alt poliţist în hol, în timp ce John şi inspectorul intrară în bibliotecă. John observă mai întâi mirosul – piele

arsă, amestecată cu miasma combinaţiei de tutun şi scorţişoară pe care o fuma doar profesorul –, apoi observă dezastrul din cameră.

Cărţile erau aruncate peste tot, iar tăblia din spatele rafturilor fusese sfărâmată în bucăţele. Nu mai rămăsese nicio mobilă întreagă. Câteva cărţi fuseseră aruncate în şemineu ca să ardă, însă, contrar intenţiei, rămăseseră aproape întregi.

— Din cauza legăturii volumelor, zise Clowes. Piele cu clame de metal. Sunt groase şi reţin umezeala. Au făcut o putoare ca a dracului şi un fum negru ca barba lui. Asta a atras atenţia poştaşului când a văzut că nu-i răspunde nimeni la uşă.

John se uită prin cameră, zăbovind cu privirea pe o pată întunecată şi ovală de pe covor, lângă biroul la care lucra profesorul.

— Da, zise Clowes. Aici l-au găsit. A sângerat destul de tare – n-a suferit, băiete.

John credea că asta era o minciună, dar aprecie în sinea sa delicateţea poliţistului.

— N-aş putea să vă spun dacă lipseşte ceva, domnule inspector. Se pare că tot ceea ce n-a fost făcut bucăţele sau ars… ăăă… nu merită luat în seamă. Cărţile au o oarecare valoare, dar numai pentru persoane ca mine – şi oricum nu e nimic în această încăpere pentru care să merite să ucizi.

Clowes oftă.

— De asta ne era frică. Bine, concluzionă el, închizându-şi carnetul de notiţe cu un pocnet. Îţi mulţumesc pentru timpul petrecut cu noi şi pentru cooperarea de care ai dat dovadă. Şi îmi pare rău de pierderea suferită.

— Mulţumesc, zise John. Se întoarse să plece, dar se opri. Inspectore? Aş putea totuşi să vă întreb cum anume a fost omorât profesorul?

— Asta e o altă ciudăţenie, răspunse Clowes. A fost înjunghiat, nu încape niciun dubiu. Dar vârful armei s-a rupt într-o coastă, aşa încât am putut să-l analizăm cu atenţie. Din câte ne dăm seama, a fost ucis cu o suliţă romană. O suliţă romană într-o formă şi cu o compoziţie a fierului care nu a mai fost turnată de mai bine de o mie de ani.

Burniţa cenuşie a serii lăsă locul unei nopţi britanice cu adevărat mizerabile, iar treburile legate de investigarea crimei îi reţinuseră pe cei trei noi tovarăşi mult după ce până şi cele mai târzii trenuri părăsiseră gara.

— Ştiu un club la doar câteva străzi distanţă, propuse Charles. Am putea să ne întremăm acolo şi să ne adăpostim de umezeala nenorocită a nopţii ăsteia. Vom prinde trenurile de dimineaţă, după ce ne vom fi încălzit puţin şi vom fi sorbit o înghiţitură ca să ne calmăm nervii.

Jack şi John aprobară tăcut şi îl lăsară pe Charles să îi conducă prin labirintul străzilor.

— E ciudat că era colecţionar de cărţi, zise Jack după ce străbătuseră ceva drum. Ba chiar specialist în Shakespeare.

— Ciudat? în ce fel? întrebă John.

Jack ridică din umeri.

— Fiindcă a fost ucis ieri, pe cincisprezece.

John se dumiri primul, urmat de Charles.

— Iulius Cezar, murmură John.

— Da, îl aprobă Jack. Poate că n-ar fi însemnat cine ştie ce în timpul lui Cezar şi poate nici în al lui Shakespeare, dar, pentru cineva din zilele noastre, data morţii profesorului ar trebui să fie un semnal de alarmă.

— Fereşte-te de Idele lui Marte[3].

Clubul la care Charles îi conduse pe cei doi tovarăşi ai săi se dovedi a avea şi el legătură cu literatura. Cu numai două decenii în urmă fusese un apartament privat, dar apoi fusese transformat într-un club accesibil unui grup restrâns de la Oxford, din care făcea parte şi Charles.

— 221B Baker Street[4]? întrebă John nevenindu-i să creadă. Vorbeşti serios, Charles?

— Absolut, răspunse Charles. Universitatea

---

[3] Replică din *Iulius Cezar* de William Shakespeare, actul 1, scena 2. Idele lui Marte este numele datei de 15 martie în calendarul roman, zi dedicată zeului războiului Marte. în ziua de astăzi, termenul de Idele lui Marte este cunoscut mai ales ca data la care a fost asasinat împăratul roman Iulius Cezar, în anul 44 î.H. (n. tr.).

[4] Domiciliul faimosului detectiv Sherlock Holmes, personajul principal al seriei de cărţi a autorului scoţian Sir Arthur Conan Doyle (n. tr.).

Oxford a plătit pentru transformarea imobilului şi se dovedeşte un loc ideal de refugiu când eşti cu treburi prin Londra.

Charles deschise uşa şi îi grăbi pe cei doi tovarăşi ai săi să între în hol. Văzură imediat că partea principală a stabilimentului consta în două camere pentru întâlniri private, situate de o parte şi de cealaltă a unei sufragerii aerisite din care se putea pătrunde spre ceea ce John presupuse că trebuie să fi fost apartamentele vecine, transformate şi ele pentru a servi membrilor clubului. Camera cea mare era mobilată vesel şi avea două ferestre largi care dădeau spre un felinar cu gaz lampant şi prin care se scurgea acum lumina bolnavă a amurgului chinuit de furtună. Şemineul, de care avea grijă un servitor discret, duduia din plin şi asta le ridică moralul celor trei, care se grăbiră spre el, pe când hainele lor începură să scoată fuioare firave de abur.

— Mult mai bine, zise Jack.

Jack se aşeză imediat într-un fotoliu imens, simţindu-se ca acasă. John preferă să se întindă lângă şemineu, ca să se încălzească şi să îşi usuce hainele, în timp ce Charles, cu o lejeritate ce părea înnăscută, deschise barul aflat în partea cea mai îndepărtată a camerei şi începu să le toarne băuturi.

— I-am dat liber valetului pentru seara asta,

zise Charles. Nu cred că vor mai veni pe-aici şi alţi membri, mai ales într-o noapte ca asta, dar, ca să fiu sincer, după aventura noastră cu inspectorul Clowes, chiar apreciez intimitatea.

— Eu unul abia aştept să te urmez, John, şi să mă alătur efortului de război, zise Jack. Sperasem că mai prind un trimestru sau două la şcoală, dar se pare că premierul are alte planuri.

— Eşti tânăr, comentă Charles. S-ar putea să constaţi că timpul şi experienţa or să-ţi mai domolească dorul de aventură.

— Dar şi în seara asta am avut parte de ceva aventură, nu-i aşa? continuă Jack. Auzi, să mă confunde cu studentul unui profesor mort…

Tusea lui Charles nu reuşi să acopere vorbele mai tânărului său tovarăş înainte ca pe faţa lui John să se întipărească expresia suferinţei.

— Vai de mine, John, îmi pare rău, zise Jack. A vorbit gura fără mine.

— Nu-i nimic, îl linişti John, privind ţintă focul. Dacă profesorul ar fi fost aici, probabil că s-ar fi distrat niţel.

— Trebuie să-ţi păstrezi buna-cuviinţă, îl admonestă Charles pe Jack. Mai ales că ţi-ai început cursurile la… Jack, cu tine vorbeam. Mă asculţi?

Bărbatul mai tânăr clătină din cap, se ridică şi traversă camera.

— E un om foarte straniu afară, zise Jack. A

stat câteva minute pe celălalt trotuar, sub felinar, apoi a venit până la colţ, unde a rămas alte câteva minute, iar acum e chiar lângă clădire, cu faţa lipită de fereastră…

Cei trei tovarăşi ţâşniră ca unul şi văzură privirea surprinsă pe care le-o întoarse apariţia aceea stranie: era un bărbat mic, înfăşurat în zdrenţe şi purtând o pălărie bizar de înaltă şi de ascuţită. Era într-adevăr lipit de fereastră, cu nasul lăţit pe sticlă şi cu mustaţa strâmbă din cauza umezelii.

Cerşetorul de la fereastră dispăru brusc. Aproape imediat se auzi un ciocănit puternic la uşă.

— …Şi acum e la uşă, încheie Jack.

— Nu vă faceţi griji, zise Charles. Locul ăsta e rezervat doar membrilor clubului. Nu putem să avem grijă de toţi vagabonzii care nu au bunul-simţ să stea la adăpost într-o seară ca aceasta.

— Ei, haide, Charles, spuse John, ridicându-se ca să răspundă la uşă. Dacă nu erai tu, Jack şi cu mine am fi fost în aceeaşi situaţie, iar noi abia dacă ne-am cunoscut.

— Cu voi e altceva, pufni Charles. Voi sunteţi de la Oxford.

— Dar eu încă nu am început, completă Jack.

— E doar un amănunt, zise Charles.

John deschise uşa, lăsând să între cel mai ciudat omuleţ pe care îl văzuseră vreodată. Acesta se scutură ca un câine plouat,

împroşcând apă în tot holul de la intrare.

Arăta ca şi cum ar fi rupt în bucăţele ediţia ilustrată a operelor lui Jacob şi Wilhelm Grimm şi apoi le-ar fi lipit la loc într-o ordine aleatorie. Haina şi pantalonii păreau inspiraţi din *Bătrânul sultan, Rumpelstiltskin* şi *Aridul Hans;* papucii păreau să întruchipeze ambiţia neîmplinită a o sută de poveşti cu cizmari. Iar pălăria semăna cu o combinaţie grosolană între *Regele Muntelui de Aur* şi *Vălul.* Ochii îi scânteiau, dar părul şi mustaţa erau ude fleaşcă şi părea c-a fost lovit peste cap şi peste umeri cu un animal sălbatic în plin proces de năpârlire. Singurul aspect cât de cât ordonat al înfăţişării sale era un pachet mare învelit în foaie de cort, pe care îl ţinea strâns sub braţ.

— Îngrozitoare noapte, zise bărbatul, în timp ce apa continua să picure din el. Îngrozitoare! Nici câinii să nu-i laşi pe-afară. Dac-aş fi ştiut că o să vină o asemenea noapte, i-aş fi spus bunicii să nu se mai chinuiască să-l nască pe taică-meu, doar ca să nu mă întâlnesc cu nenorocirea asta.

— Bine, dar după ce te vei fi uscat puţin o să trebuiască să pleci, zise Charles, ascunzând cu grijă sticla de brandy scump în spatele mărcilor ceva mai proaste. Ăsta e un club privat. De ce ne spionai?

— Întrebare pentru întrebare? zise bărbatul. Dacă îţi răspund, îmi răspunzi şi tu mie la una?

— Charles, nu poţi să spui că n-ar fi cinstit, interveni Jack.

— În regulă, aprobă Charles.

— Bine, zise musafirul cel straniu. Vă pândeam ca să mă asigur că nu o mai face nimeni altcineva.

— Păi şi ce răspuns e ăsta? se înfurie Charles. Nu e un răspuns corect.

— Ei, haide, îl consolă John, fii de treabă! Se întoarse către bărbatul scund. E rândul tău. Ce vrei să ne întrebi?

— Îi mulţumesc domnului, zise străinul înclinându-se uşor. Iar acum întrebarea mea: care dintre voi e John? Şi ştiaţi că profesorul Sigurdsson e mort?

Capitolul Doi
O Poveste Neobișnuită

După o tăcere scurtă, plină de uimire, John îşi recăpătă stăpânirea de sine.

— Eu sunt, zise el, ridicându-se şi întinzând mâna.

Necunoscutul i-o apucă şi începu să i-o zgâlţâie cu frenezie.

— În sfârşit, în sfârşit! exclamă bărbatul. Sunt atât de fericit să te cunosc, John, dragul meu băiat. Şi ce loc mai potrivit îmi puteam dori decât acesta, refugiul lui Sir Arthur? Atât de măreţ, atât de măreţ! Da…

Jack şi Charles schimbară priviri pline de scepticism, iar primul îşi răsuci un deget în dreptul tâmplei.

Bărbatul nou-venit continuă neabătut:

— Cred că de-acum poţi s-o iei tu, corect? întrebă el, împingând pachetul învelit în foaie de cort în direcţia lui John. Ştii ce trebuie să faci. Profesorul nu te-ar fi lăsat nepregătit pentru asta.

John îndepărtă pachetul cu mâna.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti. Noi tocmai ce-am ajuns aici venind de la casa profesorului şi eu abia ieri am aflat de moartea sa.

— Înţeleg. Bine atunci. Dacă ucenicii tăi o să mă ajute să despachetez *Geographica,* putem să ne apucăm de treabă.

— Ucenici? zise Charles. Nu sunt… nu suntem… scuze, Jack… asistenţii lui… ucenicii lui, se bâlbâi el. Eu sunt redactor la…

— Da, sunt sigur că eşti, şi încă unul foarte bun, îl întrerupse străinul. Dar asta nu poate să însemne decât că… John, spune-mi, te rog, eşti… ai fost… singurul student al profesorului? Au mai fost şi alţii?

John clătină din cap.

— Nu. Din cauza războiului… trebuia să facem o mulţime de pregătiri înainte de a ne putea întâlni. Nu cred că a avut timpul necesar pentru corespondenţă sau pentru alte asemenea

îndrumări cu altcineva.

— Interesant, zise Charles. Dar cum de aţi ajuns la o înţelegere atât de neobişnuită?

— Cred că de-acum poţi s-o iei tu, corect?

— Interesant, zise Charles. Dar cum de aţi ajuns la o înţelegere atât de neobişnuită?

— E greu de explicat, răspunse John. El a dat peste câteva poveşti pe care le scrisesem – nişte fleacuri, de fapt – şi care se pare că i-au plăcut. A aflat că fusesem încartiruit la Great Haywood după ce mă întorsesem din Franţa şi m-a vizitat propunându-mi să-mi devină tutore academic.

Străinul nu răspunse în niciun fel, ci dădu pur şi simplu din cap, privindu-l cu atenţie.

— Sunt sigur că trebuie să fie o mare pierdere pentru tine, zise Charles. Regret acum şi mai mult că n-am avut ocazia să-l cunosc. Pare să fi fost un om extraordinar.

— Aşa a şi fost, zise straniul lor vizitator.

— Am ajuns aici în seara asta numai fiindcă Charles e membru al acestui club, spuse Jack. Dar tu ai venit anume ca să-l cauţi pe John. Cum se poate aşa ceva?

— Întâmplarea. M-am rătăcit, dar v-am văzut intrând aici. Nu pot să mai ţin minte străzile astea. Mă rătăcesc mereu. Dar până şi asta a fost un noroc, fiindcă, dac-aş fi găsit portul mai devreme, aşa cum trebuia, nu te-aş mai fi găsit niciodată pe *tine.*

— Dar ce treabă ai avut în port? întrebă Charles.

— Acolo e ancorată nava mea. Acum trebuie să…

— Un moment, zise John. Din câte ştim până acum, omul ăsta ar putea fi chiar criminalul. Îl cunoştea pe profesorul Sigurdsson destul de bine ca să afle despre mine, dar noi n-am auzit nimic despre el.

Bărbatul mărunţel începu atunci să se cotrobăie prin pelerina jerpelită şi, găsind o hârtie mototolită, i-o întinse lui John. Cu excepţia persoanei căreia îi era adresată, era identică celei pe care o primise John de la profesor.

— Sper că e o dovadă suficientă, zise el. Am sosit abia ieri din călătoriile mele în străinătate şi am luat *Geographica* din casa profesorului, pentru bună păstrare. Profesorul a insistat să rămân acolo şi să te aştept. Ar fi urmat să ne reîntâlnim în biblioteca lui în seara asta.

— Asta e *Geographica*? întrebă Jack, arătând înspre pachet.

— Da.

— Dar ce e? insistă John.

Străinul clipi şi apoi ridică din sprânceană.

— E întreaga lume, băiete, zise el, zugrăvită cu cerneală şi sânge, pe pânză, pergament şi piele. E lumea întreagă şi e a voastră să o salvaţi sau să o pierdeţi.

Fără să aştepte răspunsul celorlalţi, bărbatul începu să despacheteze cu grijă bocceaua pe care o aşezase pe masă, îndepărtând unul câte unul straturile foii de cort.

— Seamănă cu o carte, zise Jack.

— Bag de seamă că tu eşti isteţul grupului ăstuia, comentă străinul.

— Mulţumesc! exclamă el bucuros. Eu sunt Jack.

— Îmi pare bine să te cunosc, Jack, spuse bărbatul. Spune-mi Bert.

— Bine, Bert, zise Jack, apropiindu-se ca să îl ajute la despachetat.

Din foaia de cort ieşi într-un târziu la iveală un volum uriaş legat în piele, uzat pe la colţuri din cauza întrebuinţării sau a vechimii. Era legat cu bucăţi de pânză, iar pe copertă se puteau vedea litere adâncite în piele, care mai păstrau încă urme ale scrisului auriu de odinioară: *Imaginarium Geographica.*

— Hmm. Geografia imaginaţiei, nu-i aşa? zise Charles. Interesant.

— Eşti pe-aproape, răspunse Bert. Mai potrivită ar fi însă o traducere mai puţin literală. Geografia imaginară.

— Imaginară? întrebă John cu ochii pironiţi pe cartea imensă. La ce poate folosi un atlas al geografiilor imaginare?

Pe faţa lui Bert înflori un surâs fugar, care aproape că ascunse umbra pe care o provocaseră cuvintele lui John.

— Mă gândesc că te joci cu noi, tinere John. Serveşte exact la ceea ce te-ai aştepta: să te ghideze spre şi prin şi dinspre ţinuturile

imaginare. Toate tărâmurile care au existat vreodată în mituri şi legende, pilde şi poveşti pot fi găsite aici, continuă Bert. Ouroboros[5], Schlaraffenland[6]şi Poictesme[7], Liliput şi Mongo[8] şi Islandia şi Thule[9], Pellucidai[10] şi Prydain[11]; toate sunt aici. Locul care adăposteşte toate aceste ţinuturi e numit Arhipelagul Viselor – şi pentru cartea asta, pentru ghidul ăsta către Arhipelag, a fost ucis profesorul.

— Asta pare a fi în greceşte, zise Jack, care aproape că îşi lipise nasul de cartea deschisă la prima hartă.

— Eşti isteţ, Jack, observă Bert. Sunt câteva

---

[5] Şarpe sau dragon ce-şi înghite propria coadă, formând un cerc. Reprezintă ciclicitatea, eterna reîntoarcere, unitatea primordială. în numeroase mituri, Ouroboros înconjoară întreaga lume (n. red.).

Tărâm medieval mitic al abundenţei, în care nevoile şi plăcerile fizice sunt îndeplinite pe dată (n. red.).

[6] Tărâm medieval mitic al abundenţei, în care nevoile şi plăcerile fizice sunt îndeplinite pe dată (n. red.).

[7] Provincie imaginară a Franţei, condusă de contele Dom Manuel, în care se petrec acţiunile din operele ce formează *The Biography of Manuel,* de James Branch Cabell. Numele sugerează două oraşe din Franţa: Poitiers (Poictiers în Franţa medievală) şi Angouleme (Angoulesme în epoca medievală) (n. red.).

[8] Planetă ficţională asemănătoare Pământului, condusă de uzurpatorul Ming Neîndurătorul, în care se petrece acţiunea benzii desenate *Flash Gordon* (n. red.).

[9] Insulă pe care vechile hărţi ale Europei o localizau în nordul îndepărtat, adesea echivalentă Islandei. Denumeşte şi orice loc de dincolo de „graniţele lumii cunoscute” (n. red.).

[10] Tărâm dintr-o serie de povestiri ale scriitorului Edgar Rice Burroughs, creatorul lui Tarzan. în concepţia acestuia, Pământul este gol pe dinăuntru, asemenea unei coji de ou, iar Pellucidar reprezintă suprafaţa interioară a acesteia, putându-se pătrunde aici printr-o deschizătură de la Poli (n. red.).

[11] Denumirea, în galeză medievală, a insulei Marii Britanii (n. red.).

asemenea hărţi la început, dar, după cum vezi, multe au fost completate în alte limbi, inclusiv în engleză – deşi sunt în majoritate netraduse, încheie el, înghiontindu-l pe John. Noroc că te avem pe tine, nu-i aşa, flăcăule?

— Ia stai o clipă, zise John, îndepărtându-se. Nu înţeleg ce legătură are asta cu mine şi nici de unde ştii cine sunt, că tot veni vorba.

— Ştiu cine eşti, John, pentru că eu sunt cel care ţi-a citit prima dată scrierile, eu sunt cel care te-a descoperit şi l-a sfătuit pe profesor să te aleagă drept succesor, fiindcă eşti omul ideal pentru asta. Eu sunt cel care am văzut în tine potenţialul de a deveni cel mai mare Păstrător care a existat vreodată. Am presupus că tovarăşii îţi sunt de fapt ucenici – fără supărare, Charles –, fiindcă întotdeauna au fost trei.

— Trei? Trei ce? întrebă Jack.

— Păstrători ai atlasului *Geographica,* zise Bert. Dar acum n-avem vreme de pierdut, continuă el. Cursa a început deja.

— Ce cursă? întrebă şi Charles.

— Cursa, continuă Bert, pentru evitarea unei catastrofe, băiete, cea de care depinde întreaga istorie a umanităţii. Putem doar să sperăm că ai adunat destule cunoştinţe până acum.

— *Cunoştinţe*? se miră John. Dar de ce…

Înainte să poată continua, urletul prelung al unui câine sfâşie aerul nopţii. Era intens şi puternic şi se stinse într-un târziu, aşternându-

se o tăcere profundă. Curând, urletul se auzi din nou, însoţit de un altul, şi apoi de un altul.

Şi încă unul.

Dar de data asta era mai aproape. Mult mai aproape.

Pe lângă acordurile oribile ale urletelor se putea distinge şi un uşor staccato, strigătele unor oameni furioşi care căutau ceva. Erau sunetele scoase de o gloată.

Pentru prima dată de când intrase în casa de pe 221B Baker Street, faţa lui Bert deveni serioasă şi sumbră, umbrită de frică.

— De ajuns, flăcăi. Trebuie să mergem.

— Să mergem? izbucni Charles. Eu n-am de gând să ies pe vremea asta. Mai ales că sunt nişte... *animale* care aleargă de nebune pe străzi.

— Mi-e teamă că nu ai de ales, zise Bert. Ne caută pe mine şi pe John, aşa că noi *trebuie* să plecăm. Dar, dacă vin aici şi descoperă că nu mai suntem, nici de voi n-o să se aleagă mare lucru.

— Vin după mine? întrebă John. De ce?

— Credeai că se vor opri după ce l-au omorât pe profesor? întrebă Bert. Nu pot, nu vor. Nu au căpătat ceea ce căutau, asta, zise el lovind cu palma coperta cărţii *Imaginarium Geographica.* Şi, cum e de-acum a ta, sunt sigur că nu se vor da în lături să te spintece la fel de repede cum au făcut-o cu profesorul.

Bert începu să învelească atlasul în pânza de cort, iar Jack se grăbi să îl ajute.

— Repede, le zise el celor trei tineri. Trebuie să zburăm de-aici!

— Unde să zburăm? se miră Charles.

— Către port, evident, spuse Bert. Spre nava mea. Echipajul ne aşteaptă şi de-acum sunt sigur că începe deja să se îngrijoreze.

Charles începu să protesteze, dar Bert îl reduse la tăcere.

— Spre noi nu se îndreaptă o gloată de răsculaţi. Şi nu sunt nici soldaţi. De fapt, nici nu sunt *oameni,* aşa cum îi cunoaşteţi voi. Indiferent însă dacă daţi crezare avertizărilor mele sau faptului că am o navă care ne aşteaptă în port sau chiar vorbelor pe care vi le-am spus astă seară, credeţi-mă că, dacă rămânem aici fie şi un minut mai mult, o să murim cu toţii.

Ceea ce nu reuşiră cuvintele lui Bert făcură umbrele care se strecurau în colţul străzii, impulsionându-i pe cei trei până peste poate.

Gloata care îi vâna agita săbii şi suliţe de construcţie neobişnuită. Mai ciudat era însă că păreau să meargă în patru labe, ghearele clănţănindu-le pe pavajul de piatră. Doar din când în când se ridicau în două picioare, pentru a adulmeca aerul, înainte să sfâşie noaptea cu urletele lor îngrozitoare.

— Wendigo, murmură Bert ca pentru sine. Nu

mai are nicio reţinere, iar asta nu înseamnă decât că lucrurile se vor înrăutăţi. Charles, zise el întorcându-se repede, oare nu avea Sir Arthur vreo altă ieşire din clădirea asta?

— Ba da, răspunse acesta. Pe aici. Repede!

Bert, Jack şi John îl urmară pe Charles în lungul unui şir întortocheat de cămăruţe, către o uşă aflată la celălalt capăt al apartamentului.

— Pe aici, zise Charles. Au extins clubul şi în apartamentul alăturat, care are o uşă ce se deschide într-o alee.

În timp ce pătrundeau în hol, auziră o bufnitură urmată de trosnituri de lemn venind din foaierul pe care îl lăsaseră în urmă.

— Grăbiţi-vă, flăcăi! îi îndemnă Bert.

Cei patru tovarăşi ieşiră repede, dar cu multă grijă şi ajunseră pe aleea care se dovedi a fi pustie. Se îndreptară spre cea mai apropiată stradă şi iuţiră pasul, dându-şi seama că timpul nu era de partea lor.

Ajunseseră la doar o stradă distanţă de club când urletele supărate ale urmăritorilor lor le dădură de ştire că aceştia le descoperiseră ieşirea secretă. Vânătoarea nu se încheiase. Doar că se transformase într-o goană.

Cei patru o rupseră la fugă spre port.

Capitolul Trei
Goana Către Fort

La lumina zilei, străzile şi aleile Londrei erau o enigmă; noaptea, în timpul unei furtuni teribile, păienjenişul acela deveni un adevărat labirint, aproape de nestrăbătut pentru cei patru bărbaţi care fugeau să îşi salveze viaţa, hăituiţi de nişte fiinţe care se părea că puteau să-i urmărească după miros.

— Ce sunt ăştia? întrebă Jack. Le-ai spus „wendigo”.

— Sunt hăitaşii duşmanului nostru, gâfâi Bert. Sunt ogarii lui şi, dacă nu-s cea mai îngrozitoare nenorocire care-a văzut lumina zilei, nici departe nu sunt.

— Sunt oameni sau animale? mai întrebă Jack.

— Amândouă, mi-e teamă. Dacă e nevoie, se pot purta ca nişte oameni, dar seamănă din ce în ce mai mult cu lupii odată cu fiecare victimă. Trupurile lor au fost sluţite de răul pe care îl fac şi astfel au dobândit simţurile unor copoi, precum şi agilitatea şi viteza acestora.

— Dar cum de s-au transformat în felul ăsta? întrebă John.

— Pe căi teribile, răspunse Bert. Mai întâi, toţi au fost oameni cu suflet întunecat. Pentru a deveni însă wendigo, trebuie să mănânce carnea unui alt om.

— Canibali, gâfâi John.

— Da, zise Bert, ba chiar mai mult. Se spune că, pentru a deveni cu adevărat wendigo, prima carne pe care o gustă trebuie să fie a celui mai

bun prieten sau a cuiva pe care îl iubesc. După asta, nu prea mai contează pe cine mănâncă.

— **Dragonul Indigo**, *zise Bert cu mândrie. Nava mea.*

Când îşi dădu cu adevărat seama ce auzise, chipul lui John fu străbătut de o expresie îngrozită.

— Crezi că au… corpul profesorului?

— Nu, răspunse Bert. Cred că a fost omorât în timp ce îl interogau ca să afle unde este *Geographica.* A fost ucis, dar nu l-au mâncat. Wendigo… wendigo preferă hrana vie.

— Şi chiar crezi că există o navă? gâfâi Jack câteva minute mai târziu.

— Mă îndoiesc, răspunse Charles. Dar nu sunt dispus să mă opresc ca să dezbat lucrul ăsta.

— Pe un şiling că există, zise Jack.

— S-a făcut!

Pietrele caldarâmului erau alunecoase, aşa încât cei patru trebuiau să îşi măsoare paşii ca nu cumva să cadă şi să rişte să îşi luxeze o gleznă. Bert deschidea drumul. Amnezia sa în privinţa hărţii Londrei nu părea să îi afecteze ritmul de mers – se mişca de la un colţ la altul pe sub felinare cu o viteză şi o agilitate surprinzătoare pentru felul în care arăta.

— Aproape că am ajuns, băieţi, zise Bert. Îi putem simţi mirosul, nu-i aşa?

— Pfui, făcu Jack, chiar că pute. Ce-i asta?

— Peşte şi măruntaie, măruntaie şi peşte, răspunse Charles. Comerţ. Ştii tu, genul de muncă pe care John nu ştie prea bine dacă vrea s-o facă.

— Ce să zic, făcu John, dar Bert dispăru după un colţ, strigând apoi de bucurie.

O secundă mai târziu, când ajunse şi el la acelaşi colţ, John se opri brusc, ceea ce îi făcu pe Charles şi pe Jack să se lovească de el.

Bert spusese adevărul. În port era într-adevăr andocată o navă. O navă care nu semăna cu niciuna pe care o mai văzuseră vreodată.

Jack întinse mâna.

— Un şiling.

— La naiba! exclamă Charles, îndesând o monedă în palma lui Jack.

— *Dragonul Indigo,* zise Bert cu mândrie. Nava mea.

— E un galion? întrebă Charles. Pare spaniol, dar… dar e vechi.

— E din secolul al şaisprezecelea, zise Bert. Mă rog, cel puţin părţile mai noi. Cred că bucăţile cele mai vechi din chilă sunt greceşti, dar nu sunt tocmai sigur. Nava are câte puţin din toate. Dar îşi face întotdeauna datoria şi mă duce în siguranţă în portul de acasă.

— Şi unde e mai exact portul ăsta de acasă? întrebă Jack.

— Îţi spun mai târziu, zise Bert, zărind umbrele urmăritorilor întinse în lumina felinarelor cu gaz din spatele lor. Hai să ajungem într-un loc sigur şi apoi vom avea vreme să sporovăim.

Niciunul dintre cei trei tovarăşi nu se opri să îl

întrebe pe Bert ce însemna „mai târziu” sau insinuarea cum că dialogul avea să continue după trecerea pericolului.

Bert o luă la sănătoasa pe doc către scândura care lega uscatul de navă. La capătul acesteia stătea o femeie tânără, înaltă, îmbrăcată ca un pirat din cărţile lui Stevenson şi afişând o postură de comandant care contrasta cu tinereţea ei evidentă.

— Tată, ai întârziat, îi reproşă tânăra. Ne pregăteam să trimitem un grup ca să te recupereze.

— Nu mai e necesar, Aven, zise Bert. După cum poţi vedea, tinerii mei prieteni şi cu mine ne-am descurcat foarte bine, conform planului.

De pe doc, o suliţă egipteană sfâşie aerul nopţii şi pironi mantia lui Bert de chila navei, ratându-i doar cu puţin umărul.

— Ah, da… bine, zise Bert, descotorosindu-se de veşmânt şi cutremurându-se. Dar asta nu înseamnă că n-ar trebui să… ă… ne grăbim puţin plecarea.

În timp ce tinerii urcau repede la bord, Aven rămase la pupa navei, cu braţele încrucişate peste piept, sfidând suliţele care erau aruncate spre ea.

— Ajunge, zise ea deodată. Scoate-ne din port.

Nicio vâslă nu se coborî în apă şi, lucru ciudat, pânzele corabiei erau umflate exact în direcţia

opusă vântului, dar, în momentul în care Aven dădu ordinul de plecare, nava se îndepărtă de doc şi începu să prindă viteză.

Un urlet îngrozitor cutremură aerul rece al nopţii, iar ochii tinerei se măriră de uimire.

— Wendigo? I-a trimis pe wendigo după voi?

— Da, o aprobă Bert. Stellan, profesorul, a murit înainte să putem face ceva.

— Dar îţi dăduse *Geographica,* zise Aven, Uitându-se pieziş la cei patru tovarăşi. N-ar fi trebuit să îi aştepte, ştia că va fi ucis.

— A fost alegerea lui, Aven, o admonestă Bert. Aş putea la fel de bine să mă învinovăţesc pe mine, fiindcă i-am lăsat-o doar lui în timp ce eu călătoream...

— Sau pe Jamie, îi răspunse ea. Dacă n-ar fi renunţat la tot doar ca să fie alături de femeia aia şi de copiii ei... e chiar în Londra! De ce nu-l urmăresc wendigo şi pe *el?*

— Fiindcă nu pe el îl vor, zise Bert. Îşi doresc doar asta, încheie el, bătând uşor cu palma pe *Geographica.* De-aia suntem aici. De-aia am venit. Iar acum de-aia trebuie să şi plecăm.

— Şi pentru că suntem urmăriţi de nişte creaturi care vor să ne omoare, zise Charles.

— ...să ne mănânce, interveni şi Jack.

— Să ne omoare şi să ne mănânce, se corectă Charles. Aşa că vă sugerez să continuăm discuţia asta într-un loc în care nu ne mai pot ajunge.

— Da, aprobă şi Jack, a cărui privire nu se dezlipise de la Aven încă de când se urcase pe navă. Şi poate c-ar fi bine să facem şi cunoştinţă.

— Bineînţeles, se grăbi Bert. Flăcăii mei, v-o prezint pe fiica mea, Aven, căpitanul *Dragonului Indigo.*

Charles făcu un pas înainte şi se înclină uşor.

— Încântat. Eu sunt Charles.

Femeia dădu din cap, cu sprâncenele ridicate.

— Eu sunt Jack, zise celălalt, trecând pe lângă Charles şi întinzând mâna. Dacă aveţi nevoie să vă ajut cu ceva, nu ezitaţi să îmi spuneţi.

— Ştii ce trebuie făcut la bordul unei nave?

— Ăă… păi nu, nu prea, mărturisi Jack. Eu sunt student.

Aven îşi dădu ochii peste cap şi oftă exasperată.

— Alt student. Doamne păzeşte de nebuni şi de cărţile lor.

Apoi fata se uită la John.

— Şi tu?

— Sunt John. Încântat de cunoştinţă.

Ea nu îi răspunse, susţinându-i un timp privirea, după care se întoarse brusc, şoptind în aşa fel încât să fie auzită doar de el.

— Sper că meriţi toată bătaia asta de cap.

Pentru prima dată, cei trei reuşiră să se uite direct la urmăritorii lor, care ajunseseră acum

pe chei, urlând şi agitându-şi furioşi armele.
Wendigo semănau cu oamenii. Doar cei care se ghemuiseră, arătându-şi picioarele desfigurate, animalice, păreau să fie cu adevărat altceva. Erau acoperiţi cu păr şi aveau trăsături brute.

Păreau cumva neclari, ca şi cum ar fi făcut parte dintr-o fotografie nereuşită.
Mantiile pe care le purtau pentru a-şi ascunde trupurile şi armele erau acum desfăcute, scoţând la iveală costume bizare, provenite din zeci de culturi.
— Ce ciudat! zise John. Văd tot soiul de costume: egiptean, indian… iar ăla nu e cumva norvegian?
— Nu-s chiar costume, spuse Aven. Chiar credeai că un om care devine întunecat şi îşi mănâncă prietenii trebuie să aibă un accent londonez?
Înfioraţi, dădură să le întoarcă spatele creaturilor de pe doc când John zări printre acestea un altfel de siluetă. Nu era prea sigur, dar bărbatul arăta exact ca unul dintre pasagerii alături de care călătorise în tren de dimineaţă. Dacă era aşa, era încă o dovadă a faptului că, după cum pretindea Bert, John era mult mai implicat în evenimentele serii aceleia decât îşi dădea seama.
Dragonul Indigo continua să prindă viteză şi,

în câteva minute, cheiul şi urmăritorii lor se topiră în întuneric.

Acum, că aveau timp să îşi tragă răsuflarea, cei trei tovarăşi îşi îndreptară atenţia către nava stranie pe care se urcaseră. Era într-adevăr un galion, care fusese construit însă într-un chip neobişnuit. Era cam murdar, scârţâia din toate încheieturile, dar nu încăpea îndoială că era un vas croit pentru aventuri măreţe.

La prova navei era capul de catarg, înfăţişând un dragon măreţ. Avea ochi de aur şi era vopsit în violet-închis.

— Indigo, îl corectă Bert, auzindu-l pe Jack alegând greşit numele culorii. N-am vrea să o supărăm.

Lui John i se păru, deşi nu avea cum să fie sigur, că văzuse dragonul respirând.

Cabina de la pupa navei şi cala acesteia, aflată sub punte, aveau o însuşire extraordinară: erau mult mai mari în interior decât păreau a fi din exterior.

În jurul lor se agitau vreo douăzeci de marinari, toţi îmbrăcaţi gros pentru a se feri de aerul umed al nopţii şi grăbindu-se să îndeplinească toate ordinele lui Aven.

— Aţi observat, le zise Jack celorlalţi, că suntem cu toţii cu vreo jumătate de metru mai înalţi decât oricare dintre membrii echipajului?

John se gândise la tot ceea ce îl înconjura şi la întâmplările serii aceleia, dar nu observă acest

lucru decât după ce Jack îi atrase atenţia asupra lui. Niciun marinar nu părea să aibă mai mult de un metru douăzeci, iar cei mai mulţi dintre ei erau chiar mai scunzi de atât.

— Nu cumva, spuse Jack către unul dintre marinari, care trecu pe lângă el, se întâmplă să…

Îngheţă cu ochii larg deschişi.

— Jack? zise Charles. Ce s-a întâmplat?

Marinarul îl ignoră şi îşi văzu de treabă, întorcându-i doar o privire scânteietoare. Jack reuşi să îşi ridice însă braţul şi să arate într-un gest mut către picioarele marinarului care se îndepărta şi care, de fapt, nu prea erau picioare.

Erau copite.

Membrii echipajul nu dădură vreun semn că le pasă că sunt măsuraţi din priviri, iar Aven şi Bert se adânciseră într-o dispută despre *Imaginarium Geographica.* Charles, John şi Jack se traseră mai aproape unul de celălalt şi se mutară în partea cealaltă a cabinei.

— Aţi văzut? îi întrebă Jack, regăsindu-şi într-un final glasul. Aţi văzut?

— Linişte, îi ceru Charles. Am văzut. E ceva tare ciudat cu nava, iar eu unul îmi cam doresc ca povestea asta să se termine.

— De acord, zise şi John. Ne-am depărtat destul de mult de grupul ăla de… indiferent ce-or fi fost creaturile care ne vânau. Ar trebui să ne oprim pe aici pe undeva, să coborâm pe

malul râului şi să contactăm autorităţile - poate chiar inspectorul Clowes se va ocupa de toată nebunia asta. Oricum, nu e treaba noastră.

— Aşa e, spuse Jack tremurând. Suntem pe cale să trecem de pod. Vor trebui să încetinească acolo şi-i putem ruga să ne lase pe cheiul de dedesubt.

— Aşa rămâne, încuviinţă Charles. Am să le zic eu.

În câteva momente, *Dragonul Indigo* trecu într-adevăr pe sub pod, dar, în loc să încetinească, aşa cum prezisese Jack, nava continuă să accelereze, părând că zboară pe deasupra apelor cu o viteză din ce în ce mai mare. Ceaţa nelipsită a fluviului începu să se adune, apropiindu-se de navă. Până şi ploaia încetase. Şi începea să se mai petreacă un lucru…

Cu mult în spatele lor, de sub umbrele podului Londrei, o altă navă, având catarge negre şi întunecate precum un coşmar, ridică ancora şi porni să îi urmărească în tăcere.

Charles se grăbi să le explice.

— Se pare că ne-am depărtat de urmăritorii noştri, îi zise el lui Aven. Iar eu unul sunt extrem de recunoscător pentru intervenţia şi ajutorul vostru. Acum însă, că pericolul a trecut, n-aţi vrea oare să ne spuneţi în care parte a oraşului

puteţi să ne lăsaţi?

— Da, i se alătură Jack, privind pieziş către marinari. Am vrea să debarcăm, vă rog.

Aven îi aruncă tatălui ei o privire plină de reproşuri înainte de a răspunde.

— Îmi pare rău, dar acest lucru nu este posibil.

— De ce? întrebă John.

Aven îi răspunse fără vorbe, arătându-i luminile oraşului, care, deşi ar fi trebuit să fie foarte aproape, pe malul râului, abia dacă se mai puteau zări, pierzându-se în depărtare şi în ceaţă.

Chiar sub ochii lor, aburul care înconjura nava deveni şi mai dens, până când luminile Londrei dispărură de tot. Când ceaţa se risipi, oraşul se făcuse nevăzut, iar furtuna se oprise. Norii groşi care ascunseseră cerul se îndepărtaseră, lăsând mii de stele să strălucească nestingherit. Iar în jurul lor era doar oceanul şi nici urmă de ţărm.

— Dar asta e imposibil! zise Charles, clipind neîncrezător şi destul de înfricoşat. Ne-am desprins de doc de-abia de câteva minute! Nu se poate să fi ajuns deja în ocean!

— Da, îl aprobă Jack. Am mers în josul fluviului de o mulţime de ori. Mai aveam cel puţin treizeci de kilometri înainte să ajungem în apele Canalului.

— A, înţeleg, zise Bert. Vă înşelaţi… Am părăsit Anglia imediat ce nava s-a desprins de

doc. Nu suntem nicidecum lângă Canal, lângă Londra sau chiar lângă Europa. De fapt, nici nu mai navigăm pe acelaşi ocean.

— Şi atunci unde suntem? întrebă Charles. Unde ne duci?

Aven schiţă un gest din cap către John.

— Întreabă-l pe *el.* El ştie.

John stătea la marginea navei, privind în întuneric, şi lăsă întrebarea să plutească în aer, împreună cu speranţa lor că el trebuie doar să pronunţe cuvintele potrivite pentru ca totul să revină la normal. În cele din urmă, răspunse.

— Către Arhipelag, zise John, cu vocea tremurând a neîncredere şi mirare. Acolo mergem, nu-i aşa? Ne îndreptăm către Arhipelagul Viselor.

Capitolul Patru
Avalon

Indiferent de rezervele pe care le avea fiecare dintre ei, John, Jack şi Charles trebuiau să accepte ceea ce le spuneau simţurile. Le plăcea sau nu, erau deja în larg. Şi, până când nu aflau destinaţia spre care se îndreptau şi nu ajungeau în siguranţă acolo, erau la mila căpitanului şi a echipajului său neobişnuit.

— E numai vina ta, îi spuse Charles lui Bert, cu vocea tremurând de mânie. Dacă nu ne-ai fi convins să părăsim clubul…

— Dacă nu v-ar fi convins să părăsiţi clubul, îl întrerupse Aven, aţi fi fost cu toţii morţi. Sau poate n-aţi observat că nu eraţi urmăriţi de contabili şi de bancheri?

— Are dreptate, zise Jack, lovind cu piciorul una dintre suliţele care ajunseseră pe punte. Chestiile astea nu sunt butaforie. Sunt acoperite de straturi de sânge închegat. Chiar cred că ne-ar fi omorât, Charles.

— Sunt de acord, zise John. Indiferent de situaţia în care ne aflăm acum, e mai bine decât dacă am fi rămas în Londra, deşi, adăugă el privind pieziş spre Bert, ne-ar plăcea să avem măcar idee când ne vom putea întoarce în siguranţă.

— Asta e întrebarea, nu-i aşa? zise Bert. Una dintre cele câteva pe care cred că le ai. Şi, fiindcă am şi eu câteva întrebări să vă pun, poate ar trebui să acostăm şi să discutăm despre ceea ce avem de făcut.

— Să acostăm? întrebă Charles. Vrei să spui că există un loc în care putem trage la mal, deşi ne îndreptăm de fapt spre „geografia ta imaginară”?

— Bineînţeles că da, zise Bert. E o insulă care marchează graniţa dintre apele lumii pe care o ştiţi voi şi cele ale Arhipelagului. Nu ştiu cum s-a numit ea la început – se poate ca profesorul să-ţi fi spus ţie, John –, dar în ultima mie de ani a fost cunoscută ca Avalon.

Aven estimă că mai aveau cel puţin o oră până să ajungă pe insulă şi le sugeră pasagerilor ei neîncrezători să încerce să se liniştească şi să se bucure de călătorie. Aerul nopţii era răcoros, dar nu le dădea fiori, iar apele calme păreau făcute special pentru o alunecare lină.

Bert observă că John evita să se apropie de *Imaginarium Geographica,* preferând în schimb să îi observe pe ceilalţi de pe puntea timonierului, de unde putea să caute insula din priviri. Charles clătina din cap destul de des, ca şi cum gestul acela i-ar fi risipit coşmarul provocat de un sandvici cu brânză şi muştar nedigerat cum se cuvine pe care îl trăia. Iar Jack se purta de parcă ar fi meritat să se confrunte cu orice pericol sau inconvenient atâta vreme cât putea rămâne destul de aproape de Aven.

Echipajul *Dragonului Indigo* era compus, aşa cum se dovedi până la urmă, din fauni, creaturi mitologice jumătate oameni, jumătate capre. Aven le explică pe îndelete că, deşi statura lor mică îi făcea să pară destul de dezagreabili, abilitatea lor înnăscută – moştenită de la caprele cu care se înrudeau, era convins John – de a escalada ţinutul muntos era foarte folositoare pe puntea unei corăbii zguduite de furtună.

— E o privelişte uimitoare, zise Aven. Valuri de

şapte metri, puntea alunecoasă precum gheaţa, ploaie orbitoare, iar băieţii ăştia merg de parcă s-ar plimba prin parc.

— De fapt, spuse Jack, aş fi crezut că satirii sunt mai buni – sunt mai mari şi mai puternici, nu?

— Satiri, bleah! făcu Aven. Mai puternici, da, dar îşi petrec tot timpul bând, iar când nu beau, aleargă după femei. Mai degrabă aduc belele decât ajută.

— Şi faunii nu beau? întrebă Jack.

— Nu ca satirii, îi răspunse Aven. Cea mai tare băutură pe care o beau faunii e un punci de rom. De obicei nu e mai tare decât un vin vechi.

— Îţi dai seama că discuţi despre creaturi mitologice care nu pot exista cu adevărat, zise Charles, fluturându-şi braţele. Faunii şi satirii nu există!

De parcă ar fi vrut să îi răspundă, un marinar scăpă o vergă de rezervă pe piciorul lui Charles, apoi o ridică şi-şi înclină pălăria, cerându-şi scuze în batjocură, înainte de a trece mai departe, către cabină.

Charles urlă şi se trânti pe punte, frecându-şi piciorul lovit.

— Creatura asta mitologică inexistentă cred că tocmai ţi-a rupt nişte degete, zise Jack.

— Of, mai taci din gură! îi răspunse Charles.

Nu mai dură mult până când marinarul cocoţat

în vârful catargului mare îi semnaliză căpitanului că a zărit uscatul. La orizont, înconjurat într-un abur uşor şi profilându-se deasupra apelor mai întunecate, se vedea insula Avalon.

Dragonul Indigo încetini pentru a putea naviga printre bancurile de nisip şi apoi opri lângă un chei dărăpănat. Dincolo de el, o plajă plină de pietricele se continua cu o pantă cu iarbă şi tufişuri dese care înconjurau ceea ce fusese odată o structură măreaţă şi impunătoare.

John, Jack, Charles şi Bert debarcară împreună, cu Jack deschizând drumul pentru tovarăşii săi mai precauţi şi mai neîncrezători. Aven rămase pe punte, aruncând din când în când priviri bănuitoare în direcţia din care tocmai veniseră.

În vârful pantei se vedeau pilaştri dărâmaţi, arcade sparte, fundaţii ruinate şi pietre sfărâmate. În lumina palidă a amurgului, tinerii puteau doar să îşi imagineze imensele catedrale care se înălţaseră odinioară pe insulă – dar vremurile acelea trecuseră de mult, iar natura îşi revendicase din nou pământurile.

Deşi era plină de ruine, insula era înconjurată de o aură indiscutabilă de magie şi mister, care părea să izvorască din pământ, din copaci, din aerul însuşi. Niciunul dintre ei nu se gândise nici măcar un moment că ajunseseră de fapt în Avalonul legendar al regelui Arthur, însă acolo,

în acea clipă, aproape c-ar fi crezut-o.

Câteva piedestaluri de marmură erau răspândite printre ruine, iar ici şi colo se putea vedea şi câte o statuie intactă. Una foarte înaltă era aşezată pe piedestalul de lângă ceea ce fusese odată un hol de intrare. Statuia era înfăşurată în plante căţărătoare, ca şi cum ar fi fost un tufiş care crescuse în forma unui cavaler călare.

Jack îşi miji ochii în direcţia ei şi văzu cu surprindere că şi cavalerul face la fel.

— Statuia aia, zise el, întorcându-se ca să îi

Statuia era înfăşurată în plante căţărătoare.

cheme şi pe ceilalţi. Cred că am văzut-o mişcându-se.

— A, făcu Bert, care îi oprise pe ceilalţi undeva la câţiva metri mai în spate, tocmai voiam să-ţi spun…

Înainte să-şi poată termina de rostit gândurile, obiectul atenţiei lui Jack coborî de pe piedestal şi, scârţâind din toate încheieturile, îşi repezi spada direct spre capul tânărului.

— Jack, lasă-te jos! urlă John, aruncându-se pentru a-l lua pe prietenul său din calea tăişului.

Spada trecu chiar prin locul în care stătuse Jack, înainte ca el şi cu John să facă o tumbă. Se rostogoliră şi apoi se ridicară în picioare ceva mai departe, cu pumnii încleştaţi.

N-ar fi trebuit să-şi mai facă griji. Statuia – care era de fapt un cavaler într-o armură care se coclise şi ruginise – nu reuşi să îşi mai ridice sabia pentru o a doua lovitură. Chiar şi cei câţiva paşi pe care îi făcu în lumina slabă, ca să se apropie de ei, se dovediră un efort, iar tinerii observară că faţa îi era brăzdată de vârstă. De vârstă, dar parcă şi de altceva…

— Vorbiţi, zise cavalerul cu o voce răguşită. Vorbiţi şi veţi fi recunoscuţi.

Bert înaintă şi cuvântă în numele tuturor.

— Eu sunt, bătrâne prieten, Bert, iar aceştia sunt tovarăşii mei.

Ochii cavalerului străluciră fugar, în semn că-i recunoaşte. Îşi coborî sabia şi îşi ridică încet

capul, privind către intruşi. Era evident acum că bătrâna santinelă nu reprezenta niciun pericol. John, Jack şi Charles veniră mai aproape, dar John îşi dădu primul seama ce era ciudat la cavalerul care îi atacase.

— Trupul tău, zise el uimit. E din lemn, nu-i aşa?

— Băieţi, spuse Bert, care păşise într-o parte şi îşi trecuse prieteneşte braţul pe după mijlocul bătrânului cavaler. Vi-l prezint pe Cavalerul Verde[12], Apărătorul Avalonului.

Membrele şi toracele Cavalerului Verde erau sculptate în lemn de esenţă tare – stejar uscat şi arţar; articulaţiile şi faţa fuseseră şlefuite din lemn moale, de pin. Părul îi era un amestec de bucăţi de scoarţă de copac şi crenguţe înfrunzite, semănând cu un cuib de pasăre. Când vorbea, suna precum susurul unei salcii bătrâne care se unduieşte în vântul nopţii.

— Iertată-mi fie purtarea repezită, îi zise el lui Jack. Dacă v-aş fi ştiut de prieteni, n-aş fi încercat să-ţi desprind capul de pe umeri.

— Te înţelege perfect, se grăbi Bert să îl asigure. Pur şi simplu îţi făceai datoria.

— Aţi fost francez, dacă e să mă iau după

---

[12] Cavalerul Verde este un personaj din poemul de secol XIV *Sir Gawain şi Cavalerul Verde.* Adevăratul său nume este Bercilak de Hautdesert, fiind transformat în Cavalerul Verde de inamica regelui Arthur, Morgan le Fay. Rolul său este cel de a judeca şi pune la încercare cavalerii, de aceea este considerat prietenos, dar şi înspăimântător şi misterios (n. red.).

accent, zise Jack.

— *Este* francez, interveni Charles, subliniindu-şi cuvintele printr-un ghiont dat lui Jack.

Cavalerul le răspunse cu o plecăciune adâncă şi respectuoasă.

— *A votre service, monsieur,* declamă el. Puterile mele, atâtea câte mai sunt, vi le închin.

— Spune-mi Charles… şi mulţumesc, răspunse acesta.

— Charles? rosti cavalerul, cu o scânteie de surpriză licărindu-i în priviri. Şi mie mi s-a spus aşa, odată ca niciodată, într-o altă viaţă.

— Încântat de cunoştinţă, zise Charles. Aceştia sunt prietenii mei, Jack…

— Bună, spuse Jack, întinzând mâna şi examinând-o pe furiş după ce cavalerul i-o strânse ca în menghină.

— …şi John, încheie Charles.

— Ah, zise cavalerul. Păstrătorul.

John clipi repede, surprins.

— Aşa îmi spune Bert, comentă el. Dar tu de unde ştii?

— Morgana, îi răspunse cavalerul, ca şi cum cuvântul acela ar fi fost de ajuns ca să explice totul. Cele Trei Care Sunt Una ţi-au prezis sosirea şi necazurile crâncene care se vor abate după aceea.

Răspunzând privirilor întrebătoare ale celorlalţi, Bert îşi frecă bărbia şi oftă.

— Prevestirea asta e de rău augur, zise el

îngrijorat. Nu sună bine deloc.

Se întoarse către Cavalerul Verde.

— Du-ne la Morgana. Trebuie să aflăm tot ce ştiu sau măcar tot ce sunt dispuse să ne zică.

— Cavalerii Verzi sunt obligaţi să servească, zise Bert, în timp ce păşeau pe urmele cavalerului care pornise să ocolească insula mergând în sens invers acelor de ceasornic. Primul dintre ei a fost un cruciat care şi-a asumat această datorie în schimbul unui dar de mare valoare. Alţii au fost chemaţi pentru a face penitenţă sau pentru a îndrepta vreo faptă rea. Dintre cei douăzeci şi cinci de Apărători ai Avalonului care au servit până acum, numai prietenul nostru de aici şi încă unul au ales să o facă de bunăvoie.

— Nu am de gând să te contrazic, bătrâne prieten, zise cavalerul, aprobând din cap către Bert, dar s-ar putea spune că şi eu am fost la fel de constrâns ca toţi ceilalţi.

— Cum aşa? întrebă Charles.

— În ce an suntem? îi răspunse cavalerul cu o întrebare. Vreau să spun, în lumea de unde aţi venit.

— Te referi la lumea noastră ca şi cum ar fi un alt loc, comentă Jack. Dar asta nu e tocmai exact, nu-i aşa? Până la urmă, indiferent ce susţine Aven, am pornit să navigăm în apele Londrei şi, din câte mi-am dat seama, nu le-am

părăsit niciodată. Totuşi, un ocean al lumii rămâne un ocean al lumii, indiferent de natura stranie a unora dintre insulele pe care le scaldă.

— Ah, tinere prieten, dar lumea asta *e* cu totul altceva, zise cavalerul. Câmpiile pe care le ştii sunt cele ale lui Adam şi ale Evei şi ale copiilor care au urmat. Pământul pe care păşim acum e mult, mult mai vechi.

— Este 1917, preciză Charles, răspunzând întrebării cavalerului.

— Ah, oftă cavalerul. Să fi trecut atât de mult timp? Mai oftă o dată, scoţând un sunet adânc, plin de regrete. Merseră câteva momente în tăcere, înainte să vorbească din nou. Am ales să devin Apărător al Avalonului, începu cavalerul, pentru a plăti o datorie de care nu mă puteam achita altminteri. Aveam un loc rezervat în Împărăţia Morţii, dar în locul meu a plecat altcineva.

— O rudă, probabil, interveni John. Sau un prieten apropiat?

— Era englez, zise cavalerul. Un om obişnuit, nu era de viţă nobilă… s-a sacrificat pentru o chestiune de principiu. Am crezut atunci că, fiindcă îmi înşelasem soarta, viaţa îmi va fi plină de fericire. Sacrificiul lui însă m-a chinuit. Eram neliniştit, neîmpăcat. Soţia şi fiica mea, amândouă încântătoare, nu-mi mai aduceau nicio sclipire de bucurie, căci simţeam că nu eu plătisem preţul pentru a trăi în lumea lor. Într-o

bună zi, am făcut cunoştinţă cu unul dintre predecesorii tăi, un Păstrător al atlasului *Geographica.* I-am spus povestea mea, iar el mi-a istorisit la rândul lui despre ultimul Cavaler Verde, care, deşi era epuizat de responsabilitatea asta şi se săturase să păzească Avalonul, nu avea cum să-şi părăsească serviciul.

— Dar nu prea e mare lucru de păzit pe-aici, nu-i aşa? zise Jack privind în jur către mormanele de bolovani pe lângă care treceau în ritm constant. E limpede că unul dintre voi nu s-a ridicat la înălţimea acestei îndatoriri.

— Jack! interveni Charles. Eşti nepoliticos.

— Îmi pare rău, spuse Jack înroşindu-se. Dar, ca să fim cinstiţi…

— Nu, tânărul are dreptate, spuse cavalerul. La suprafaţă, pare că nu e mare lucru de păzit pe-aici. Uneori însă nu e important să păzeşti ceva de valoare, ci să fii un paznic destoinic pentru ca atunci când apare lucrul acela valoros care are nevoie să fie apărat, să îţi poţi face datoria.

— Şi a apărut vreodată lucrul acela până acum?

Cavalerul însă nu răspunse sau, dacă o făcu, vorbele i se pierdură în vântul care începuse să bată furios dintre vest.

Partea apuseană a insulei contrasta puternic

cu locul în care acostase *Dragonul Indigo.* Lespezi înalte şi ascuţite de rocă vulcanică poroasă păreau să ţâşnească din coastele dealurilor care se înălţau undeva deasupra lor. Nările li se umplură de stropi minusculi de apă sărată, iar hainele li se umeziră.

— Această parte a Avalonului este chiar pe Frontieră, zise Bert arătând spre stâncile care decupau orizontul. Suntem lângă hotarul Arhipelagului. Multe corăbii au pierit în furtunile şi mareele de aici.

Cavalerul îi conduse de-a lungul unei cărări întortocheate prin iarba pipernicită, ce prinsese cu greu rădăcini printre crăpăturile pietrelor şi care se apropia uneori periculos de hăul aflat în dreapta lor.

Undeva în crepusculul din faţa lor, adăpostită printre stânci, se zărea strălucirea roşiatică a unui foc. Deasupra lui se afla un ceaun negru imens, în jurul căruia stăteau trei bătrâne care începură să cânte zgomotos, văzând grupul care se apropia.

— Vrăjitoare, şopti John.

— Morgana, zise cavalerul, încuviinţând.

Fiecare vrăjitoare vorbea pe rând, ca şi cum ar fi fost o incantaţie.

Inima, ce semn!, se zbate
De la est la vest se-abate,
Străbătând hotar vrăjmaş
Al Cartografului urmaş,

Să se-arunce-n bătălie
Al lui Arthur tron să fie,
Suveran din Paralon
Şi stăpân peste dragon.

Bert şi Cavalerul Verde schimbară priviri nedumerite. Fusese o profeţie? Sau era pur şi simplu o coincidenţă?

— Băiete! chiţăi a treia vrăjitoare, cea care încheiase cântecul. Purta o pelerină grea cu glugă şi le făcu semn să se apropie de foc. Băiete, unde eşti? A, aici erai! Adu aia încoace! Repejor, mai repejor!

Un bărbat tânăr – sau un băiat ceva mai înalt aflat în primii ani ai tinereţii – apăru în gura peşterii aflate ceva mai departe de foc, trăgând după el un vas de cupru.

Avea părul nisipiu, purta haine simple, faţa îi era mânjită cu funingine, dar gura i se arcuia într-o expresie extrem de hotărâtă. Deşi părea a fi servitor, se vedea că era un muncitor destoinic.

— Băiete, adu ceainicul – avem musafiri. Şi ştii că asta se întâmplă destul de rar. Iar dacă nu o să-i hrănim cum se cuvine, n-au să se mai întoarcă prea curând, zise prima vrăjitoare.

— Ei na, îi şopti Jack lui Charles. Ca şi cum lipsa mâncării ar fi singurul motiv la care ne-am putea gândi.

— Poate că nu e singurul, spuse cea de-a doua vrăjitoare, al cărei păr lung şi alb era îngrijit

legat cu o eşarfă şi care arbora un surâs poznaş ce sugera că putea auzi mult mai bine decât îşi imaginase Jack. Dar poate că nu ospitalitatea noastră e ceea ce căutaţi.

— Ăăă… încântat de cunoştinţă, zise John. Dar cum ar trebui să mă adresez… ăăă… doamnelor?

— Ei, asta e mama tuturor întrebărilor, răspunse prima vrăjitoare, care purta zeci de coliere grele şi în ai cărei ochi strălucitori se putea citi inteligenţa. Nu ne-a mai întrebat nimeni ce nume purtăm de când… se scărpină în cap cu craniul unei păsări înfipt în capătul unui băţ. Cât timp *a trecut*?

— De când a venit *el* în Avalon, zise a doua vrăjitoare, împungând aerul cu degetul în direcţia cavalerului. Vreo şaptezeci sau optzeci de ani?

— Da, clătină aprobator din cap a treia vrăjitoare. Îmi aduc aminte. Era într-o marţi.

— Şi azi e marţi, interveni Jack.

— Înseamnă că asta simplifică mult lucrurile, nu-i aşa, răţuşcă mea? zise prima vrăjitoare. Marţea eu sunt Ceridwen, ea e Celedriel, urmă Ceridwen, arătând către a doua vrăjitoare, iar ea, spuse bătrâna arătând către cea de-a treia vrăjitoare ursuză, se numeşte Cul.

— Nu vreau să fiu Cul, protestă a treia vrăjitoare. Vreau să fiu Gwynhfar.

— Cul, draga mea, o admonestă Ceridwen. Ştii

bine că nu poţi fi Gwynhfar decât duminica, iar azi e marţi. În plus de asta, ea ne-a părăsit cu multă vreme în urmă ca să se mărite cu tipul ăla, Wart[13], aşa că oricum n-aveai cum să fii Gwynhfar. Iar una dintre noi trebuie să fie Cul.

— Bine, dar de ce trebuie să fiu eu? bombăni Cul.

— Eşti cea mai tânără, chicoti Celedriel. N-ai cum să devii Ceridwen până n-ai fost Cul încă vreun secol sau trei.

— Nu-nţeleg nimic, zise Charles.

— Eu le spun tuturor „domniţă”, le spuse cavalerul. Nu cred că are vreo importanţă care dintre ele vă răspunde.

Jack se apropie de foc şi îl ajută pe băiat să ridice ceainicul pe vatra de piatră. Băiatul făcu un semn recunoscător din cap şi apoi se întoarse în peşteră.

— Tare bun băiat e Bug ăsta, zise Ceridwen. Mă bucur că ne-am hotărât să nu-l mâncăm.

Charles nu reuşi să îşi reprime un fior.

— Pentru asta e… ăă… ceaunul acela?

— O, nu, drăguţă, zise Celedriel. Nu poţi pune o fiinţă vie în ăsta – cel puţin dacă vrei să îl mai foloseşti după aceea.

— Te referi probabil la celălalt, dragă, o corectă Ceridwen. Vasul ăla cu inscripţii şi corbi pe el – cel pe care ni l-a furat netrebnicul ăla de Vierme, îţi aminteşti? Era cu un an sau trei

[13] *Wart* înseamnă „neg” în limba engleză (n. red.).

înainte să-l căpătăm pe Bug.

— Vierme, zise Cul. Heh, va trebui să plătească până la urmă. Era oala mea preferată.

— Asta fiindcă puteai să ţii tot felul de lucruri neobişnuite în ea, interveni Ceridwen. Ghinioane şi spirite, spectre şi umbre.

— Era simplu să pui lucruri în el. Mai greu era să le scoţi. Fiindcă, odată ce îi ridicam capacul, n-aveam de unde să ştim ce anume va ieşi mai întâi. Dar... iertaţi-mă! exclamă ea. Ne neglijăm oaspeţii.

— Cântecul pe care îl cântaţi când ne-am apropiat... începu Bert. Aţi pomenit de Paralon.

— Paralon! repetă Bug, care ascultase din gura peşterii. Acolo locuieşte regele! Şi cavalerii săi!

— Uite c-ai făcut-o din nou, bombăni Cul. Odată ce începe să vorbească despre cavaleri şi cavalerism şi chestii de-astea, nu-i mai tace gura zile întregi.

— Eu am de gând să *devin* cavaler, îi anunţă băiatul cu mândrie. Unul *adevărat* – nu ca... ăăă... ştiţi voi.

Cavalerul Verde oftă jignit.

— Pramatie!

John zâmbi şi îşi trecu degetele prin părul tânărului.

— Sunt sigur că ai să ajungi, Bug.

— Asta dacă domniţele se pot dispensa de serviciile lui, zise cavalerul. Mie unuia mi-ar

plăcea un scutier – faţa lui Bug se lumină la auzul acestor vorbe – care să mă ajute să împrospătez proviziile de apă de pe *Dragonul Indigo* pentru lunga călătorie care ne aşteaptă.

Bert dădu să spună că nu au nevoie de provizii suplimentare, dar cavalerul îl întrerupse.

— E bine să-ţi iei măsuri de precauţie cât nu e prea târziu. Apoi se întoarse spre băiat. Ei? Ce mai aştepţi?

Fără să rostească vreun cuvânt, Bug o rupse la fugă în josul cărării, iar pe faţa cavalerului apăru o expresie stranie de mulţumire. Bert îl privi curios pe cavaler şi apoi pe Bug, care se îndepărta, dar nu zise nimic.

Cavalerul Verde se întoarse apoi către Morgana.

— Am venit să vă cerem sfatul, zise el.

— Vi l-am dat deja, răspunse Cul. Nu ne-aţi auzit?

— Nicio mână nu ţine sceptrul din Paralon, spuse Celedriel. Nicio mână de om, mai precis. Ceea ce s-a pierdut trebuie găsit; ceea ce a fost despărţit trebuie reunit.

— Dar, fără urmaşul Cartografului, totul va fi pierdut, adăugă Ceridwen.

— Înseamnă că nu e prea târziu, oftă uşurat Bert. L-am adus pe John tocmai la timp.

Morgana nu răspunse în niciun fel, preferând să îşi pironească privirile în foc. După o vreme, Cavalerul Verde le făcu semn celorlalţi să plece

şi începură să îşi croiască drum înapoi către navă.

În timp ce Bert îşi lua la revedere de la cavaler, John urcă la bordul *Dragonului Indigo* şi privi în jur după Bug.

— Deci, Aven, zise el, avem destulă apă acum?

Aven îl fixă cu o privire nedumerită.

— Bineînţeles. De ce mă întrebi?

John schiţă un gest vag.

— Nu contează. Uită că te-am întrebat.

În timp ce echipajul pregătea nava de drum, Jack şi Charles (care era întrucâtva mai reţinut decât tânărul său prieten) îşi reluară locul de lângă cabină. Bert îi povesti pe scurt lui Aven ce aflase de la cavaler şi de la Morgana. Chipul fetei se înnegură, dar nu spuse o vorbă.

— Nu ne întoarcem la Londra, nu-i aşa? le zise Charles celor doi tovarăşi. Se pare c-am fost recrutaţi, indiferent dacă ne place sau nu.

— Eu cred că *el* a fost recrutat, spuse Jack referindu-se la John. Noi îl însoţim de dragul aventurii. Înveseleşte-te, Charles. S-ar putea să ne distrăm pe cinste.

— Cineva trebuie să rămână cu picioarele pe pământ, comentă Charles, în timp ce nava începu să plutească spre ieşirea din micul port în care ancorase. Nu mă deranjează să cad în vizuina iepurelui… atâta doar că nu vreau să pierd din vedere intrarea.

Cavalerul Verde îşi ţinu multă vreme braţul ridicat, chiar şi după ce *Dragonul Indigo* nu se mai putea vedea. Îl coborî într-un târziu, respirând repede şi superficial.

— În sfârşit, murmură el, fără să se adreseze cuiva. În sfârşit, mi-am îndeplinit datoria. Poate că sufletul meu se va odihni acum în pace.

Pe ţărm, cavalerul îşi petrecu orele rămase din ultima lui noapte de serviciu adâncit în meditaţie, până când soarele începu să apară la orizont. Îşi ridică privirea spre cerul scânteietor de deasupra Arhipelagului şi trase adânc aer în piept, pentru ultima oară.

— Ah, Lucie… mă alătur ţie, în sfârşit, în locul acela cu mult mai bun, pentru o odihnă cu mult mai bună…

Ultimele cuvinte ale cavalerului se pierdură în ceaţă, în timp ce un vârtej de praf i se încolăcea deja în jurul picioarelor. Încet, blând, trupul său bătrân începu să se transforme în cenuşă şi cavalerul se prăbuşi în el însuşi, lăsând în urmă doar coiful şi armura, aşezate pe iarbă. În câteva clipe, dispăruse.

PARTEA A DOUA
ARHIPELEAGUL VISELOR

...se pare că trebuie să port o bătălie.

Capitolul Cinci
Corsarul

Frontul furtunii de lângă Avalon era mai mult o îngrămădire de nori care se rostogoleau şi o simfonie de tunete înfricoşătoare, fără prea multă ploaie sau vânt, deşi era destul de puternic pentru a arunca *Dragonul Indigo* de pe un val pe altul ca pe o coajă de nucă. Echipajul era experimentat şi era evident că traversaseră de multe ori hotarul acela. Îşi vedeau de treburile lor ca de obicei, verificând din vreme-n vreme numărul pasagerilor, ca să se asigure că niciunul dintre ei nu căzuse peste bord. În câteva minute ajunseră din nou în ape liniştite.

Odată cu traversarea graniţei către Arhipelag, în atmosferă începu să se simtă un altfel de iz. Păreau să fie în continuare în largul oceanului, fără să vadă vreo porţiune de uscat dar lumina cenuşie a dimineţii le dezvăluia că adâncimea apei de sub ei varia foarte mult. Erau bancuri de nisip acolo unde ar fi trebuit să fie doar adâncuri.

— E un recif? întrebă John. Ca acelea din Australia?

— Nu pare să fie, îi răspunse Charles. Arată mai degrabă ca nişte insule scufundate.

— Astea sunt Tărâmurile Înecate sau, aşa cum le mai zic unii, Tărâmurile Pierdute ale Vestului, explică Bert. Nu o să le găsiţi în *Imaginarium*

Geographica pentru că, deşi atlasul e foarte vechi, au existat pământuri cu mult înainte ca hărţile din el să fie desenate.

— În locul tău n-aş face asta, îi zise Aven lui Jack, care se aplecase peste balustradă pentru a prinde în palme stropii de apă. Nu aici. Doar dacă de fapt nu mai ai trebuinţă de mâini.

Jack se ridică repede şi se uită nedumerit la Bert.

— Priveşte în adâncuri, îl îndemnă Bert. Se mai pot vedea încă formele turnurilor nobile şi ale oraşelor care înfloreau odinioară pe insulele de aici. Legendele spun că, pe vremuri, acestea erau cele mai mândre tărâmuri ale lumii, atunci când împărăţia Omului şi cea a Arhipelagului nu erau despărţite aşa cum sunt acum.

— Dar ce s-a-ntâmplat cu ele? întrebă Jack. Şi ce legătură are asta cu faptul că mi-am apropiat mâna de apă?

— Nu ştie nimeni, zise Bert. Unii cred că s-au distrus singuri căutând prea adânc printre misterele vieţii. Alţii spun că au fost distruşi de zei pentru acelaşi motiv. Mai e şi o teorie conform căreia a fost vina unui înger neatent care fusese trimis din Rai să vegheze dezvoltarea civilizaţiei. Însă, din câte ştim noi, se poate să fi fost şi un dezastru natural. Cu toate acestea, băiete, concluzionă Bert bătându-l uşor pe spate pe Jack, se pare că n-a fost o transformare prea uşoară sau de bun

augur. Iar unii spun că, atunci când tărâmurile astea au fost distruse, nu toţi locuitorii lor ar fi pierit odată cu ele. Copiii ăştia înecaţi, ai unei culturi dispărute, trăiesc încă în adâncul întunecat, dar nu mai sunt umani. Inimile lor sunt înnegrite, membrele li s-au prefăcut în aripioare, plămânii li s-au transformat în branhii… iar dinţii le sunt ascuţiţi ca briciul.

Ochii lui Jack se măriră, iar Aven îşi reţinu un zâmbet când băiatul se trase către mijlocul punţii.

Charles şi John priviră din nou peste bord şi li se păru că pot distinge într-adevăr contururile a ceea ce, cu multă vreme înainte, fuseseră probabil oraşe.

— Bert, zise John, copleşit de o revelaţie bruscă, se poate ca asta să fie… Făcu o pauză, muşcându-şi buza. E Atlantida?

Bert trase adânc aer în piept înainte de a răspunde, iar chipul său deveni mai degrabă gânditor decât trist.

— A fost, dragul meu. A fost.

— Paralon este locul de unde este guvernat Arhipelagul, începu Bert, încercând să le explice profeţia Morganei. Aşa a fost dintotdeauna, încă de pe vremea primului rege care a unit ambele lumi. Regele suprem, Arthur Pendragon. Descendenţii spiţei sale de sânge au condus drept şi bine preţ de secole, până când ultimul

rege a fost ucis, acum aproape două decenii. De atunci, conducerea Arhipelagului a stat sub semnul întrebării. Ăsta e unul dintre motivele pentru care e acum nevoie de tine, John. Trecem printr-o criză, iar felul în care va fi rezolvată va avea repercusiuni asupra ambelor lumi.

— Dar de ce e nevoie de mine abia acum? se miră John. Sunt sigur că profesorul Sigurdsson ar fi putut face orice ar fi fost necesar cu mulţi ani în urmă, dacă situaţia e atât de complicată precum spui.

— Ar fi putut, e adevărat, răspunse Bert, dacă n-ar fi fost două probleme pe care nu le-am mai întâlnit până acum. Mai întâi, nu e prima dată când a fost ucis un rege. La fel ca în lumea ta, se mai întâmplă – de obicei, de lucrul ăsta e vinovată vreo rudă care aspiră la tron. Dar, în acest caz, a fost ucis şi restul familiei. *Nu* există moştenitori.

— Şi care e a doua? întrebă Charles.

— Mă gândesc că ar fi trebuit să-ţi dai seama, răspunse Bert. Slujitorii lui au încercat să te ucidă noaptea trecută. Nimeni nu ştie care îi este adevăratul nume. Tot Arhipelagul îi spune însă Regele Iernii. În absenţa Regelui Suprem, Paralonul ar trebui să fie condus de un parlament format din regi şi regine, continuă Bert, până când este ales un succesor. Fiindcă nu există însă, după câte se pare, niciun

moştenitor, dezbaterea continuă. Regele Iernii intenţionează să-i pună însă capăt, eliminându-şi toţi contracandidaţii la tron. Celelalte rase au regi care ar putea pretinde Tronul de Argint al Paralonului, dar nu e uşor să te abaţi de la tradiţie. Regele Iernii e om şi trebuie încă să se supună conducerii parlamentului. Astăzi are loc Marele Consiliu – regii tuturor raselor din Arhipelag se reunesc în parlament ca să hotărască în sfârşit cine ar trebui să urce pe tron.

— Ei bine, zise Charles, atunci poate că ar trebui să ai încredere în parlament. Au reuşit să-l ţină departe atâta timp, nu pot continua să o facă până când se va alege un succesor?

— Nu, spuse Bert. Nu mai pot aştepta din cauza *asta,* explică el, arătând cu degetul înspre sud, spre orizont.

Deasupra liniei care separa oceanul de cer se vedea o ceaţă întunecată, de parcă cineva ar fi luat o bidinea imensă şi ar fi şters o parte importantă din peisaj.

Jack descrise cu voce tare ceea ce vedea, iar Bert dădu aprobator din cap.

— E mai adevărat decât îţi închipui, tinere Jack. Le spunem Tărâmurile Adumbrite, insulele cucerite de Regele Iernii. Atunci când le supune în fruntea armatelor sale, ele dispar din ciclul etern al vieţii din Arhipelag, iar apoi se fac nevăzute şi din *Geographica.*

— Păi, dacă tot e pe cale să îi şteargă hărţile, se miră John, de ce e gata să ucidă pentru ea?

— Nimeni nu ştie, răspunse Bert. E cel mai mare mister al Arhipelagului. Ştim însă că acumulează putere, o putere care îl va face mai influent decât orice alt rege sau conducător de pe tărâmul acesta sau… din celelalte.

— Vrei să zici… începu Charles.

— Lumile sunt separate, dar ceea ce se-ntâmplă într-una o afectează şi pe cealaltă. Arthur ştia acest lucru şi de aceea le reunise sub o singură conducere. Chiar crezi că e o coincidenţă că, în timpul în care Tronul de Argint al Paralonului e gol, în lumea voastră a izbucnit un război?

— Apropo de Paralon, spuse Aven, ar cam fi timpul ca Păstrătorul să ne traseze direcţia spre care să ne îndreptăm. Se apropie zorii şi, deşi *Dragonul Indigo* îşi poate găsi şi singur drumul, i-ar fi mai uşor să navigheze dacă i s-ar da câteva indicaţii.

— O, ă, da, desigur, bălmăji John, dându-şi seama că femeia se referea la el. La cererea lui Bert, desfăcu *Geographica* din pânza în care era învelită şi începu să o răsfoiască. După câteva minute, ajunse la o filă mare de pergament cu un titlu care putea fi tradus în mare ca „Paralon”, plină cu numeroase notiţe care includeau şi instrucţiuni de navigaţie. Îşi încruntă sprâncenele, concentrându-se. Este…

ah… e în saxona veche.

— Şi asta e o problemă? întrebă Aven.

— A, nu, nu, nu chiar, răspunse John. Examină cu atenţie adnotările preţ de câteva momente şi apoi privi feţele nerăbdătoare ale tovarăşilor săi. Spune că… ăăă… spune că ar trebui să mergem… ăăă… în direcţia aia, încheie el, schiţând un gest vag către tribordul navei.

Aven ridică uimită dintr-o sprânceană, dar Bert îi făcu un semn din cap, aşa încât femeia căpitan începu să dea instrucţiuni matelotilor pentru a întoarce *Dragonul Indigo* în direcţia respectivă.

Emoţionat, John înveli *Geographica* în foaia de cort şi şi-o îndesă sub braţ.

— Eşti unul dintre cei trei Păstrători, îi spuse Charles lui Bert. De ce ai nevoie de John? De ce n-ai putut pur şi simplu să pleci din Londra odată ce ai pus mâna pe carte?

— Îţi trebuie o viaţă întreagă pentru a deveni Păstrător Principia, zise Bert. Eu am câteva cunoştinţe şi ceva meşteşug, dar, sincer, nu şi pregătirea necesară - de aceea s-a retras profesorul Sigurdsson. Trebuia să îşi poată pregăti succesorul. Pe tine, John.

— Dar ce s-a întâmplat cu al treilea Supraveghetor? vru să ştie Charles. Spuneai că sunt mereu trei.

Aven înjură şi scuipă pe punte.

— E nefolositor ca un centaur mascul într-o lăptărie. Dacă şi-ar fi luat responsabilităţile mai în serios, atunci *tu*-arătă către tatăl ei - nu ai fi acum în pericol, iar mentorul *tău* – continuă ea, îndreptându-şi degetul spre John – nu ar fi murit şi *tu* – mai împunse o dată aerul în direcţia lui John – te-ai ocupa acum cu îndeletnicirile tale obişnuite.

— Haide, Aven, o consolă Bert, Jamie trebuie să-şi vadă acum de ale sale şi nu putem să-l împovărăm cu toate astea. Nu suntem croiţi cu toţii pentru genul ăsta de aventură.

— Păi asta mă şi mânie, zise ea. Jamie *era* croit. *Era* perfect pentru asta, tată. Şi a renunţat la o viaţă în Arhipelag doar ca să poată juca teatru în Grădina Kensington[14].

— Mi se pare mie, îi şopti Jack lui Charles, sau furia asta miroase puţin a dragoste neîmpărtăşită?

Jack nu vorbise destul de încet; Aven îl auzi şi-i aruncă o privire veninoasă, după care dădu de-o parte braţul tatălui ei care o cuprinsese pe după umeri şi porni vijelios spre cabină.

Câteva momente mai târziu, se auziră câteva înjurături strigate cu voce tare, urmate de câteva ţipete şi bufnituri. Înainte ca vreunul dintre ei să schiţeze vreun gest, femeia reveni din cabină, gâfâind, roşie la faţă.

---

[14] Grădina Kensington, cu o suprafaţă de 1,1 km^2, este unul din parcurile re gale din Londra, aflat la vest de Hyde Park (n. red.).

— Unii bărbaţi nu sunt făcuţi pentru aventură, pufni Aven. Iar unii băieţi nu ştiu să se ferească de ea.

Sub braţul său, cu faţa stacojie din cauza strânsorii femeii, se afla Bug.

Aveau un pasager clandestin.

O persoană în plus la bordul navei nu reprezenta cine ştie ce problemă, dar, cu toate acestea, Aven sugeră să fie aruncat peste bord, ca să termine cu discuţiile. Bert bănuise de la început că aprovizionarea cu apă proaspătă nu fusese decât un pretext care să îi permită băiatului să se strecoare la bord şi spuse ce gândea.

Charles clătină din cap.

— Francezii ăştia!

— Dar la ce bun? întrebă John. Dacă a crezut că Bug trebuie să meargă cu noi, de ce nu ne-a rugat pur şi simplu?

— Ba s-avem pardon, zise Aven, nu mi-aduc aminte să te fi învestit cu puterea de a spune ce se întâmplă sau nu se întâmplă la bordul navei *mele.*

— Ei bine, acum e aici, observă Charles. Ce facem cu el?

— Exact ce ne trebuia, bombăni Jack. Un copil de care să avem grijă.

Ochii lui Bug se îngustară.

— Nu sunt mai tânăr decât tine.

— Ba eşti, sacagiule, îi răspunse Jack.

— Ajunge! zise John. Îl voi lua eu ca să-mi fie... ăăă...

— Scutier? întrebă Charles.

— Nu contează, se răţoi Aven. Să ai grijă să nu ni se încurce printre picioare. Fata se aplecă puţin ca să audă mai bine ce îi şoptea un faun. Nu, zise ea, îndreptându-se de spate şi privind spre Bug. Nu poţi să-l dai de mâncare sirenelor. Nu încă.

Bug îl privi pe John.

— Glumeşte, nu-i aşa?

— Probabil, şovăi John. Dar, pentru orice eventualitate, ţine-te pe lângă mine.

Un strigăt al unui marinar îi aduse spre babord, acolo unde apa începuse să bolborosească. Din adâncuri se ridica ceva cu adevărat uriaş.

— O balenă? întrebă Jack.

— Prea mare, îi zise Charles.

— Aveţi răbdare, îi îndemnă Bert, care zâmbea la vederea formei aceleia ce se ridica dintre ape şi care părea să fie un obiect făcut de mâna omului.

Jack şi Charles rămaseră fără cuvinte în umbra care creştea mereu. Lângă *Dragonul Indigo* se înălţă chila magnifică, strălucitoare şi aurie, a unei nave care nu semăna cu nimic din ceea ce văzuseră ei vreodată. Nu avea catarge şi nici pânze şi părea etanşă, precum submarinele

folosite în războiul civil american. În lungul ei se vedeau hublouri imense, întărite cu buloane, precum şi tot felul de deschizături aflate sub linia de plutire, prin care intra şi ieşea apă. La pupă se zărea partea superioară şi capul unui dragon. O placă de metal alunecă silenţios dintr-o deschidere a chilei şi se lipi de scara *Dragonului Indigo.* Deasupra ei, un panou se deschise fără zgomot, dând la iveală o siluetă impunătoare care ocupa tot cadrul uşii.

— Doamne, Dumnezeule, zise John, încercând să accepte priveliştea stranie din faţa ochilor. E ceea ce cred eu că e?

— Este, zise Bert. Băieţi, îmi face plăcere să vi-l prezint pe căpitanul celei mai măreţe nave care a navigat vreodată în oceanele oricărei lumi – *Nautilus.*

Un bărbat oacheş şi bărbos, cu o piele întunecată şi strălucitoare, coborî pe punte şi apoi îşi împreună mâinile, înclinându-şi capul după obiceiurile hinduse.

Fără a fi neprietenos, zâmbetul său era fără îndoială cel al unui prădător.

— Căpitanul Nemo, la dispoziţia dumneavoastră!

Toată lumea i se prezentă, inclusiv Bug, pe care Nemo îl privi îndelung, plin de curiozitate.

— Mergem la Consiliul din Paralon, zise Bert.

— Şi eu la fel, răspunse Nemo. Puteri neobosite cresc pe pământurile dinspre nord şi

dinspre sud, puteri care trebuie învinse dacă vrem să ne unim împotriva Regelui Iernii. Aveţi însă grijă, o să cădeţi pradă curenţilor spre Tărâmurile Adumbrite dacă veţi continua să vă îndreptaţi în direcţia asta şi nu veţi ajunge deloc la Paralon. Eram convins că aveţi un căpitan mai bine pregătit.

Aven roşi şi privi furioasă la John şi la tatăl său.

— Cât ne-am abătut de la curs?

— Cinci grade către sud ar trebui să vi-l corecteze.

Aven plecă repede pentru a schimba direcţia în care se îndrepta nava, iar Nemo zări *Geographica* sub braţul lui John.

— Se întâmplă cumva ca pachetul acela să conţină *Geographica?* întrebă el.

— *Imaginarium Geographica,* da, încuviinţă John.

Pentru prima dată, în vocea lui Nemo se simţea o urmă de şovăială.

— Aş putea… aş putea s-o ating, maestre John…

— Desigur.

John desfăcu din nou *Geographica* şi i-o oferi lui Nemo, care o luă de parcă ar fi ţinut în mâini un pergament fragil, gata să se sfărâme sub povara răsuflării sale.

— A trecut prin multe, zise Charles. E rezistentă. Nu o să se rupă, te asigur.

— Interpretezi greşit grija mea, spuse Nemo. Pentru noi, cei din Arhipelag, e o carte sfântă. Aici, pe aceste pământuri, există o mie de lumi diferite, o mie de civilizaţii. Unele sunt unite de loialitate, altele, de comerţ. Singurul lucru care le uneşte însă pe toate, singurul Graal care le poate întări, ştergând diferenţele dintre noi, este *Imaginarium Geographica.*

— Înseamnă că, de fiecare dată când Regele Iernii cucereşte o insulă… începu Charles.

— Da, zise Nemo aprobând din cap. Harta ei dispare, iar noi mai facem un pas înapoi către culturile barbare din care ne-am născut odată.

— Am putea s-o distrugem pur şi simplu, îşi dădu Bug cu părerea, înainte ca Jack să-l reducă la tăcere cu un ghiont în coaste.

În loc să răspundă supărat acestei sugestii, Nemo încuviinţă.

— Au avut şi alţii ideea asta, băiete, şi au şi încercat. Deşi e foarte valoroasă, poate ar fi mai bine pentru Arhipelag ca ea să dispară, dacă asta înseamnă că nu va încăpea niciodată pe mâinile Regelui Iernii.

Pentru a-şi sublinia răspunsul, Nemo păşi cu iuţeală în faţa lui Aven şi aruncă *Geographica* pe grătarul încins aflat în mijlocul punţii.

Se auziră strigăte de deznădejde şi uimire, iar John se repezi pentru a recupera cartea înainte să ia foc.

Nu avea însă de ce să se teamă. Cărbunii erau

încinşi, dar nu reuşiră decât să încălzească puţin coperta.

— E magică! suspină Jack.

— Da, zise Nemo. *Imaginarium Geographica* nu poate fi distrusă, ceea ce face ca slujirea ei să fie deopotrivă o povară şi o binecuvântare. S-o păzeşti bine, băiete, continuă Nemo, ştergând-o de cenuşă şi înapoindu-i cartea lui John. E o mare responsabilitate să fii acul busolei. L-am cunoscut însă pe profesorul tău şi, deşi îi deplâng moartea, simt că şi-a ales succesorul cu multă înţelepciune.

Nemo se întoarse spre Bert şi îl prinse de mâini, apoi o sărută pe obraz pe Aven şi plecă spre nava sa.

— Rămâneţi cu bine, prieteni, zise el, în timp ce vasele se îndepărtau unul de celălalt. Ne vom revedea curând.

*

În timp ce *Nautilus* se pierdea în depărtare, Aven îl încolţi pe John şi îi ceru explicaţii.

— Am avut mare noroc că ne-am întâlnit cu el, zise ea cu ochii scăldaţi în flăcări de furie. Cinci grade ne-ar fi dus în Marea Nordului. Am fi pierdut întreaga zi şi am fi lipsit de la Consiliul din Paralon.

Arătă brusc spre *Geographica.*

— Eşti în stare să citeşti chestia asta sau ba?

— Bineînţeles că poate, interveni Bug. Are doar nevoie de ceva exerciţiu, nu-i aşa, sir John?

Aven pufni a neîncredere, dar Bert îi luă apărarea băiatului.

— A trecut prin nişte momente grele, fiica mea. Se va ridica însă în curând la înălţimea cerinţelor. De asta putem fi siguri.

Fără să mai spună nimic, Aven plecă să îşi vadă de treabă, urmată îndeaproape de Jack.

— Poate c-ar trebui să petreci ceva timp în cabină, studiind *Geographica,* îi sugeră Bert lui John. Ca să te familiarizezi cu ea.

— Nu e o idee rea, îl aprobă John. În felul ăsta poate că o să par mai inteligent când Phileas Fogg[15] se va opri pe punte ca să ne corecteze cursul.

— Asta n-o să se întâmple, îl contrazise serios Bert. Lui Fogg nu-i place să navigheze.

— Şi apropo de asta, zise Charles, care privea în depărtare, mi se pare că Nemo a uitat ceva – se întoarce.

— Poftim? exclamă Aven. E mult înaintea noastră. N-are cum să se apropie dinspre est. Îl împinse pe Charles din faţa ei şi privi printr-un ochean în direcţia în care arăta bărbatul. Acela nu e *Nautilus,* continuă ea. Se pare că duşmanul nostru a hotărât să nu se mai ascundă şi să spună clar care îi sunt intenţiile.

Ceaţa se împrăştie, scoţând la iveală o navă mare, mai lată şi mai ameninţătoare decât

---

[15] Personajul principal al romanului *Ocolul Pământului în 80 de zile* de Jules Verne (n. red.).

Nautilus.

Era *Dragonul Negru* – nava Regelui Iernii. Şi, cu o viteză ameţitoare, se îndrepta către *Dragonul Indigo.*

— Şi acum ce facem? întrebă Charles.

— Găseşte ceva de care să te ţii, zise Bert. Las-o pe Aven să-şi facă treaba – acum noi, ceilalţi, nu mai putem ajuta cu nimic.

— La Londra, nava s-a îndepărtat de docuri mergând împotriva vântului, spuse Charles. N-ar putea ca acum să se dea la o parte ca să evite lovitura?

— E o navă, nu o pisică, îl apostrofă Bert. Şi, deşi are voinţă proprie, asta nu înseamnă că poate face piruete la comandă.

Aven alerga în toate direcţiile pe punte, strigând ordine cu o voce înnebunită. Nava Regelui Iernii era de cinci ori mai mare decât *Dragonul Indigo.* Nu avea cum să reziste în urma unei ciocniri. Iar asta, gândi John, înfăşurându-şi braţele în jurul unei bucăţi din greement, era şi intenţia duşmanului.

Singura şansă de a supravieţui măcar primului impact era să întoarcă nava înainte ca *Dragonul Negru* să îi ajungă, dar nu puteau să orienteze pânzele pentru o asemenea manevră. Cel puţin nu în cele câteva secunde care le mai rămăseseră.

De acest lucru era convinsă toată lumea, mai puţin Jack.

În copilărie, îşi petrecuse o vară cu un tutore care adora navigaţia şi căruia îi plăcea să execute asemenea manevre îndrăzneţe, virând apoi sub vânt şi evitând coliziunile în ultimul moment.

E uşor cu un schif, dar manevra e mai greu de făcut cu un galion. Jack era însă convins că merita să încerce.

Sări deasupra cabinei şi înşfăcă un pumnal scurt de la cingătoarea unui marinar, luându-l prin surprindere, începând să taie parâmele care legau pânzele dinspre tribord.

Aven îl privi fără să-şi creadă ochilor.

— Eşti nebun? Dacă le tai, pânzele vor…

Femeia îşi dădu dintr-odată seama ce făcea Jack şi le ordonă tuturor marinarilor să îl ajute.

Carena neagră şi strălucitoare se năpustea către ei cu o viteză înspăimântătoare, dar în câteva secunde toate parâmele se prăbuşiră pe punte, iar pânzele se rotiră în jurul catargelor, umflate de vântul puternic.

— Acum! strigă Jack. Schimbă cursul! întoarce cârma cât de mult poţi!

Aven, John şi Charles se năpustiră brusc către roata care manevra cârma şi o învârtiră până la capăt. Scârţâind oribil din toate încheieturile, nava se întoarse cu faţa spre *Dragonul Negru* chiar când acesta ajunse în locul în care se aflaseră ei. Corabia uriaşă trecu la doar câţiva centimetri de *Dragonul Indigo.*

— Ăsta a fost cel mai prostesc lucru pe care l-am văzut în viaţa mea, îi strigă Aven lui Jack.

Deşi tonul vocii ei era aspru, îi zâmbi, iar lucrul acesta îi umplu băiatului inima de bucurie.

Cei trei priviră cum nava de coşmar alunecă pe lângă ei şi văzură că puntea *Dragonului Negru* era plină de tâlhari şi ticăloşi de cea mai joasă speţă – inclusiv wendigo –, prea surprinşi că nava lor mai era încă acolo pentru a arunca suliţe şi a trage cu arcul.

Bucuria lui Aven se transformă însă repede în preocupare.

— Jack ne-a salvat pentru moment, dar ne va lua ceva timp să legăm din nou parâmele, iar ei se pot întoarce până atunci, chiar şi la viteza asta. Şi-atunci ne vor prinde.

— N-aş vrea să mă înşel a doua oară, zise Charles, dar acum sunt destul de sigur că s-a întors *Nautilus.*

Apropiindu-se cu o viteză mai mare decât cea a *Dragonului Negru,* nava lui Nemo apăruse din nou dinspre nord şi acum ajunsese să plutească lângă *Dragonul Indigo.*

— N-am să mai vorbesc niciodată de rău operele lui Jules Verne, zise Charles.

— Şi eu la fel, îl susţinu John.

— Erai la fel de afurisită şi pe vremea când serveai ca secund la bordul lui *Nautilus*? îi strigă Nemo zâmbind lui Aven.

— Nu, îi răspunse ea, dar pe vremea aceea se numea *Dragonul Galben* şi niciunul dintre noi nu suferea de iluzia grandorii.

— Pune-ţi echipajul să lucreze la parâme! Dar ce s-a-ntâmplat cu ele?

Aven arătă spre Jack.

— Le-a tăiat idiotul ăsta. Mie nu mi-ar fi venit niciodată ideea, dar uite c-a salvat nava.

Nemo îşi înclină capul către Jack.

— Bravo, tinere războinic! Iar acum, încheie el, văzând în depărtare că *Dragonul Negru* întorsese şi accelera spre ei, se pare că trebuie să port o bătălie.

— Nemo... începu Aven.

— Nu, zise el, tăindu-i vorba. Voi aveţi *Geographica.* Du-o, împreună cu Păstrătorul ei, în Paralon. O să-l ţin ocupat pe Regele Iernii destul de mult ca voi să puteţi scăpa.

Nemo îşi apropie de piept pumnul încleştat – un gest de respect, ca de la căpitan la căpitan.

Aven îi răspunse la fel şi începu să strige ordine către echipaj, apoi întoarse *Dragonul Indigo* şi îl puse sub vânt. Nava, ascultătoare ca întotdeauna, îşi adună puterile şi acceleră, îndepărtându-se cu viteză maximă de bătălia ce avea să înceapă.

La câteva leghe distanţă de locul înfruntării, reuşiră să evalueze toate stricăciunile suferite şi care, spre uşurarea tuturor, se dovediseră a fi minime. Odată terminate reparaţiile, Aven îşi

îndreptă atenţia şi furia către John.

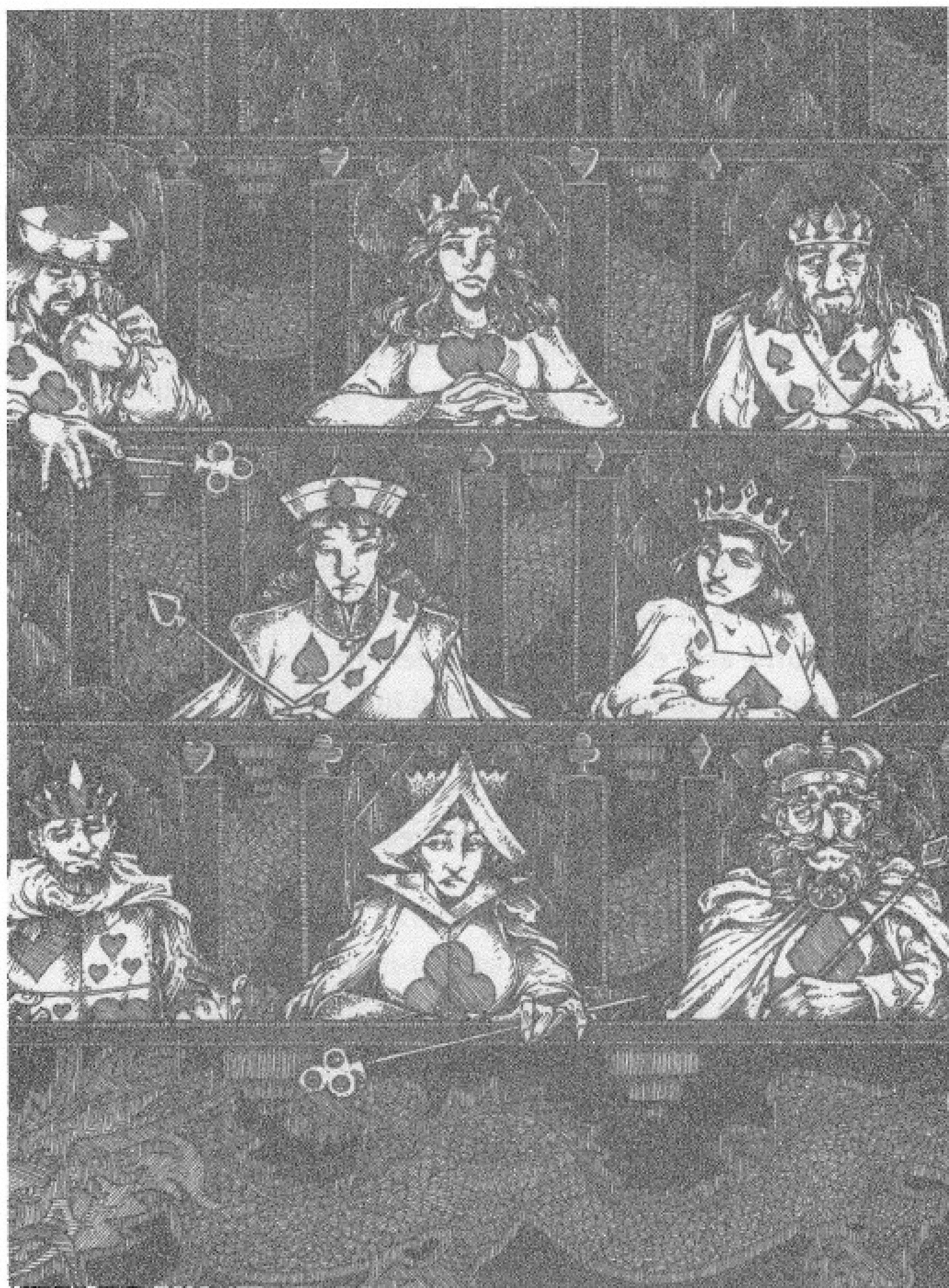
— Ajunge! E a doua oară când îmi risc nava pentru tine şi deocamdată nu am înţeles ce motiv am s-o fac.

Bert încercă să intervină, dar furia femeii era prea crâncenă.

— Nu şi de data asta, tată! I-ai găsit toate scuzele de pe lume. Nu mai înghit şi altele. Fiecare căpitan are hărţi ale propriilor tărâmuri din Arhipelag şi ale câtorva insule din apropiere. Fiecare căpitan, inclusiv Regele Iernii, îşi poate găsi drumul prin încercări repetate. Există însă un singur atlas care conţine toate hărţile şi numai el ne poate duce la timp acolo unde trebuie să ajungem. Şi o singură persoană în viaţă a fost şcolită şi pregătită să înţeleagă limbile şi culturile antice, pentru a putea descifra hărţile acestui atlas. Ei bine, exclamă ea, bătând cu pumnul în *Geographica, acesta* este atlasul. Iar *tu,* zise ea înfigând un deget în pieptul lui John, eşti Păstrătorul. Deci poţi s-o citeşti sau nu?

Învins, John îşi coborî ruşinat privirea.

— Nu pot. Nu ştiu cum.

…membrii parlamentului intrară şi-şi ocupară locurile.

Capitolul Șase
Parlamentul Tic-Tac

— Dacă e adevărat, atunci s-ar putea să ne fi rătăcit, zise Bert. Numai un Păstrător bine instruit poate ghida o navă prin apele Arhipelagului Viselor. Hărţile şi adnotările sunt scrise într-o duzină de limbi, multe dintre ele dispărute de mult. Sunt foarte puţini oameni în viaţă care ar putea înţelege ce e scris acolo.

Taberele erau clar delimitate: Aven, Bert şi, surprinzător, Jack de o parte, iar John, Charles şi Bug de cealaltă.

— Jack? zise Charles cu o voce surprinsă. Nu poţi să fii de partea lor. Până la urmă… începu el să spună, dar apoi păru să se răzgândească şi se mulţumi să adauge doar un reproş voalat. Nu-i frumos, Jack.

— Dar Aven are dreptate, protestă Jack. Am fost alungaţi din Londra şi am fugit ca să scăpăm cu viaţă numai şi numai din cauza lui şi a cărţii ăsteia. Şi profesorul lui a fost ucis tot pentru ea. *Dragonul Indigo* aproape c-a fost distrus din cauza atlasului *Geographica.* Şi toată această… indiferent ce-o fi lumea în care ne aflăm, se pare că se va război din cauza ei. El ar trebui să fie singurul om în viaţă care să o poată citi şi uite că nu e în stare.

— Jack, se răsti Charles, cred că ajunge!

— Are însă dreptate, zise John. Nu sunt în

stare.

Aven înjură şi îşi duse mâna la sabia scurtă de la cingătoare, dar Bert interveni şi o prinse de braţ.

— Trebuie să fie o explicaţie, Aven. La urma urmei, l-am ales chiar eu. John, zise Bert, incapabil să îşi ascundă tonul rugător, ţi-am citit opera. Ai un dar, ştiu asta, şi Stellan o ştia. De aceea a acceptat să te pregătească. De fapt, am văzut eu însumi corespondenţa – *chiar* te-a pregătit.

— Da, îl aprobă John, aşa e. Dar eu nu învăţam, cel puţin nu atât de mult pe cât ar fi trebuit.

Se întoarse resemnat către Charles şi Jack.

— Nu mi s-a părut niciodată a fi prea important, le explică el. Limbi antice pe care nimeni nu le mai putea citi… Nu mi-a trecut prin cap că voi avea vreodată nevoie de aşa ceva. Prietenii de acasă şi chiar soţia mea au pus la îndoială dacă e înţelept să petrec atâta timp cu ceea ce părea să fie o întreprindere total nepractică.

— Acum nu prea mai e nepractică, nu-i aşa? zise Jack.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jack, exclamă John, e război! Nu se poate să te aştepţi să fi petrecut puţinul timp liber pe care îl aveam citind şi traducând manuscrise din teutona veche.

— Vor muri oameni fiindcă n-ai făcut-o, punctă Aven, şi probabil că unii au şi murit deja.

— Nu-i pasă, zise Jack.

— Ba da! strigă John, apucându-l pe Jack de haină. Ba îmi pasă, prostule! Am văzut oameni murind! Am simţit cum sângele lor îmi împroaşcă faţa când cei cu care am glumit, am mâncat şi m-am adăpostit au murit în faţa mea! Tu poţi să spui acelaşi lucru?

Tremurau amândoi, iar John avea faţa scăldată în sudoare şi respira precipitat. În momentul următor, îi dădu drumul lui Jack şi îşi luă capul în mâini.

— Îmi pare rău, Jack, zise John după o vreme. Mă simt într-adevăr de parcă v-aş fi dezamăgit pe toţi şi mai ales pe profesor. Crede-mă, nu am ştiut… nu mi-am imaginat ce…

— Gata, John, interveni Charles, punându-şi braţul pe după umerii tovarăşului său. Hai să luăm cu toţii un răgaz ca să ne liniştim şi apoi poate o să ne uităm împreună pe hartă şi vom încerca s-o descifrăm. Trei capete sunt mai bune decât unul. Ce zici, Jack?

Când îşi ridicară însă privirile, observară că Jack şi Aven plecaseră deja într-o altă parte a navei. Bert stătea în uşa cabinei, cu ochii în jos, sfâşiat între speranţă şi frică. Numai Bug rămăsese cu ei, dornic să ajute, dar situaţia depăşea cu mult orice experienţă avusese el în trecut.

Frăţia se rupsese. Şi tot ce puteau face era să continue să plutească spre Paralon.

În ciuda hotărârii sale şi a dorinţei de a ajuta, după o oră petrecută în faţa atlasului *Imaginarium Geographica,* până şi Charles trebui să recunoască faptul că îl depăşea complet. Funcţia sa de redactor la Oxford University Press îl pusese în faţa multor manuscrise în latină, aşa încât aceste pasaje şi câteva fraze în greceşte nu rămăseseră total indescifrabile, dar asta nu ajutase prea mult.

— Mi se pare că desluşesc şi ceva din engleza veche şi chiar câteva cuvinte în ebraică, dar restul e imposibil de citit, zise Charles. Sunt o mulţime de note scrise în engleza modernă, dar nu există nicio ierarhie între ele, nicio altă ordine în afara uneia cronologice, aproximative.

Verdictul acesta nu reuşi deloc să-i alunge melancolia lui John şi nici să îndulcească atitudinea sfidătoare a lui Jack. Bert era încă abătut, dar continua să spere.

— De vreme ce Paralonul este „capitala” Arhipelagului, zise el, ar trebui ca harta lui să fie plină de adnotări. Chiar eu am făcut câteva, aşa încât ar trebui să pot citi mare parte din ele bazându-mă pe experienţele din trecut. În plus, adăugă el, ne îndreptăm deja în direcţia bună, aşa că ar trebui să ajungem acolo fără vreun incident. Odată sosiţi, poate că vom găsi vreun

învăţat sau vom putea apela la parlament pentru a avea acces la arhivele şi biblioteca regelui. Capul sus, băiete! continuă el. Mai avem încă variante.

— Poate consiliul va alege un nou rege şi nu va mai trebui să îţi baţi capul cu asta, spuse Bug dintr-un ungher al cabinei de unde asculta cu atenţie discuţia celorlalţi.

— Încearcă să te gândeşti la lucruri bune, băiete, zise Bert, ieşind din cabină şi închizând uşa în urma lui.

Soarele se apropiase de punctul maxim al arcului său peste cer când marinarul din vârful catargului cel mare strigă puternic:

— Pământ!

Ajunseseră la Paralon.

Insula era mult mai mare decât Avalon sau decât oricare dintre Tărâmurile Adumbrite pe lângă care trecuseră. De la depărtare se putea vedea o coastă muntoasă şi verdele-închis al unor păduri bogate. Priveliştea era atât de măreaţă, încât până şi faunii taciturni se opreau câte o clipă din muncile lor pentru a privi cum se apropie de insulă.

Portul spre care se îndreptau se formase la gura unui râu care se vărsa în mare şi a cărui adâncime era ideală pentru acostarea navelor. Înapoia portului se înălţau dealuri molcome întrepătrunse de câmpii întinse, peisajul

transformându-se apoi brusc în podişuri cu pereţi abrupţi.

Pe cel mai înalt dintre acestea era construită o fortăreaţă imensă de piatră, cenuşie şi înspăimântătoare: castelul din Paralon, locul de unde Regele suprem veghea de pe Tronul de Argint asupra întregului Arhipelag.

Nu era vorba de Camelot, după cum crezuseră, ci de ceva cu mult mai primitiv, ce părea înconjurat de sclipirea tainică a vechilor legende. Era arhetipul arhetipurilor; Paralon era realitatea din care se inspirase legenda Camelotului.

— Doamne Dumnezeule, suspină Charles, e magnific!

John şi Jack încuviinţară. Nici măcar Ludwig cel Nebun[16] nu şi-ar fi imaginat vreodată un asemenea castel.

— Sunt o mulţime de nave în port, observă Aven. Poate c-a început deja consiliul.

— Deci acest Paralon, zise Charles pe când debarcau, este cea mai importantă putere militară a Arhipelagului?

— De ce crezi una ca asta? îl întrebă Bert cu

---

[16] Ludwig al II-lea (25 august 1845-13 iunie 1886), rege al Bavariei. A căpătat porecla de „Ludwig cel Nebun” ca urmare a faptului că a fost deposedat de tron sub pretextul nebuniei, fără însă a fi supus unei adevărate examinări medicale. În ziua următoare, Ludwig a murit în condiţii misterioase. În timpul domniei a ordonat construirea mai multor castele extravagante (n. red.).

surprindere.

— Păi cum altfel ar fi devenit un asemenea centru de putere?

— Vezi pădurile alea din depărtare? întrebă Bert. Sunt livezi de meri vechi de sute sau de mii de ani. Puterea militară poate fi mutată dintr-un loc în altul, poate fi câştigată sau pierdută. Dar produsele de calitate, încheie el clipind din ochi, produsele de calitate sunt foarte greu de obţinut.

Jack încerca să îi fie de ajutor lui Aven care, la rândul ei, se străduia să îl ignore cât mai mult cu putinţă. Gestul său nesăbuit, dar încununat de succes, care îi scăpase de întâlnirea cu Regele Iernii, cât şi distanţarea de John îl făcuseră să devină mai îndrăzneţ, spre exasperarea ei.

Bert îl ajută pe John, care era încă foarte supărat, să adăpostească *Geographica* într-un fel de geamantan din piele, ale cărui curele puteau fi trecute peste umeri pentru a putea fi dus mai uşor, sarcină pe care se oferi să o îndeplinească Bug. Îşi lua rolul de scutier al lui John foarte în serios şi încerca să fie de folos. În plus, oricum nu i se putea sugera să rămână pe navă, atât timp cât exista posibilitatea să se întâlnească faţă în faţă cu regi şi cavaleri adevăraţi.

Charles ajunsese deja la capătul docului, acolo

unde o siluetă mică înjura de mama focului şi lovea în măruntaiele unei maşinării ciudate care părea să fie încrucişarea între un automobil şi trăsura făcută dintr-un dovleac a Cenuşăresei.

— Nu renunţa, zise Charles. Sunt sigur că o să-i dai de capăt până la urmă.

— O să mă străduiesc, că mai mult de-atât niciunul dintre noi nu poa' să facă, veni răspunsul.

Charles tresări şi se dădu un pas înapoi, dându-şi seama că nu vorbise cu un om sau cu vreun faun.

Era un bursuc. Îmbrăcat cu o vestă şi un sacou, mergea pe două picioare, avea monoclu şi purta ghetre pe labele îmblănite.

Charles rămase locului, pironit de uimire, până când ajunseră şi ceilalţi lângă el.

— Are sacou, dar nu şi pantaloni? se minună John.

— E foarte nepoliticos să faci asemenea observaţii, zise Bert.

— Ăţi fi fiind capete încoronate sau emisari oficioşi? întrebă bursucul.

— Noi am fi… ăăă… vreau să zic… *suntem* savanţi, zise Charles.

— Savenţi deci, comentă bursucul. Şi prin ce meleaguri vă faceţi savenţia asta?

— Păi, la Oxford, răspunse Charles.

Animalul păru mulţumit de răspuns.

— A, da, Oxford, un loc de savenţie înaltă şi

artă druidică. Lordul Pryderi, din rasa oamenilor, a fost tot un savent de la Oxford.

— Dar tu? făcu Jack. Cum te numeşti?

— Iertăciune pentru maniere, tinere savent, urmă bursucul, schiţând un gest între ghemuire şi plecăciune. Mă cheamă Tummeler, fin'că io mi-s Tummeler.

— Încântaţi de cunoştinţă, domnule Tummeler, zise Jack, care, spre încântarea bursucului, îi scutură entuziast laba întinsă. Eu sunt Jack. Aceştia sunt prietenii şi tovarăşii mei… ăăă… „savenţi”, John şi Charles, iar el e căpitanul nostru, Aven. Tipul cu pălărie e Bert.

— Bine aţi venit, savenţilor Jack şi ceilalţi, îi întâmpină Tummeler. Îţi fi ajuns aici pentru consiliu?

— Da, aprobă Bert. A început?

— Nu încă, spuse Tummeler, fiindcă nişte delegaţi aşa ca 'mniile voastre abia ce au ajuns, iar consiliul din Paralon l-a rugat pe bătrânu' Tummeler să-i conducă pe oaspeţii de viţă nobilă întârziaţi sau pe emisarii lor care ar mai putea să sosească.

Făcu un gest cu laba către ei şi se întoarse.

— Pe aici, vă rog, tineri savenţi şi voi restul. Ne aşteaptă consiliul.

Foarte curând, Tummeler reuşi să pornească vehiculul (cu un ajutor discret din partea lui Aven, care nu dorise să îl facă să se simtă

ruşinat în faţa tuturor spunându-i că un smoc de păr de bursuc împiedica un contact la motor) şi porniră în lungul văii care ducea la castel.

— Le zice principii, spuse Tummeler, referindu-se la vehiculul ce pufnea aburi, în care călătoreau. Se poa’ să mergi de ici-colo, da’ e mai uşor dacă ai principii. Asta în general. Iar ăsta d-aci, continuă el cu mândrie, îi zice Diversitatea Ciudată.

— Fascinant, zise Charles. Şi cum se deplasează?

— Destul de bine pentru toate chestiile proctice, urmă Tummeler.

— Nu, mă refeream… de unde îşi ia puterea?

— Dacă tre’ să te duci undeva, răspunse Tummeler, *ţie* cine-ţi dă puterea?

— Eu… eu hotărăsc să merg unde am nevoie şi apoi o fac, se bâlbâi Charles.

— Păi e la fel şi cu principiile, zise Tummeler, numa’ că eu hotărăsc un’ să meargă.

Aven zâmbi.

— E un model proiectat de unul dintre predecesorii *lui*, explică ea, arătând cu bărbia către John. Se foloseşte de abur şi adesea de electricitate, dar nimeni nu ştie cu adevărat cum funcţionează. Bacon a transmis secretul construcţiei lui doar anumitor animale şi lui Nemo. Animalele nu-l pot explica prea bine, iar Nemo n-a suflat niciodată vreo vorbă.

— Bacon? întrebă John. Vrei să spui Roger

Bacon, călugărul franciscan[17]? Şi el a fost Păstrător?

Tummeler încuviinţă.

— Cum îţi ziceam, savenţii ăştia de la Oxford îs întotdeauna buni.

Diversitatea Ciudată trecu printr-o poartă imensă de piatră care era străjuită de o parte şi de alta de două statui la fel de impunătoare. Mâinile stângi ale statuilor erau întinse într-un gest de apărare; mâinile drepte erau ţinute mai aproape de piept, într-un gest de bun venit.

— Aiştia-s marii regi din Paralon, zise Tummeler. Îs câte doi la fiecare poartă, după cum se învârte busola – est, vest, nord şi sud.

— Incredibil! exclamă John.

— Ha! făcu Tummeler. Stai pân'oi vedea Sala Mare.

— Atunci când se înscăunase pe Tronul de Argint, le explică Bert în timp ce îşi continuau călătoria, Arthur condusese dintr-un castel modest aflat pe insula Avalon. Băiatul său cel mai mare, Artigel, care îi succedase pe tron, a fost cel care a mutat capitala în Paralon, acolo unde i-a tocmit pe gnomi să construiască un oraş măreţ.

Străzile erau pavate şi observară că sunt

---

[17] Roger Bacon (1214-1294), cunoscut şi ca „Doctor Mirabilis” („minunat profesor”, în latină) a fost un călugăr franciscan şi un filosof englez care, în operele sale, a anticipat invenţii ulterioare precum microscopul, telescopul, maşinile zburătoare şi vapoarele cu aburi (n. red).

străbătute de numeroase alte principii, fiecare părând să aibă o altă înfăţişare şi înghesuindu-se în lungul străzilor. Clădirile pe lângă care treceau erau construite din piatră albă şi sticlă şi aveau deasupra lor acoperişuri ascuţite şi turnuri.

Castelul cel mare, pe care îl văzuseră încă din port, nu era construit în punctul cel mai înalt al platoului, ci pur şi simplu cioplit în el, prin el, din el. Era o realizare inginerească de excepţie. Tummeler parcă Diversitatea Ciudată pe un bulevard larg, la intersecţia cu o altă stradă, lângă edificiul impunător spre care se îndreptau, şi-i îndemnă să meargă către un pod care îi conduse spre două uşi imense cioplite în lemn de măr.

— Ici, zise el, gesticulând cu o labă. O să ’mân aici pen’ când o s’ fie gata tătă treb’şoara. Doar o mică avertizare, adăugă bursucul. Aveţi grijă mai ales la unul. Ala de-i zice Arawn. Feciorul cel mare al bătrânului rege trol Sarum. E dat naibii, e rău până-n măruntaie, totdeauna a fost aşa. De ani de zile vrea să se adune consiliul şi nu s-ascunde deloc când zice că vremea Omului a trecut şi că noul Rege Suprem trebuie ales dintr-una din celelalte rase. Şi nu trebuie să fii mare savent, încheie Tummeler, să ghiceşti cine crede el că-i cel mai potrivit pentru tron. S-aveţi noroc, conaşilor savenţi.

Arhipelagul avea o mie de rase, le explică Bert, şi chiar mai multe dacă puneai şi animalele la socoteală. Doar patru rase mari aveau însă voie să trimită ambasadori în consiliu: trolii, goblinii, elfii şi gnomii.

Cea de-a cincea rasă, oamenii, aveau prin tradiţie dreptul de a convoca acest consiliu. În ciuda celor câtorva conflicte sporadice care izbucniseră în trecut, toate rasele respectau linia de sânge a lui Arthur şi acordau destul respect parlamentului, deşi se scurseseră câţiva ani buni de la uciderea Regelui Suprem şi a familiei sale. Acum deveniseră însă cu toţii neliniştiţi şi fiecare rasă revendica pentru ea Tronul de Argint.

— O să ne primească? întrebă Charles. N-avem nici sânge regesc şi nici nu suntem ambasadori.

— O să ne dea voie, zise Bert. Am ceva influenţă în parlament, iar *băiatul ăsta,* până una alta, urmă el bătându-l pe John pe umăr, este Păstrătorul.

Aven îşi dădu ochii peste cap şi înjură printre dinţi.

— Sau, cel puţin, adăugă Bert, este cel care deţine *Imaginarium Geographica.* Numai lucrul ăsta îi conferă lui şi nouă tuturor un anumit statut.

John oftă şi privi către Bug, care îi zâmbi încurajator.

Intrară împreună în Sala Mare a Paralonului.

Tummeler nu exagerase cu nimic. Grandoarea Sălii Mari era o priveliște copleșitoare.

Fiecare dintre cele patru intrări, orientate spre cele patru puncte cardinale, se deschidea într-o arcadă înaltă de treizeci de metri, susținând o galerie imensă, cu numeroase scaune. Mult deasupra lor, tavanul se termina într-o fereastră de cristal, care ar fi putut fi pusă chiar în vârful platoului. Toate coloanele aveau sculptate alcovuri în care ardeau torțe ce împrăștiau în întreaga sală o lumină albă strălucitoare. Într-un cuvânt, era spectaculos.

— Regele Iernii n-o să se urce niciodată pe tron, murmură Jack către Charles.

— De ce nu?

— Fiindcă ar trebui să zugrăvească totul din nou, *în negru.*

Mai bine de jumătate din locurile din tribune erau ocupate. Bert îi conduse pe cei trei tovarăși către o scară aflată în spatele uneia dintre coloanele din stânga. Urcară până la un grup de locuri libere, oprindu-se la doar o treime din înălțimea tribunei.

— Locurile din centru sunt rezervate pentru parlamentarii oameni, explică Bert. Se pare că nu au ajuns încă, ceea ce e bine, înseamnă că n-am venit prea târziu.

Elfii ocupară locurile aflate la dreapta de centru; aveau cei mai mulți delegați dintre toate

rasele. Erau zvelţi, cu părul blond şi pielea deschisă la culoare şi degajau dârzenia rece a unei rase care se întâlnea rareori cu moartea.

Gnomii stăteau la stânga, deasupra şi în jurul lui John şi a tovarăşilor săi. Erau scunzi, dar voinici şi bine înarmaţi. Niciunul nu purta mai puţin de două săbii scurte, dar se mai puteau vedea şi arcuri însoţite de tolbe cu săgeţi.

— Staţi la locul vostru, îi preveni Bert. Le sare ţandăra uşor. Le place să se bată – deşi o fac mai ales cu elfii. E o chestie de statură…

— Deci… ăăă… voi aţi construit castelul ăsta, nu-i aşa? îi zise Jack gnomului care stătea la trei locuri de el.

— Da, răspunse gnomul.

— Ăăă… bună treabă, comentă Jack.

— Humf! pufni gnomul.

Bert ridică o mână în semn de salut şi văzu că gestul său primeşte răspuns din partea unui bărbat slinos îmbrăcat în robe extravagante de mătase, care stătea chiar în centrul tribunei.

— Uruk Ko, regele goblinilor, le explică Bert. Şi anturajul său.

— Un rege goblin? şopti John dezgustat.

— Oh, să ştii că e foarte amabil, zise Bert. Stellan – profesorul Sigurdsson – şi cu mine am făcut împreună cu el o călătorie îndelungată către insulele sudului, pe o navă numită *Aurora.* Ar fi trebuit să fie o expediţie de explorare – de cartografiere pentru *Geographica* –, dar s-a

transformat pe neaşteptate într-o aventură pe cinste. Dar, încheie el ridicând din umeri, ăsta-i soiul de deznodământ la care te poţi aştepta atunci când căpitanul vasului e un şoarece vorbitor.

Pe partea opusă celei unde se aşezaseră goblinii, undeva în josul tribunei, se vedea un personaj solid, cu chipul întunecat, care nu putea fi altceva decât un trol. Braţele sale groase şi musculoase i se odihneau pe pieptul masiv, apărat de un pieptar greu, de piele. Purtarea şi manierele sale, la fel ca şi numărul servitorilor care se îngrămădeau în jurul scaunului lui aşezat pe un piedestal, indicau că era probabil o personalitate de rang înalt, dacă nu cumva chiar regele trol.

— Nu-l cunosc, zise Bert. Cei din rasa trolilor se ţin deoparte de noi, în partea de est a Arhipelagului.

— Dacă e să ghicesc, comentă John, aş zice că ăla e Arawn, cel de care ne-a pomenit Tummeler.

— Linişte, îl întrerupse Bert. Vin membrii parlamentului.

Printr-o a cincea deschidere, aflată undeva între porţile de est şi de nord, intrau delegaţii din parlament, îmbrăcaţi conform culorilor unui pachet de cărţi de joc: pică, treflă, cupă şi caro. Pătrunseră în sală solemn, fără a privi în stânga sau în dreapta.

Bert se încruntă privind la membrii parlamentului care se îndreptau spre locurile lor, alături de restul consiliului.

— Ce s-a-ntâmplat? şopti John.

— N-aş putea spune, răspunse Bert. Ceva e nelalocul lui, deşi nu-mi dau seama ce anume.

Priviră în tăcere cum delegaţii aceia, îmbrăcaţi în haine elegante, se aşază la locurile lor din tribună. Dintre ei se desprinse un bărbat cu înfăţişare oficială – regentul Paralonului, le explică Bert –, care merse până în mijlocul sălii şi ceru să se facă linişte.

— Ca regent al Paralonului, eu voi fi cel care voi veghea asupra acestei proceduri, începu el. În absenţa unui moştenitor legitim al Tronului de Argint, parlamentul, sub atenta mea îndrumare, a condus Paralonul şi, odată cu el, întregul Arhipelag. Acum ne-a fost adresată o cerere pentru succesiunea la tron. O cerere bazată pe un drept din naştere, pe o linie de sânge.

Aceste vorbe stârniră o mulţime de murmure în tribune.

— Ce-o fi asta? şopti John. Credeam că toţi moştenitorii au murit.

— Nu ştiu, îi răspunse Bert. Hai s-ascultăm.

— Cererea, continuă regentul, a fost aprobată de parlament. Dacă nu se opune nimeni, până la sfârşitul acestei zile vom avea un nou Rege Suprem.

Izbucni un vacarm de strigăte, în majoritate adresate regentului, care aşteptă însă calm să se potolească larma şi vorbi din nou.

— Cererea, zise el, a fost făcută de unul dintre oamenii de încredere ai lui Arthur, iar în această privinţă nu cred că încape vreo dispută. Deşi nu s-a adresat niciodată acestei adunări, sunt convins că majoritatea celor prezenţi aici îl cunoaşte bine sub numele de… Regele Iernii.

— Aşteaptă! tună Bert. Pot să mă adresez parlamentului?

Regentul strâmbă din nas.

— Parlamentul… începu el.

— Parlamentul, nu se lăsă Bert, a convocat un consiliu pentru a dezbate succesiunea la tron. Indiferent dacă există un moştenitor, aşa după cum susţii, ar trebui să ni se permită să ne adresăm membrilor parlamentului.

— Dar cu ce drept, întrebă regentul, vorbeşti în această adunare?

— Sunt unul dintre Păstrătorii atlasului *Imaginarium Geographica,* zise Bert, iar un altul stă lângă mine.

La auzul acestor cuvinte, mulţimea privi aprobator către cei doi, dar regentul clătină din cap.

— Apreciez dorinţa ta de a participa… începu el să zică.

— Lasă-l să vorbească! se auzi o voce hârâită.

Era Uruk Ko, regele goblin.

Regentul putea reduce la tăcere sau ignora o mulţime dintre cei prezenţi la consiliu, însă nu îşi putea permite să-l contrazică pe regele unei întregi rase. Reticent, se înclină uşor şi făcu un pas către marginea sălii, privind neliniştit la membrii parlamentului.

Bert merse repede până în centrul sălii mari şi privi către tribune.

— Doamnelor şi domnilor din parlament, începu el, foarte recent, am intrat în contact direct cu cel căruia i se spune Regele Iernii…

Înainte de a putea continua, Regele de Caro îl întrerupse, ridicându-se în picioare şi agitându-şi pumnul strâns în direcţia celuilalt bărbat.

— Inacceptabil! strigă Regele de Caro. Parlamentul nu poate accepta o asemenea propunere.

— Dar a făcut vreo propunere? îl întrebă în şoaptă John pe Charles. Dacă da, se pare că eu am pierdut-o.

Bert părea la fel de nedumerit.

— Maiestate, dacă am îndrăznit prea mult…

— Da, nici nu poate fi vorba, continuă Regele, ca şi cum nu l-ar fi auzit deloc pe Bert. E de neconceput ca o morsă să devină Rege Suprem. În plus, toată lumea ştie că un tâmplar n-are cum să fie Regină Supremă – dacă acceptăm o asemenea situaţie, atunci cine se va mai ocupa de organizarea balurilor?

— E foarte ciudat, zise Charles.

— Şşş... îl potoli Jack. Uite, încă un Rege vrea să ia cuvântul.

Regele de Treflă ridică şi el o mână.

— Vă rog să nu mai trageţi cu tunurile, zise el, fiindcă altfel nu voi mai fi niciodată în stare să-mi scot cartofii din urechi.

Gnomii începură să murmure, ca şi cum şi-ar fi dat şi ei seama că nu era totul în ordine.

— Sunt nebuni cu toţii! exclamă Jack. Ce înseamnă asta?

— Habar n-am, răspunse Aven. Dar ceva e al naibii de greşit.

Regentul era pe cale să îl conducă pe Bert la locul său, când capul Reginei de Cupă luă foc. Flăcările se ridicară foarte sus, dar ea rămase aşezată, cu mâinile în poală şi cu un zâmbet cald întipărit pe faţă, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Murmurul care pornise din sectorul gnomilor se întinsese acum spre elfi şi spre goblini. Iar trolii începuseră deja să îşi scoată armele.

Regina de Cupă, o femeie suplă şi cu părul negru, scoase o crosă de crichet de sub scaun şi îl izbi pe Regele de Cupă în piept.

— Nu suport trandafirii, explică ea. Nu răspund niciodată la întrebări.

Bert privi în jur, dar regentul dispăruse deja. Delegaţii se ridicau în picioare, părăsindu-şi locurile şi ţipând.

Unul dintre troli trecu peste orice efort de a se

stăpâni şi aruncă un topor direct în Regina de Cupă. Din cauza loviturii, pieptul i se desfăcu şi din el se împrăştie pe podea o cascadă de rotiţe şi de arcuri, în timp ce asupra vecinilor ei se abătu o ploaie de scântei.

Membrii parlamentului nu erau oameni. Erau doar nişte păpuşi mecanice.

— O înşelătorie! tună Arawn, prinţul trol, ridicându-se şi agitându-şi pumnul înmănuşat. Consiliul ăsta e o înşelătorie!

În momentul acela, în Sala Mare a Paralonului se instaură haosul.[18]

[18] Întreaga scenă face referire la ultimele două capitole ale cărţii *Alice în Ţara Minunilor* de Lewis Carroll, în care Valetul de Cupă este acuzat că a furat nişte tarte şi este judecat de către Regele şi Regina de Cupă. Procesul este plin de absurdităţi şi ciudăţenii şi, în final, Alice, redobândindu-şi dimensiunile iniţiale, înfruntă întregul pachet de cărţi de joc (n. red.).

— Repede! strigă Tummeler. Conaşi savenţi! Urcaţi, urcaţi!

Capitolul Șapte
Cărarea Interzisă

Fumul înțepător îi umplea nasul, gura şi plămânii lui John. Disperat, îşi acoperi capul cu braţele şi se afundă mai adânc în solul francez mocirlos.

Bombardamentul fusese asiduu. Şi, tocmai când se părea că nimic nu putea să meargă mai rău, veniseră fuioarele înceţoşate ale gazului, strecurându-se neînduplecate printre copacii despicaţi.

Urlând, John sări în picioare şi începu să alerge, dar se poticni repede în sulurile de sârmă ghimpată care fuseseră întinse în spatele ultimelor tranşee. Pământul din jurul său era ticsit de cadavre, care zăceau aruncate în peisajul acela sumbru, lipsit de viaţă. Neajutorat, nu putea decât să privească gazul care se apropia, însoţit de bubuiturile din ce în ce mai apropiate ale artileriei: bum, bum, bum…

Bum!

— John, se auzi o voce care nu aparţinea însă niciunui soldat din batalionul său. John, pentru numele lui Dumnezeu, adună-te!

John clătină din cap, clipind des pe măsură ce îşi revenea în simţiri şi privirea i se limpezea. Charles îl apucase de umeri, scuturându-l violent şi strigându-l pe nume. Ceilalţi tovarăşi

îşi croiau deja drum către ieşire, folosindu-se de paravanul fragil oferit de spătarele scaunelor din faţa lor.

Năucit, privi în jur la vârtejul de arme, flăcări, trupuri care se agitau şi strigăte furioase, căci asta devenise ceea ce fusese, cu doar câteva clipe mai înainte, Sala Mare.

Nu se mai vedea nici ţipenie de goblin, iar ultimii elfi tocmai treceau prin arcada nordică. Gnomii se răspândiseră în toată tribuna şi începuseră să arunce încărcături explozive în direcţia delegaţiei trolilor, al căror număr creştea însă neîncetat din cauza celor care intrau în sală prin arcadele de sud şi de est. Trolii ocupaseră locurile din centru, zdrobind membrii parlamentului mecanic. Undeva, în partea cea mai înaltă a tribunei sale, răcnindu-şi ordinele către întăririle abia sosite, îl puteau vedea pe Arawn, prinţul trolilor.

Se părea că pentru ziua aceea nu fusese planificată doar o singură trădare.

— Iată de ce sunt atâtea vase în port, îi spuse Aven lui Bert. Trolii plănuiseră oricum o revoltă, indiferent de ceea ce se întâmpla la consiliu.

Bert încuviinţă, cărându-l împreună cu Charles pe bietul John, care se sprijinea pe umerii lor şi îi urma cu greu către arcada vestică.

— Regentul Paralonului n-a făcut decât să-i stârnească, zise Bert. Asta ar putea să tulbure rău afacerile în Arhipelag.

— Dar cu *el* ce e? întrebă Jack, arătând din cap către John.

— Exploziile, îl lămuri Charles. A intrat într-un fel de şoc din cauza luptelor.

— O să-mi revin, zise John, încercând să-şi recapete echilibrul. Serios.

Aven îi aruncă o privire în care se citea acelaşi dezgust ca şi în ochii mijiţi ai lui Jack, pe când John se străduia să se desprindă de Charles şi de Bert.

— Hai să plecăm odată de-aici, şuieră Aven printre dinţi, înainte ca ăştia să dărâme de tot clădirea.

Alergară în lungul coridorului, către bulevard, spre locul în care îl lăsaseră pe Tummeler şi vehiculul său. În jurul lor, membri ai tuturor raselor alergau la rândul lor, încercând să înţeleagă ce se întâmpla. În spatele lor, în Sala Mare, se auziră alte explozii, al căror suflu aduse cu el un miros greu de fum.

— Probabil că trolii au blocat de mult portul, zise Aven. Cel mai bine ar fi să încercăm să ieşim din oraş şi apoi să ne întoarcem spre port, după ce se mai domoleşte tumultul ăsta.

— Dacă se domoleşte, comentă Jack.

— Şi ce-o să se întâmple cu *Dragonul Indigo?* întrebă Charles gâfâind. O să fie incendiat?

— Nu, zise Aven. Îşi poate purta singur de grijă. Probabil că e deja în afara oricărui pericol.

Ajunseră la capătul coridorului şi ţâşniră

printre uşi afară din clădire, spre locul unde Tummeler parcase deja Diversitatea Ciudată, aşteptându-i cu motorul pornit.

— Repede! strigă Tummeler. Conaşi savenţi! Urcaţi, urcaţi!

Îngrămădindu-şi şi încurcându-şi mâinile şi picioarele, tovarăşii se aruncară pe scaunele principiului.

— Nord! strigă Aven. Du-ne spre nord!

Cauciucurile scrâşniră, iar Tummeler porni către partea de nord a pieţei şi acceleră, depărtându-se de turnuri.

Le trebuiră câteva minute bune pentru a evada cu adevărat dintre zidurile oraşului şi alte câteva pentru a depăşi ultimul post de control unde ar fi putut fi opriţi. Spre norocul lor, toate santinelele şi paznicii care i-ar fi putut frâna din drumul lor fugiseră către locul care constituia inima conflictului, spre Sala Mare.

Panica lui John se transformase într-o picoteală febrilă, întreruptă din când în când de spasme ale membrelor.

— Visuri de fierbinţeală, asta are, zise Tummeler privind peste umăr şi plescăind. Care-i treaba cu conaşul John?

Vorbind pe rând, Bert şi Aven îi explicară lui Tummeler ce se petrecuse la Consiliu. Când ajunseră la partea despre membrii parlamentului, micul animal îi întrerupse şi

schimbă subiectul.

— A, ştiam io că o să fie belea, odată ce am auzit că trolii vorbeşte prin Arawn, spuse Tummeler. Da’ gata cu grijile. O să vă duc undeva unde e mai linişte, într-un loc sigur.

Zicând aceste vorbe, coti cu Diversitatea Ciudată, abătându-se de la drumul principal pe un drumeag de ţară care se întindea către vest. Ducea la gura unui canion care despica peretele platoului şi care era, aşa cum sublinie Bert, interzisă oricărui vizitator.

— Nu şi nouă, animalelor, zise Tummeler. Drumul ăsta îl cunosc doar io şi alţi câţiva, iar de când familia regală e ucisă, numai noi.

— O potecă interzisă? întrebă Charles. Dar de ce e interzisă?

— Fiindcă, zise Bert, duce la ruinele vechiului oraş, ale primului oraş, cel care a fost construit când Artigel s-a înscăunat pe Tronul de Argint. Oraşul cel mare s-a extins mai apoi şi a coborât în munte, când s-a făcut prima alianţă cu gnomii, dar mai există şi cel vechi – de fapt, aici sunt adăpostite arhiva şi biblioteca regală, dacă nu mă înşel.

— Dar, continuă Charles, n-o să dăm de bucluc?

— Heh, făcu Aven. Mai multe belele decât am lăsat în urmă? Mă îndoiesc. În plus, nu cred că a mai rămas cineva în putere căruia să-i pese de asta, indiferent dacă-i interzis sau nu.

— Avantajul de a merge pe cărări interzise, o aprobă Tummeler, este că nu te urmăreşte niciodată nimeni.

— Prost raţionament, mormăi Charles.

— Nu, răspunse Tummeler, e raţionament animal.

*

John se trezi auzind ceva care pufnea zgomotos în jurul feţei sale şi se ridică brusc în capul oaselor. Pufăielile veneau de la Tummeler, care îl îndesa cu labele sale mici şi se holba la el.

— Conaşule John, nu iei să te scoli? zise animalul cu o notă de îngrijorare în glas. Eşti în regulă, conaşule savent?

— Mi-s, ah, vreau să zic, sunt în regulă, spuse John încercând să se ridice.

Era întins pe bancheta din spate a Diversităţii Ciudate. În apropiere, Bert şi Charles discutau în şoaptă, iar Aven şi Jack păreau să ţină şi ei sfat ceva mai departe.

Se opriseră lângă un izvor, într-un luminiş aflat într-o vâlcea mai îngustă a canionului, în care crescuseră doar copaci foarte subţiri şi plăpânzi. Soarele era încă sus pe cer. Întregul fiasco al consiliului şi fuga lor din oraş abia dacă durase o oră.

Bug stătea pe locul din faţă al principiului, pe chipul său încordat citindu-se concentrarea.

— Ceilalţi, spuse el fără să se întoarcă, au zis

că ai fost cavaler în lumea din care vii. Că ai participat la lupte şi asta te face să te simţi bolnav.

— Sunt soldat, zise John, reuşind să se ridice. E ca şi cum ai fi cavaler, cred. Şi da, m-am îmbolnăvit în timpul războiului. Uneori încă mă mai bântuie.

Bug se întoarse ca să-l privească.

— Au spus că amintirile ţi-au făcut rău. Cum poate o amintire să te îmbolnăvească?

John ezită, nesigur de răspuns.

— Am avut prieteni, zise el într-un târziu. Prieteni care au murit sub ochii mei. Iar eu m-am temut pentru propria viaţă. Odată ce felul ăsta de frică ţi se cuibăreşte în suflet, nu mai reuşeşti să scapi de ea. Înţelegi?

Bug nu răspunse, dar înghiţi în sec şi se întoarse. John simţi că băiatul înţelesese – probabil chiar mai bine decât şi-ar fi putut da ei seama.

La indicaţiile lui Tummeler, începură să meargă în lungul canionului, îndreptându-se către vest.

— Asta e o continuare a drumului, le explică el, care duce încotro ne îndreptăm noi.

— Ar trebui să mergem spre nord, îl contrazise Aven. Nu avem timp de plimbare.

— Şi, după ce ajungem la navă, unde o să mergem? o certă Bert. Nu avem navigator, iar

Regele Iernii e probabil mai puternic acum, din cauza haosului în care s-a terminat consiliul. Probabil că va continua să caute *Geographica* – şi pe noi. Poate că aici vom găsi pe cineva care să traducă *Imaginarium Geographica* şi să instaureze o aparenţă de ordine în aceste tărâmuri înainte ca totul să fie pierdut.

Aprobară toţi, cu excepţia lui John, care îşi ţinea ruşinat capul în piept. Nu se simţise niciodată mai nefolositor şi probabil că ar fi spus-o şi cu voce tare dacă nu s-ar fi temut că niciunul dintre prietenii săi nu l-ar fi contrazis.

În timp ce mergeau, Bert le povesti că, atunci când fusese creat Tronul de Argint, nu se legase încă nicio alianţă.

— Exista o oarecare loialitate faţă de Arthur, dar copiii săi au avut o viaţă mult mai grea, zise el. Gnomii au semnat primii un pact cu regele, urmaţi de goblini. Pe urmă au fost elfii, cu o alianţă pecetluită prin căsătorie şi apoi, mult mai târziu, trolii. În vremurile acelea, lui Artigel i s-a părut nimerit să aibă o capitală care putea fi apărată cât mai bine. Canionul acesta s-a dovedit locul ideal. Tratatul celor Patru Regate, reprezentate de cele patru rase importante – trolii, elfii, goblinii şi gnomii – şi conduse de oameni s-a bazat pe continuitatea cârmuirii, continuă el. Doar din cauza parlamentului au acceptat acum ca tronul să rămână gol pentru atâta vreme. Şi, chiar şi în aceste condiţii,

regentul guverna de fapt în numele tratatului.

— Regentul Paralonului, zise John. Mi s-a părut că-l cunosc de undeva.

— După toate personajele ciudate pe care le-am văzut, interveni Jack, orice om ţi se poate părea cunoscut.

— Nu în felul ăsta, îl contrazise John. Sunt destul de sigur că l-am mai văzut undeva. Mi-aş fi dorit să-l pot privi mai îndeaproape.

— Nu contează, zise Bert. A fugit înaintea tuturor. E limpede că a avut şi el un amestec în înşelătoria parlamentului mecanic.

Auzind acestea, Tummeler clănţăni nervos din dinţi, dar nu îşi luă ochii de la drumul care li se aşternea înainte.

— Aici, zise Tummeler într-un târziu. Aici trebuie să fie.

Arătă cu laba către peretele abrupt de piatră al canionului, în care părea să fi fost sculptat un edificiu imens, cam în aceeaşi manieră ca în Paralon. Clădirea era mai butucănoasă, mai lipsită de rafinament, dar purta indiscutabil aceleaşi semne de măiestrie. În peretele de sud al canionului fusese montată o structură imensă de piatră şi fier, care sprijinea două uşi gigantice de lemn. Deasupra, curbat peste partea de sus a canatului, se vedea un basorelief de piatră ce înfăţişa un dragon înconjurat de litere exotice aurite.

— E în limba elfă, le zise Tummeler, iar Bert îl

aprobă în tăcere.

— Şi cum o să intrăm? întrebă Jack, examinând uşile. Nu văd nici gaura cheii şi nici vreo clanţă.

— Poate că inscripţia e un fel de instrucţiune magică, spuse Charles. Nu uitaţi unde suntem şi cum funcţionează lucrurile în locul ăsta.

— Presupun că *tu* nu poţi citi chestia asta, zise Jack către John, care tresări şi se îmbujoră.

— Jack, îl certă Charles. Domnul Tummeler ne-a adus aici… sunt sigur că ne poate facilita intrarea.

— Oh, drăcia dracului, făcu Tummeler, iar am uitat cuvântul magic.

— Dar ce spune inscripţia? întrebă John, care nu îndrăznea să atingă literele gravate adânc în granit, ce păreau să se fi lustruit odată cu trecerea anilor.

— E în limba elfă, repetă Tummeler. Zice, în principiu, „Declară-ţi loialitatea şi vei fi binevenit”.

— Păi, nu înseamnă asta oare că *loialitate* este cuvântul care deschide uşa? întrebă Jack. În elfă?

— E o idee stupidă, comentă John. În cazul acesta, oricine vorbeşte elfa ar putea intra.

— Izact, spuse Tummeler. Nu, trebuie să fie un cuvânt magic cumsecade. Unul dintre cele mai vechi. A fost stabilit de unul dintre marii regi elfi din vechime. Eledin îi zicea.

— Eledin? repetă Charles. Sună ca „Aladdin”, comentă el, fluturându-şi mâna în direcţia uşilor. Ce bine ar fi să fie atât de uşor - să zicem doar „Alakazam”.

Cu un geamăt de lemn şi de metal, imensele uşi de stejar începură să se deschidă.

— Ştiai cuvântul sacru magic, zise Tummeler, cu ochii măriţi de respect. Tre’ să fii un savent adevărat, conaşule Charles.

— Bună treabă, Charles, rosti Jack.

— Bravo! îl felicită şi Bert.

— N-ar fi trebuit să funcţioneze, spuse John. Trebuia să fie Ali Baba cu „Sesam, deschide-te!”.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! oftă Charles.

Imediat lângă intrare erau răspândite câteva schelete îmbrăcate în tot felul de haine. Câteva dintre rămăşiţe păreau însă a fi nelalocul lor, cu oase fie prea scurte, fie prea lungi şi incredibil de mari. Jack îşi dădu primul seama că nu toate rămăşiţele acelea erau umane.

— Mai credeţi acum cu toţii că e o idee bună? întrebă Jack. Se pare că alţi aventurieri nu au avut cine ştie ce succes în a trece mai departe.

— A, nu vă bateţi capul cu oasele, îi linişti Tummeler. Arhivarul le-a pus aici ca să facă puţină atmosferă.

— Ţi-e frică, Jack? întrebă Aven cu un surâs

poznaş.

Bărbatul se îndreptă de spate şi înaintă.

— Deloc.

Avându-l pe Jack în frunte, porniră în lungul coridorului care era la fel de înalt ca şi uşile şi luminat de strălucirea supranaturală a runelor gravate în pereţi undeva la trei metri deasupra capetelor lor.

— Tot în elfă, îi lămuri Bert.

Coridorul se lărgi, devenind o cavernă imensă, cu adâncituri în formă de fagure pline de cărţi, vestigii sau, în unele cazuri, aur şi pietre preţioase.

— Alo! strigă Tummeler. E cineva acasă?

— Bine aţi venit! hârâi o voce groasă, dogită. Sper c-aţi trecut pe aici pentru o ceaşcă de ceai, fiindcă nu mai primesc decât asemenea vizitatori. Dacă nu e aşa, continuă vocea, o să trebuiască să vă omor pe toţi.

— Beţi ceai cu mine sau vreţi să mă jefuiţi, şi atunci veţi muri?

Capitolul Opt
O Invitație La Ceai

Până și lumina runelor elfice păru să pălească atunci când din străfundurile întunecate ale cavernei se ridică încet un dragon roşu, care se îndreptă spre ei.

— Numele meu e Samaranth, rosti imensa bestie roşie, iar toţi cei pe care îi vedeţi în jurul vostru mi-au refuzat invitaţia, preferând în schimb să îşi bage mâinile până la cot în comoară. Acestea fiind zise, fii ai lui Adam, aveţi de ales! Beţi ceai cu mine sau vreţi să mă jefuiţi, şi atunci veţi muri?

— Vorbeşti serios? întrebă Jack. Ceai sau moarte? Evident că o să alegem ceaiul. Toţi ceilalţi îl aprobară cu entuziasm. Cine poate fi atât de prost încât să aleagă moartea?

— Cre' că savenţii de la Cambridge, nu-i aşa, conaşule Charles? zise Tummeler făcându-i cu ochiul.

— Indubitabil, îl aprobă Charles.

Podeaua de piatră era acoperită de covoare persane de diferite mărimi. Cel mai mare era întins chiar în faţa lor, acolo unde le indicase dragonul să ia loc.

— Asta e o onoare deosebită, îi şopti Bert lui John în timp ce se aşezau în semicerc în faţa dragonului. În Arhipelag nu au mai rămas alţi dragoni. Asta de când a murit bătrânul rege.

Dar să-ţi iei ceaiul cu Samaranth…

— Dar ce e atât de deosebit la Samaranth, îl întrebă John şoptit, continuând să îl privească bănuitor pe dragon, în raport cu… ăăă… ceilalţi dragoni?

— El a fost primul, răspunse Bert. E cel mai bătrân. Dragonul original al Arhipelagului. De fapt, s-ar putea să fie cea mai bătrână creatură în viaţă.

— Probabil că ai dreptate, zise Samaranth zâmbind. Se poate într-adevăr să fiu cel mai bătrân, dar, după cum ştiţi şi voi, fii ai lui Adam, timpul e relativ.

Bert se înroşi la auzul vorbelor dragonului, îşi puse mâinile pe piept şi se înclină.

— Nu am vrut să te jignesc, Samaranth. Sunt cu adevărat onorat să te întâlnesc. Şi… ăăă… să mă bucur de ospitalitatea ta.

Dragonul plecă şi el capul în direcţia lui Bert şi apoi către toţi ceilalţi, oprindu-se doar în faţa lui Bug, înclinându-se ceva mai adânc şi ceva mai îndelungat. Bug se îmbujoră.

Samaranth se îndreptă şi făcu semn către bursucul care rămăsese deoparte, întrebând cu voce tunătoare:

— Şi tu, Copil al Pământului, nu vrei să ni te alături?

— Bin'ţeles, răspunse Tummeler, da' n-ai cumva şi nişte fursecuri din alea de care-mi plac?

Samaranth pufni ca un motor cu aburi, iar oamenii avură nevoie de câteva momente ca să-şi dea seama că dragonul râdea.

— Da, urmă Samaranth. Am fursecuri-spiriduş. Stai puţin ca să-ţi aduc.

— Nu sunt făcute din spiriduşi adevăraţi, îi şopti Tummeler lui Charles. Le zice doar aşa.

Dragonul se întoarse purtând delicat în echilibru pe un braţ un serviciu de ceai din argint şi un săculeţ de fursecuri în celălalt.

— Domniţă, îi zise el lui Aven, îmi faci plăcerea să serveşti dumneata?

Aven dădu să spună că ea nu e niciodată servitoare pentru bărbaţi, dar tonul şi manierele dragonului fuseseră atât de respectuoase, încât nu reuşi să îl refuze. Luă tava, iar Jack se ridică şi el în picioare ca să ajute, apucând săculeţul cu fursecuri.

— Sunt biscuiţi de ceai, spuse el uimit. Exact ca aceia pe care îi mâncăm acasă.

— Există destui neguţători care aduc mărfuri din lumea voastră, zise Samaranth. Ei fac negoţ apoi cu animalele, iar acestea vin să mi le vândă mie.

— Umm-hmm, făcu Tummeler bucuros, cu gura plină cu biscuiţi.

— Şi ce le dai în schimb? întrebă Charles. Giuvaiere? Aur?

Samaranth se întoarse către el.

— Doar atât vezi tu de valoare în peştera asta,

fiu al lui Adam? Vezi doar bogăţii ale pământului?

— Ah, nu, mă întrebam doar, dădu Charles înapoi.

— Cunoaştere, sări Bert. Le dai informaţii.

— Hurm, mârâi dragonul satisfăcut. Un Păstrător al atlasului *Geographica* înţelege fără îndoială soiul ăsta de negoţ.

— E a doua oară când spui ceva care arată că mă cunoşti, zise Bert. Nu te supăra că întreb, dar ne-am mai întâlnit? Fiindcă, te asigur, eu unul mi-aş fi amintit…

— Nu, zise Samaranth. Dar e în interesul meu să fiu la curent cu ceea ce se întâmplă în Arhipelag şi cu acţiunile celor care încearcă să îi influenţeze soarta. Dar, până la urmă, continuă dragonul, spune-mi ce v-a făcut să veniţi aici să vă beţi ceaiul cu un bătrân dragon?

Le trebui aproape o oră ca să povestească tot ceea ce li se întâmplase, de la asasinarea profesorului Sigurdsson şi până la fuga din Londra, profeţia Morganei, înfruntarea cu *Dragonul Negru* şi deznodământul ciudat al marelui consiliu din Paralon. Spre ruşinea lui John, povestiră şi despre incapacitatea lui de a traduce diferitele limbi în care erau scrise notiţele din *Imaginarium Geographica* şi despre nevoia lor stringentă de a face asta pentru a găsi o cale să-l înfrângă pe Regele Iernii.

Dragonul preferă să asculte, mişcându-se doar ca să îşi umple din nou ceaşca cu ceai şi să împrospăteze rezerva de fursecuri-spiriduş pentru Tummeler, care nu se oprise nici măcar o clipă din mestecat.

Când îşi terminară povestirea, Samaranth nu spuse nimic, ci rămase tăcut şi gânditor. Într-un târziu, începu să vorbească despre trecut.

— În vremurile apuse, spuse Samaranth, Arhipelagul Viselor era păzit de mii de dragoni. Umpleau cerurile. Pe urmă, acum nu foarte multă vreme, au început să dispară unul câte unul, până n-am mai rămas decât eu. Singurele amintiri despre prezenţa lor s-au învăluit în mituri şi legende, dar s-au păstrat şi în cărţi. Spunând ultimele cuvinte, dragonul îl săgetă pe John cu privirea. Noi păzeam hotarul dintre Arhipelag şi lumea de dincolo, folosindu-ne de flăcări şi de frică pentru a-i întoarce din drum pe călătorii care se aventurau prea aproape de graniţă. N-am mai văzut însă alt dragon de aproape douăzeci de ani şi, din cauza asta, au ajuns la putere oameni ca cel căruia îi spuneţi Regele Iernii, oameni care vor să afle secretele tărâmurilor noastre nu pentru a conduce drept, ci pentru a cuceri cu cruzime.

— A făcut deja ca Umbra să coboare asupra multor meleaguri, zise Bert, şi se pare că e convins că, dacă va intra în posesia cărţii *Geographica,* va fi cumva avantajat în eforturile

sale.

— De ce îşi doreşte să pună mâna pe *Geographica* e un mister, urmă Samaranth, dar în Arhipelag se desfăşoară deja mult prea multe uneltiri şi, dacă va cădea în mâinile sale, lucrurile nu au cum să fie prea bune pentru Arhipelag.

— Şi atunci ce putem face? întrebă Bert. Nu mai avem rege şi nici măcar un parlament adevărat care să dea legi. Mai rău, se pare că n-am avut un parlament adevărat de ceva vreme, iar descoperirea înşelătoriei a distrus orice şansă de unire a Arhipelagului.

— Da, asta e o problemă, zise Samaranth întorcându-se către Tummeler. N-ai vrea să ne spui, Copilaş al Pământului, ce cred animalele despre toate astea?

Tummeler îngheţă, cu o jumătate de fursec atârnându-i nemestecată din gură.

— Animalele? se miră Aven. Vrei să spui că ele i-au construit pe impostorii ăia din parlament?

— Pare logic, interveni Charles. În afară de Nemo, doar ele ştiu cum să construiască vehicule, iar regii şi reginele mecanicii păreau cel puţin la fel de complicaţi.

Toată lumea se întoarse către Tummeler, care îşi mototolea în labe partea de jos a vestei, agitându-şi disperat mustăţile.

— Apăi, îi adevărat, mi-i frică să recunosc, începu Tummeler. Noi, adică animalele, vreau

să zic, i-am construit acu' câţiva ani tocmai ca să prevenim soiul ăsta de nenorocire.

— Dar de ce aţi făcut-o? insistă Jack. Sunt o mulţime de oameni care ar fi putut juca rolul ăsta.

— Da, dar nu sunt regi şi regine, se văită Tummeler. În parlament tre' să fie regi şi regine ale celor mai importante insule din Arhipelag. Şi niciunul nu mai trăieşte.

— *Niciunul*? se miră Bert. Asta e imposibil.

— Ba e posibil şi adevărat, se încăpăţână Tummeler. Fără moştenitori ai unui rege suprem şi fără membrii adevăraţi ai parlamentului, era doar o chestiune de timp până când regatele aveau să înceapă să se lupte între ele pentru Tronul de Argint. Aşa că s-a decis că noi, adică animalele, ar trebui să construim nişte copii, să ţinem parlamentul laolaltă, ca să se poată alege un nou rege suprem.

— Dar cine a hotărât să creaţi înlocuitorii aceia? întrebă Bert.

Tummeler îşi trecu o labă peste bot şi apoi ridică din umeri.

— Nu ştiu, n-am văzut! Mandea Tummeler n-a făcut ni'ca altceva decât să care cu Diversitatea Curioasă to' felu' de provizii.

— Regentul, zise Charles. Şi el era mecanic?

Tummeler clătină din cap.

— Habar n-am.

— Pare să aibă sens, continuă Charles. Dacă

nimeni nu ştia despre uciderea celorlalţi regi şi regine, iar întreaga familie a Regelui Suprem fusese asasinată, membrii parlamentului ar fi putut fi într-adevăr înlocuiţi.

— Dar de ce să fi vrut cineva să facă asta? întrebă Jack.

— Pentru consens, zise John. Celelalte rase au putut fi controlate doar fiindcă oamenii au domnit neîntrerupt. Un consens în parlament între membrii acestuia şi delegaţii celorlalte regate ar fi putut aduce pe Tronul de Argint pe unul ca Regele Iernii şi exact asta încerca regentul să facă.

— Asta până să-l oprească Bert, interveni Charles. Bravo, Bert!

— E drept că acum capitala e mistuită de un incendiu şi că întreg Arhipelagul e cuprins de război, zise Jack. Dar hai să nu ne mai cramponăm de trecut.

— Şi-acum ce facem? întrebă Aven. Indiferent de ce se întâmplă între rase, Regele Iernii va continua să caute *Geographica,* iar noi nu putem îngădui să o găsească.

— De acord, o aprobă Samaranth. Indiferent cât de dureros ar fi pentru mine să spun lucrul acesta, e limpede că *Imaginarium Geographica* trebuie distrusă.

— Am încercat zise Jack. Nemo a aruncat-o în foc, dar nu a vrut să ardă.

— Nu, făcu Samaranth, numai cel care a

creat-o o poate distruge. Trebuie să o duceţi la Cartograful Locurilor Pierdute, încheie dragonul, scoţând un mic fuior de fum.

— Iar asta închide cercul vicios în care ne aflăm! exclamă Aven, privindu-l cu reproş pe John. Nu avem cum să citim nici cele mai simple hărţi sau adnotări din *Geographica* – iar în lipsa oricărei traduceri a celorlalte hărţi, nu vom găsi niciodată drumul spre Insula Cartografului, chiar dacă presupunem că el ar mai exista.

— O, dar trăieşte încă, zise Samaranth. A desenat o mulţime de hărţi pentru Păstrători în ultimii ani, deşi a ales să se ţină deoparte de locuitorii ambelor lumi.

Bert încuviinţă.

— Nu l-am întâlnit niciodată, spuse el, dar Stellan a făcut-o de mai multe ori, chiar când şi-a început munca de Păstrător. Ultimele trei hărţi au fost adăugate în timp ce noi aveam grijă de *Geographica.* Din păcate, adăugă el, se referă la nişte insule aflate la graniţa exterioară a Arhipelagului şi nu ne vor fi de niciun folos în încercarea de a-l găsi pe cartograf.

— Să înţeleg, zise dragonul, întorcându-se către John, că nu ai fost pregătit cum se cuvine ca să devii Păstrător?

— Am fost pregătit, dar nu am realizat importanţa studiilor, recunoscu John. Ştiu în principiu câte ceva despre unele limbi, dar aproape nimic din restul celor din *Geographica.*

— Nimic? pufni Samaranth. Nici măcar o literă?

— Literele, luate separat, bineînţeles că le ştiu, răspunse John, dar asta nu e de ajuns ca să traduc adnotările de pe hărţi.

— Nu ştii nimic? întrebă dragonul. Nici măcar vreo frază care se repetă mai des?

— Nimic, zise John. De fapt, stai, am uitat. A fost un lucru pe care l-am *putut* traduce imediat.

Scoase cartea învelită în pânză impermeabilă din rucsacul pe care-l purta în spinare Bug, o desfăcu şi o deschise la o hartă aflată pe la mijlocul volumului.

— Uite, zise el arătând către o gravură ce înfăţişa o creatură asemănătoare cu un dragon şi avea o notiţă dedesubt. Seamănă cu avertismentul pe care l-am văzut odată pe o hartă marinărească veche: *Tărâmul dragonilor.*

— Corect! zise Samaranth. Cu o singură diferenţă.

Se îngrămădiră cu toţii în jurul lui John şi al cărţii, dar niciunul dintre ei nu îşi dădu seama ce vrea să spună dragonul. Într-un sfârşit, John înţelese la ce se referea.

— Inscripţia se află la estul tărâmurilor descrise în hartă, zise John. Pe harta veche pe care am văzut-o la British Museum, avertismentul era în extrema vestică, în punctul cel mai îndepărtat al lumii cunoscute în

vremurile acelea; dar cuvintele astea, continuă el răsfoind hărţile, se află în partea de est.

— Ai dreptate din nou, zise Samaranth, apropiindu-se mai mult de John. Mai ai un pas şi ai rezolvat misterul.

John studie din nou hărţile, trecând peste nenumărate dintre ele, până când îşi dădu seama.

— Sunt scrise peste tot! exclamă el.

Samaranth îşi plecă aprobator capul.

— Aceleaşi cuvinte, cu unele modificări, se află pe fiecare hartă şi, încheie dragonul, sunt scrise în fiecare limbă.

— Un punct de plecare, zise Charles. John, ai spus că ai studiat toate limbile, măcar câte puţin.

— Da, admise John. Înţeleg ce vrei să spui. Aş putea folosi cuvintele astea comune ca un punct de plecare pentru a înţelege apoi gramatica şi sintaxa, studiind diferenţele dintre versiuni.

— Dacă o să porneşti de la sfârşitul atlasului spre început, interveni şi Bert, vei putea descoperi limbile în ordinea lor cronologică. Aşa ai începe cu cele mai simple, cu cele mai recente.

— Ce zici, John? întrebă Charles. Crezi că ai să poţi?

John părea neîncrezător, dar hărţile îl absorbiră curând.

— Vechea engleză în teutonă, în italiană şi…

hmm… în latină, bombăni el mai mult pentru sine decât pentru ceilalţi.

Aven şi Jack schimbară priviri neîncrezătoare, dar Bert zâmbea larg, la fel ca Bug. Charles îi oferi un creion pe care îl scoase din buzunarul de la vestă şi, fără alte cuvinte, John se aşeză la loc pe rogojină, începând să ia notiţe, absorbit pe deplin de munca pe care o avea de făcut.

— Vedeţi, zise Samaranth, se pare că l-aţi avut tot timpul pe traducător.

În timp ce John muncea aplecat asupra hărţilor, Bug şi Aven spălară serviciul de ceai, iar Bert, Charles, Jack şi Tummeler discutau strategia cu Samaranth.

— Mările vor fi periculoase, zise Bert. Trolii se vor revărsa din regatul lor, asta dacă nu au făcut-o deja.

— Arawn, şuieră Samaranth, scuipând câteva scântei pe rogojinile din faţa lui, pe care Jack se grăbi să le stângă imediat. Plodul acela răsfăţat de trol! Tatăl său e un diplomat, dar nenorocitul ăla e în stare să dea foc la copac pentru a coace merele. Iar apoi va arunca merele şi îşi va bate servitorii fiindcă nu au stins focul.

— Dacă ar fi rămas măcar un singur moştenitor al casei regale din Paralon, oftă Bert, atunci am putea organiza o încoronare şi ne-am vedea de treburile noastre.

Samaranth râse în felul său pufnit şi ridică din

sprânceană.

— Dac-ar fi fost atât de simplu, zise dragonul, aţi fi terminat deja.

Bert încercă să-l întrebe ce vrea să spună, dar Samaranth continuă să vorbească.

— Căutările nu sunt niciodată uşoare – cel puţin cele care merită să fie făcute. Vrei o ceremonie de încoronare? întrebă dragonul, cotrobăind într-un ungher al peşterii şi deschizând o ascunzătoare săpată în stâncă. Ia asta, poate îl vei putea pune pe degetul oricui va fi atât de nebun să se aşeze pe un tron fiindcă îşi doreşte să conducă un regat.

Spunând acestea, dragonul îi dădu un obiect mic lui Bert care-i aruncă o privire înainte de a i-l azvârli înapoi.

— Aha! pufni Samaranth. Ce repede renunţi la un regat, călătorule!

— Ce e ăla? întrebă Charles.

— Un inel, zise Bert. Inelul Regelui Suprem.

— Aşa e, încuviinţă Samaranth. Eu l-am făcut şi eu l-am dat pe rând fiecărui rege care s-a urcat pe Tronul de Argint. Tot eu am fost cel care l-am luat înapoi atunci când ultimul rege mi-a demonstrat, prin alegerile pe care le-a făcut, că nu mai era demn să-l poarte.

— Dar e doar un inel, nu-i aşa? întrebă Jack.

— E inelul Regelui Suprem, numit de unii Inelul Puterii, simbolul poziţiei sale, răspunse Bert. Se zice că el ar fi şi sursa puterii de a

stăpâni Arhipelagul.

Samaranth păru surprins de spusele lui Bert.

— Chiar aşa? Sunt o mulţime de inele în Arhipelag. Şi elfii poartă inele, şi gnomii. Şi oamenii. Oare inelul îi dă puteri celui care îl poartă? Sau purtătorul înnobilează inelul? N-are nicio importanţă pentru mine dacă îl iei sau nu, încheie dragonul, oferindu-i totuşi inelul lui Bert. Deşi, adăugă el gânditor, s-ar putea să nu fie ceea ce tu sau Regele Iernii vă aşteptaţi să fie.

— E foarte bine, zise Jack, întinzându-se să ia inelul din palma imensă a dragonului. Poate că-i vom descoperi adevărata putere în drumul nostru.

— Puterea e un lucru care se câştigă, comentă Samaranth, şi nu un dar care poate fi dat mai departe prin simpla posesiune a unor obiecte precum tronurile… sau inelele. Puterea, puterea adevărată, vine din credinţa în lucruri adevărate şi din dorinţa de a-ţi asuma această credinţă, chiar dacă întreg universul încearcă să îţi zădărnicească planurile. Haosul poate fi ordonat, flăcările pot fi stinse, imperiile se pot ridica şi destrăma. Lucrurile adevărate vor rămâne însă mereu şi ele te vor ghida întotdeauna să-ţi atingi ţelurile. Nu-i aşa, maestre John?

În timp ce vorbiseră cu dragonul, John venise până în spatele tovarăşilor săi. La colţurile gurii avea urme de creion, la fel ca şi pe frunte, dar

ochii îi străluceau, iar din *Geographica* atârnau mai multe fâşii de pânză care păreau să fie înţesate cu notiţe.

— John, prietene, zise Charles, ce s-a-ntâmplat?

— Am reuşit, răspunse John, cu vocea tremurând de emoţie şi încântare. Mai am încă mult de muncit, dar Samaranth mi-a dat cheia şi acum am reuşit să înţeleg aproape toate hărţile.

— Şi asta înseamnă... începu Bert.

— Da, zise John. Am găsit insula. Ştiu cum să dăm de Cartograful Locurilor Pierdute.

Îşi luară rămas-bun de la Samaranth mult mai firesc decât atunci când făcuseră cunoştinţă. Dragonul uriaş le spuse cum să ajungă într-un golf din partea de nord, unde probabil *Dragonul Indigo* îi aştepta deja, ascunzându-se acolo de nebunia din Paralon. Dragonul se îngriji să le completeze proviziile din propriile sale magazii.

Îi mulţumiră cu toţii, pe rând, pentru ajutor şi ospitalitate, cu excepţia lui Bug, care tresări puternic atunci când Samaranth îi făcu cu ochiul, şi a lui John, care era mult prea absorbit de notiţele şi traducerile sale pentru a observa că pleacă. Îşi dădu seama de acest lucru abia când se trezi în Diversitatea Curioasă. După un drum scurt, părăsiră canionul şi se apropiară de golf. *Dragonul Indigo* era într-adevăr acolo, pregătit să ridice ancora.

Îşi încărcară proviziile în mai puţin de o oră şi, tocmai când se pregăteau să pornească spre Insula Cartografului, Tummeler îl trase timid de mânecă pe Charles.

— Conaşi savenţi, zise bursucul, aş… aş avea şi eu un lucru pe care aş vrea să vi-l dau, dacă nu vă e cu supărare.

Charles şi John îngenunchează lângă micul animal, iar acesta le oferi o carte imensă, care mirosea a cerneală şi a piele de legătorie.

— Ce-i asta, prietene? întrebă Charles.

— Am scris-o şi am publicat-o singur, răspunse Tummeler, frământându-şi vesta în mâini. E o carte de bucate.

Titlul era gravat pe copertă: *Domnul B. Tummeler prezintă mâncărurile exotike ale lumii şi cum se pregăteşte ele.*

— Impresionant! exclamă cu sinceritate Charles. Şi cum se vinde?

— Ei, ştii şi ’mneavoastră cum merge treaba, fin’că sunteţi savenţi de la Oxford, răspunse Tummeler. Am publicat-o chiar în mijlocul sezonului şi mi-am deschis afacerea pe bulevardul Rivington, în cartierul neguţătorilor. Am avut chiar şi un panou pe care am scris „Autor localnic”, dar… ăăă…

— N-ai vândut niciuna? întrebă Jack.

— Nice una, admise Tummeler, dar am *prospective.*

— Ei bine, eu cred că e un efort demn de

admirat, comentă Charles. Mulţumesc, Tummeler.

— Ştiţi, continuă bursucul, fiin'că n-am vândut niciuna, am destule încât să vă dau la fiecare câte un exemplar.

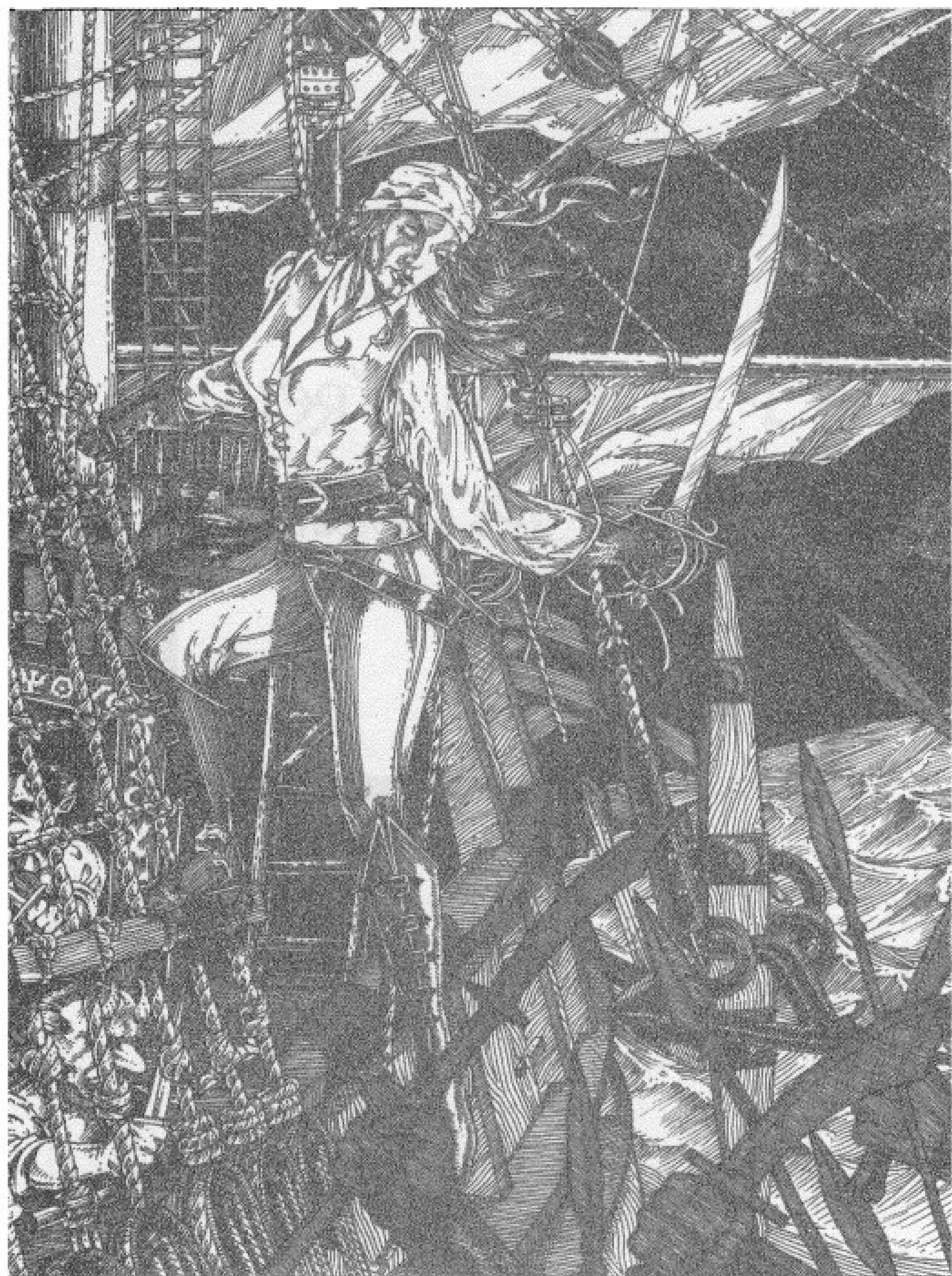
— Nu, nu, ne ajunge una, spuse John. Avem deja o carte foarte importantă căreia să-i purtăm de grijă. Încă una e maximum de care ne putem ocupa.

Complimentul îl făcu pe Tummeler să se umfle în pene atât de mult, încât părea pe cale să-i sară nasturii de la vestă.

— Înţelept zis, maestre savent. Să călătoriţi cu bine.

Bursucul rămase pe o movilă de pământ, făcându-le semn de rămas-bun, în timp ce *Dragonul Indigo* se depărtă de chei, îndreptându-se spre larg. Micul animal continuă să îşi fluture labele multă vreme după ce nava dispăruse la orizont.

PARTEA A TREIA
COPIII PĂMÂNTULUI

— Înarmaţi-vă şi pregătiţi-vă de abordaj.

Capitolul Nouă
Printre Umbre

Jack stătea lângă prova navei, încercând să se acomodeze cu proaspăta încredere pe care o căpătase John. Aven şi echipajul ei executau ordinele Păstrătorului ca şi cum eşecurile din zilele precedente n-ar fi existat niciodată. Era oricum destul de rău că servitorul din Avalon se purta de parcă John ar fi fost un cavaler adevărat şi nu doar un învăţăcel mediocru de la Oxford; acum însă Jack nu o putea înţelege nici pe Aven, care uitase şi iertase atât de repede. Nu îl deranja faptul că, în calitatea ei de căpitan al navei, Aven trebuia să se consulte cu John în privinţa navigaţiei. Pur şi simplu nu înţelegea de ce îi *zâmbea* mereu în timp ce discutau.

Faunii păreau să stăpânească foarte bine operaţiunile de pe punte, aşa încât Jack se scuză şi merse în cală, ca să-şi omoare acolo timpul cu orice ar fi fost de făcut pe o navă fără să pară că stai degeaba.

— Sunt câteva porţiuni lipsă, explica John în timp ce Jack îşi făcea loc să coboare sub punte, din cauza Hărţilor Adumbrite. Nu cred că hărţile au dispărut pe de-a-ntregul. Dacă am şti ce anume le-a făcut să dispară, am putea să inversăm procesul, dar se pare că singurul care cunoaşte acest lucru e Regele Iernii, iar pe el nu

prea m-aş grăbi să-l întreb.

— Când Regele Iernii cucereşte o insulă, harta acesteia dispare din *Geographica?* întrebă Bug.

— Da, răspunse John. Contururile pământului rămân, dar ele sunt acoperite de Umbră. Răsfoi câteva pagini până când ajunse la una dintre hărţile dispărute. Era o bucată de pergament galbenă şi pătată, ca multe altele, dar în locul desenelor şi adnotărilor se vedeau acum doar câteva pete difuze, ca şi cum totul ar fi fost şters cu îndârjire.

— Şi oamenii ce păţesc? întrebă Bug. Cei care trăiesc în Tărâmurile Adumbrite?

— Devin ceea ce noi numim născumbre, zise Bert. Deşi eu doar rareori am văzut aşa ceva.

— Sunt ca wendigo? întrebă Charles.

— Mai rău, dacă îţi poţi imagina aşa ceva, murmură Bert. Wendigo, aşa înspăimântători cum i-ai văzut, sunt doar nişte mercenari. Născumbrele au reputaţia de a fi cei mai periculoşi dintre servitorii Regelui Iernii. Sunt doar cochilii goale, care nu trăiesc cu adevărat – întunecaţi, muţi, înfăşuraţi în pelerine, îi împlinesc ordinele fără crâcnire. Sau remuşcări, adăugă el. Nu ştiu cum de e posibil aşa ceva. Am auzit doar nişte poveşti care spun că Regele Iernii fură cumva umbrele victimelor sale, prinzându-le într-o capcană care le obligă să îl servească apoi pe vecie.

— Dar ce-ai vrut să spui prin „nu trăiesc cu

adevărat”? întrebă Charles.

— Ăsta e un alt zvon, răspunse Bert. Se spune că născumbrele nu pot fi ucise. Dacă e adevărat, atunci sunt mai rele decât orice wendigo.

Aven îl privi pe John.

— Câte hărţi din *Geographica* sunt adumbrite?

— Cam un sfert dintre ele.

Nimeni nu mai spuse nimic.

*

John estimase că Insula Cartografului era la distanţă de o zi, cu câteva ore în plus sau în minus. Aven se sfătuise cu Bert, în timp ce Jack şi Bug se prefăcuseră că examinează unul din tunurile de lângă cabină, stând într-un loc de unde puteau să o vadă bine pe Aven.

Fata privi în jur şi îl zări pe Bug zgâindu-se la ea. Acesta clipi des şi începu imediat să îşi facă de treabă cu nodurile parâmelor, dintre care unele se lărgiseră, spre marea supărare a faunilor.

— Îmi pare rău, zise Bug, plecând repede către celălalt capăt al navei în timp ce echipajul refăcea nodurile.

Aven zâmbi, dar apoi se încruntă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bert.

— Uite, zise ea, arătând cu mâna undeva în urma lor.

La orizont, mişcându-se repede de lângă soarele care stătea să apună, se zărea silueta

unei nave. *Dragonul Negru* îi găsise din nou.

Echipajul se mobiliză imediat, iar în câteva momente nu mai era nicio îndoială. Îi urmărea într-adevăr nava Regelui Iernii.

Aven continuă să se uite prin ochean, ca şi cum ar fi vrut să confirme ceva la care nu se aşteptase.

— Ce s-a întâmplat? întrebă John.

— Necazuri, răspunse scurt Aven.

— Serios? zise John. Nu m-aş fi gândit.

Aven îi aruncă o privire otrăvită şi apoi se întoarse către tatăl ei, dându-i ocheanul.

— Nu asta am vrut să spun. Are născumbre pe punte. Patru.

— Patru? strigă Bert, privind prin ochean către nava care îi urmărea. N-am auzit niciodată să fie mai mult de două la un loc. Dacă a adus patru născumbre, avem şanse destul de mici.

— Ei, lasă, nu ne mai înveseli şi tu, Bert, interveni Charles. Cred că mai bucuros de-atât oricum n-am cum să fiu.

— Singura noastră speranţă este să scăpăm cu fuga, zise Aven. Şi nu cred că asta e posibil, cel puţin nu fără ajutorul lui Nemo, care să ne ofere un răgaz.

— M-am uitat la armele de sub punte, spuse Jack. Nu prea avem mare lucru, nu-i aşa?

— Ne-am echipat pentru viteză, clătină Aven din cap. Şi oricum nava asta n-a fost niciodată

cu adevărat pregătită pentru luptă.

— Am o idee, zise Jack. Hei, băiete! îl strigă el pe Bug. Ia vino să-mi dai o mână de ajutor sub punte!

— Ce ai de gând, Jack? întrebă Aven.

— N-am timp să-ţi explic, strigă Jack. Spune-le doar faunilor să aducă un tun pe punte, la pupă.

— La pupă? se miră Aven.

— Tu zi-le mai repede! strigă Jack, dispărând sub punte.

În câteva momente, Jack şi Bug reveniră, purtând o ghiulea imensă pe care o încărcară în tun.

— Câteva din astea ar trebui să le arate cine suntem, zise Charles.

— Da, dar asta este singura pe care o avem! exclamă Jack.

— Da? Ei bine, continuă Charles, atunci va trebui să ocheşti ca un adevărat reprezentant al Oxfordului, Jack.

— Asta şi intenţionez, îi răspunse Jack. Întoarce nava! îi strigă el apoi lui Aven. Repede!

— O să fie pregătiţi pentru manevra asta, zise fata, fiindcă o ştiu de data trecută.

— Exact pe asta şi contez, spuse Jack. Întoarce nava! Repede!

Echipajul se conformă imediat şi întoarse nava către *Dragonul Negru.* Aşa cum prevăzuse Jack, nava mai mare încetini pentru a nu se îndepărta prea mult când *Dragonul Indigo* trecu pe lângă

ea.

Un nor de săgeţi şi suliţe se abătu asupra punţii când trecură în viteză pe lângă *Dragonul Negru,* dar Aven se urcă fără frică pe parâme pentru a-şi privi mai bine adversarii.

— Ăsta a fost singurul nostru avantaj. L-am folosit deja, strigă ea în jos către Jack. N-au să ne mai lase să ne îndepărtăm îndeajuns ca să cotim din nou şi oricum sunt mult prea rapizi ca să-i întrecem.

— Nu contează că nava lor e mai iute, dacă nu poate cârmi, zise Jack exact când trecură de pupa *Dragonului Negru.* Foc! Acum! Acum!

Faunii aprinseră fitilul şi imediat după aceea se auzi o bubuitură care erupse din tun, expediind către inamic singura lor ghiulea.

Bila de fier zbură prin aer şi îşi nimeri ţinta, lovind exact acolo unde îşi dorise Jack. Cârma *Dragonului Negru* se sfărâmă într-o explozie de aşchii de lemn şi bucăţi contorsionate de fier.

Echipajul *Dragonului Indigo* chiui de bucurie şi se grăbi să ridice pânzele ca să capete viteză. John, Charles şi Bert îl bătură încântaţi pe spate pe Jack şi, cireaşa de pe tort, Aven coborî din locul ei şi îl sărută pe obraz. Numai Bug nu părea prea entuziasmat.

— Nu vreau să fiu piază rea, zise el, dar nu cred că s-a terminat.

Avea dreptate. În ciuda pierderii cârmei, echipajul de pe *Dragonul Negru* nici măcar nu

părea să bage în seamă lovitura de maestru a lui Jack. Soldaţii continuau să se agite, blestemând şi agitându-şi armele şi în general părând că sunt abia la începutul acestei aventuri nautice.

Deodată, inexplicabil, *Dragonul Negru* se întoarse în unghi ascuţit şi începu să capete viteză, îndreptându-se direct spre *Dragonul Indigo.*

Lui Jack nu-i venea să creadă.

— Dar... dar nu mai are cârmă! Cum a putut să întoarcă în felul ăsta?

— Există un singur răspuns, zise Bert. *Dragonul Negru* nu se numeşte doar aşa, ci e o adevărată dragonavă, deşi nu-mi pot da seama cum a reuşit să pună mâna pe o asemenea minunăţie. Dragonavele sunt vii şi au voinţă proprie. Au mult mai multe puteri decât vasele obişnuite.

— Şi atunci ce ne rămâne de făcut? întrebă Jack.

Aven îşi scoase sabia.

— Vom face tot ce putem. Înarmaţi-vă şi pregătiţi-vă de abordaj.

În timp ce faunii se chinuiau să stoarcă şi mai multă viteză de la *Dragonul Indigo,* Bert, Bug, Jack şi Charles se năpustiră în magazia de arme, veche şi relativ săracă. John dispăruse.

— Desigur, zise Jack, singurul soldat adevărat dintre noi se ascunde pe undeva. Nu-i de mirare

că l-au trimis acasă.

Charles privi dezaprobator la prietenul său mai tânăr, dar nu spuse nimic, îndreptându-şi în schimb atenţia către nava care se apropia repede de ei.

Cu o uşurinţă uluitoare, dată de puterea ei superioară, *Dragonul Negru* alunecă în lungul *Dragonului Indigo* şi aţinti o mulţime de tunuri asupra navei mai mici.

— Vai de mine! strigă Bert când tunurile erupseră la unison, umplând aerul de deasupra capetelor lor cu un zgomot ca de tunet şi cu bucăţi de fier incandescent.

— Nu încearcă să ne scufunde? ţipă Charles.

— Nu poate risca să piardă ceea ce caută, strigă şi Jack. Încă mai vrea *Geographica.* Dar unde sunt John şi cartea aia nenorocită?

— L-am văzut intrând în cabină, urlă Charles.

— Mă gândeam eu, zise Jack, în timp ce canonada de pe *Dragonul Negru* continua neobosită.

Bert şi Aven se ciondăneau în privinţa strategiei (ea militând pentru un atac, iar el pentru fugă) şi John ţâşni din cabină agitând o sabie chiar în momentul în care o ghiulea bine ţintită frânse catargul cel mare, punând capăt oricărei dezbateri. O altă ghiulea sfărâmă cârma imediat după aceea. Spre spaima tuturor, un al treilea proiectil lovi prova – sufletul dragonavei –, spulberând-o în mii de aşchii. *Dragonul Indigo*

plutea acum inert.

Nava mai mică nu rezistă decât câteva momente în faţa asaltului wendigo. Indiferent la ce act de curaj s-ar fi putut gândi, totul ar fi fost în zadar, aşa încât îşi aruncară armele.

Wendigo îi obligară să îngenuncheze, legându-le mâinile la spate, şi apoi îi aliniară lângă balustrada de la marginea punţii.

Servitorii Regelui Iernii aprinseseră torţe care aruncau umbre fioroase pe punte; în pofida protestelor vehemente ale lui Aven, faunii ajunseră la bordul *Dragonului Negru,* privind îngroziţi nava pe care serviseră.

— Vor fi puşi să îl slujească pe Regele Iernii? întrebă Charles.

— N-aş prea zice, răspunse Aven, care observase căutăturile flămânde pe care wendigo le aruncau noilor lor pasageri. Nu cred că îl vor servi, cât mai ales vor fi serviţi de echipajul său.

— Dumnezeule mare! oftă Charles.

— Asta s-ar putea să fie cea mai bună dintre sorţile pe care le-ar avea la bordul *Dragonului Negru,* zise Bert. Priviţi, avem companie.

Pe punte păşiseră două născumbre, iar prezenţa lor făcea ca aerul să se răcească. Peste tot pe unde umblau, păreau să secătuiască orice culoare i-ar fi înconjurat. Purtau mantii care îi învăluiau în întregime; erau negre, iar glugile le ascundeau feţele. Doar

mâinile palide şi eterice care răsăreau la capătul mânecilor învăluite în mantii indicau că născumbrele fuseseră odată oameni. Până şi wendigo se dădeau deoparte din calea lor.

— Aşa arată o născumbră? îi şopti Jack lui Charles. Nu mi se par prea înspăimântătoare. Nu-mi dau seama de ce Aven şi Bert erau atât de îngrijoraţi în privinţa lor.

Chiar în momentul acela, unul din fauni se eliberă dintre paznicii săi şi o rupse la fugă scâncind peste scândura care unea punţile celor două corăbii. Mişcându-se cu o viteză incredibilă, prima dintre născumbre păşi în faţa creaturii ce alerga disperată. Faunul se opri imediat.

Născumbra îşi întinse mâinile şi apucă biata creatură de propria umbră. Faunul începu să se zbată de parcă ar fi fost o marionetă şi urlă prelung atunci când umbra i se rupse de corp, rămânând în ghearele născumbrei.

Născumbra îşi strânse trofeul la piept, iar ceilalţi priviră cum umbra faunului se topeşte şi dispare în fiinţa născumbrei, care păru să devină şi mai întunecată.

Faunul căzu pe punte, cu ochii sticloşi şi daţi peste cap. Odată cu umbra părea că îi fusese smulsă din corp şi de pe blană şi orice urmă de culoare, transformându-l într-un fel de cadavru. Sau chiar mai rău. Corpul inert de pe punte ar fi fost în mod normal prea tentant pentru ca

wendigo să-i reziste, dar aceştia se traseră deoparte de silueta nemişcată.

Niciunul dintre tovarăşii de călătorie nu mai rosti nimic despre născumbre.

În momentul acela, pe puntea *Dragonului Indigo* păşi o a treia siluetă şi, pentru prima dată, cei şase tovarăşi reuşiră să arunce o privire urmăritorului lor, adversarului pe care toată lumea îl ştia drept Regele Iernii.

Nu era înalt; ba chiar era mai scund decât s-ar fi aşteptat. Portul şi chipul păreau să indice un mongol, dar unul dintr-o castă înaltă – mai apropiat de Genghis-Han decât de Attila Hunul. Pielea îi era negricioasă şi strălucea din cauza transpiraţiei provocate de bătălie. Purta o mustaţă subţire şi o barbă ţepoasă, conforme cu înfăţişarea sa asiatică, dar până şi felul în care păşea emana putere. Chiar şi John trebui să admită în sinea lui că ţinuta şi chipul Regelui Iernii răspândeau o nobleţe regală, ceea ce impunea măcar atenţie, dacă nu şi respect.

De asemenea, într-un mod foarte neliniştitor, Regele Iernii părea să nu aibă umbră.

Cu toate acestea, cea mai evidentă trăsătură a siluetei sale era mâna dreaptă – sau, mai degrabă, absenţa ei. Acolo unde ar fi trebuit să se afle o mână se vedea o bucată strălucitoare de oţel, care se termina cu un cârlig ascuţit.

Regele Iernii începu să se plimbe pe puntea *Dragonului Indigo,* observându-şi prizonierii.

Aven scuipă în direcţia lui şi-l nimeri în obraz.

Bărbatul îşi ridică mâna stângă, şterse scuipatul şi apoi îl linse, spre dezgustul prizonierilor săi.

— Nu e chiar primirea pe care o speram, dar nici nu pot spune că nu mă aşteptam la asta.

Vocea părea cumva europeană, iar accentul era greu de identificat. Inflexiunile şi tonul păreau să fie în mod egal britanice şi romane, în sensul cel mai vechi al termenului. Însă Regele Iernii vorbea cu o autoritate care spulbera orice tentativă de a i te opune.

— Ai navigat cu indianul, nu-i aşa? o întrebă el pe Aven pe un ton aproape relaxat. Ai fost primul lui ofiţer, după câte îmi aduc aminte. Ar fi trebuit să rămâi cu el. Ar fi fost mai bine pentru tine.

— N-ai reuşit să-l prinzi, nu-i aşa? îl sfidă Aven.

Trăsăturile Regelui Iernii fură străbătute de o umbră de furie.

— Deocamdată, dar o să am parte de revanşă în viitor. Am greşit că m-am angajat într-o luptă cu *Dragonul Galben* – întârzierea pe care mi-a pricinuit-o m-a împiedicat să ajung la timp pentru consiliul din Paralon, altfel acum aş fi fost regele vostru.

— Nu prea cred, strigă Bert. Ar fi trebuit să construieşti un parlament mai bun.

Regele Iernii se apropie de Bert, zâmbind şi abordând o expresie de veche camaraderie.

— A, da, vechiul meu prieten, Călătorul.

— Nu suntem deloc prieteni! protestă Bert.

— E adevărat acceptă Regele Iernii. Îţi mulţumesc că ai subliniat asta.

Înaintă apoi către John, Jack şi Charles.

— Iar voi trei cine sunteţi? Alţi Păstrători aleşi dintre copiii lui Adam şi ai Evei?

— Eu sunt Păstrătorul, zise repede John. Ei sunt doar prietenii mei.

— Câtă nobleţe! exclamă Regele Iernii. Încerci să atragi atenţia asupra ta. Asta nu îi va ajuta nici pe ei, ca să nu mai vorbim de tine, dar e un efort cu adevărat nobil. Iar tu, continuă el, întorcându-se către Bug. Tu ce eşti?

— Eu sunt scutierul lui, zise Bug, arătând către John.

Ochii Regelui Iernii se măriră a surpriză.

— Scutierul?

— Da, întări Bug. Dar am de gând să devin cavaler.

— Serios? Şi te-ai pregătit în vreun fel?

— Am crezut că am omorât pe vremuri un dragon, zise Bug, dar am descoperit recent că mă înşelasem. Deci, nu, nu sunt pregătit. Dar cred că voi fi foarte bun şi încep să mă descurc din ce în ce mai bine cu sabia, aşa că ar trebui să ne laşi în pace, înainte ca sir John şi cu mine să ne supărăm cu adevărat şi să vă luăm prizonieri pe tine şi pe echipajul tău.

— Ohoho, hohoti Regele Iernii. Ăsta îmi place

cel mai mult. Are mai multă vlagă decât toţi ceilalţi la un loc.

Se întoarse din nou către John.

— Am mai mulţi oameni decât tine, mai multe arme şi o navă mai puternică. Şi te-aş putea ucide cu un singur cuvânt. Dar tu ştii ce vreau cu adevărat.

— Da, răspunse John.

— Ah, băiete... oftă Bert.

— E în regulă, Bert, îl linişti John. Dacă îi dăm ceea ce vrea, nu o să facă nimănui niciun rău, nu-i aşa?

— N-am spus aşa ceva, răspunse Regele Iernii. Dar nu încape îndoială asupra a ceea ce veţi păţi dacă o să vă împotriviţi.

John dădu aprobator din cap.

— E în cabină, înfăşurată într-o foaie de cort şi băgată într-o geantă de piele.

Aven şuieră ceva neinteligibil şi îşi luă privirile de la ei. Charles şi Bert se posomorâră vizibil, iar Jack se uita fix înainte, la *Dragonul Negru.* Doar Bug părea să se comporte ca şi cum John ar fi făcut ceea ce trebuie, de fapt, singurul lucru pe care ar fi *putut* să îl facă.

Una dintre născumbre porni repede către cabină şi ieşi imediat cu bocceaua învelită în foaia de cort, pe care i-o dădu Regelui Iernii.

— *Imaginarium Geographica,* murmură Regele Iernii, părând că toarce în timp ce mângâie cartea. Magnific! Nenumărate minuni pot fi

găsite în această carte, dacă ştii cum să le discerni – dar tu nu prea poţi, nu-i aşa? Altfel n-aş fi fost niciodată în stare să te prind.

Faţa lui John ardea de ruşine, dar rămase tăcut.

— Cred că treaba noastră aici aproape s-a încheiat, zise Regele Iernii, cu excepţia unuia sau a două amănunte.

Flutură din cârlig şi câţiva wendigo aduseră de pe puntea *Dragonului Negru o* siluetă care se zbătea, scoţând vaiete ascuţite. O aruncară printre prizonieri, iar când aceasta îşi ridică privirile, ceilalţi oftară recunoscându-i chipul.

Era regentul din Paralon.

— Vă rog! îi imploră regentul. Trebuie să mă ajutaţi!

— Ne roagă pe noi sau pe el? zise Charles către Bert. Fiindcă eu unul nu mă simt prea binevoitor faţă de el în momentul ăsta.

Regentul auzi şoaptele lui Charles şi începu să se târâie pe punte, văitându-se.

— Nu mai am nevoie de tine, Viermuş[19], zise Regele Iernii către omul îngenuncheat. Unul din voi ar putea veni totuşi cu mine dacă vrea.

Înaintase pe lângă prizonieri şi se opri chiar în faţa lui Jack.

— Poftim? se miră Jack. Eu?

— Tu, zise Regele Iernii. Cu ocazia primei

---

[19] *Magwich* (engl.) în original, numele unui personaj din romanul *Marile speranţe* de Charles Dickens (n. tr.).

noastre întâlniri, am văzut destul ca să-mi dau seama că *Dragonul Indigo* a scăpat doar datorită ingeniozităţii tale. Iar în bătălia care tocmai s-a încheiat tot tu te-ai dovedit cel mai inventiv, mai curajos, într-un cuvânt, cel mai demn de temut adversar.

— Pfft, făcu Aven. Cred că glumeşti.

— Deloc, spuse Regele Iernii, care nu îşi dezlipise ochii de la Jack. Nu toţi supuşii mei sunt născumbre. Unii dintre ei, cei mai buni, au ales să atingă măreţia, să îşi croiască propriul drum…

— Iar propriul lor drum este să îţi fie lachei, îl întrerupse Bert.

— Vorbeşte civilizat, Călătorule, îi răspunse Regele Iernii. Din câte îmi aduc aminte, n-ai prea avut succes cu protejaţii tăi. Par fie să te părăsească devreme, fie să te urmeze fără prea multă tragere de inimă. Fii cinstit cu tine însuţi, te defineşti ca fiind „bun” şi pe mine drept „rău”. Dar se pare că doar cei care mă urmează pe mine o fac încurajaţi de propriile convingeri.

— Şi de aceea a trebuit să-i omori pe regii şi reginele din parlament, zise Bert, şi să-i înlocuieşti cu nişte păpuşi mecanice?

Regele Iernii aruncă o privire ucigaşă către regentul chircit pe punte.

— Jucăriile alea nu erau menite să participe la dezbateri şi cu atât mai puţin să funcţioneze la nesfârşit, spuse el. Treaba lor era să păstreze

aparenţa ordinii până când m-aş fi aşezat pe Tronul de Argint. Te înşeli însă asupra unui lucru: nu am omorât regii şi reginele. Continuă cu toţii să conducă – doar că în alte feluri.

Făcu un gest cu cârligul, iar cele două născumbre îşi dădură glugile pe spate. Atât Aven, cât şi Bert icniră scurt când le recunoscură.

— Regele de Pică, începu Bert.

— Şi Regele de Treflă, încheie Aven.

Pe puntea *Dragonului Negru,* celelalte două născumbre îşi dădură şi ele pe spate glugile, iar Bert confirmă ceea ce tovarăşii săi bănuiau deja: erau Regele de Cupă şi Regele de Caro.

— N-au dorit să ţi se alăture, aşa că le-ai furat sufletele şi i-ai obligat să te slujească, spuse Bert.

— Sunt excepţiile care confirmă regula, ridică din umeri Regele Iernii. Exemplul lor îi face pe ceilalţi mult mai dornici să nu mă dezamăgească. Totuşi, sunt doar nişte servitori. Şi, chiar dacă sunt foarte puternici, nu sunt întotdeauna la fel de folositori ca wendigo, care au mai multă…

— Viaţă? întrebă John.

— Voiam să spun „substanţă”, continuă Regele Iernii. Dar da, viaţă, fiindcă asta este ceea ce-ţi ofer şi ţie, Jack: viaţă eternă. Şansa de a nu îmbătrâni niciodată. Lasă de bunăvoie deoparte tot ceea ce te face să fii uman şi slab,

uită de suflet şi poţi deveni cu adevărat fărumbră. Vei descoperi o putere care te va face mai măreţ decât orice rege.

Privi din nou la Jack.

— Deci, ce alegi? Ştiu că eşti nehotărât, dar asta e viaţa, alegerile pe care le faci au întotdeauna consecinţe. Vrei să devii căpetenie de piraţi şi să mergi cu mine pe calea aventurii? Sau vrei să rămâi cu vagabondul ăsta netrebnic şi să devii unul dintre eşecurile sale, petrecându-ţi zilele afundat în vrafuri de cărţi prăfuite?

— Trebuie… trebuie să mă gândesc la asta, zise Jack.

— Jack! şuieră Charles. Sper că nu te gândeşti cu adevărat… el, el l-a ucis pe profesor.

— Jack, vorbi şi Aven, cu vocea plină de o sinceritate şi de o căldură neobişnuite pentru ea. Te rog! Nu-l asculta. Eşti mai bun ca el… ştii asta.

Jack privi feţele rugătoare şi sincere ale tovarăşilor săi, apoi se ridică în picioare şi se uită direct la Regele Iernii.

— Îţi mulţumesc. Dar nu pot să vin cu tine.

Regele Iernii îl privi pe Jack şi îşi lovi uşor bărbia cu cârligul lucitor, adâncit în gânduri. Se apropie brusc, iar Jack îşi umflă pieptul, gest pe care şi-l dorea mai degrabă sfidător decât înfricoşat.

Jack putea simţi respiraţia fierbinte a Regelui

Iernii, fiindcă acesta se aplecă puţin şi-i şopti ceva la ureche. Vorbi prea încet pentru a fi auzit de ceilalţi, iar faţa lui Jack nu le dădu niciun indiciu privitor la ce auzise.

În momentul următor, Regele Iernii se îndreptă de spate, se întoarse pe călcâie şi traversă scândura dintre punţi până la bordul *Dragonului Negru.*

Una dintre născumbre arătă spre *Dragonul Indigo* şi spre prizonieri, părând că întreabă ce trebuie să facă.

Regele Iernii ridică pachetul la subsuoară şi lătră scurt, rostindu-şi ordinele fără să arunce vreo privire înapoi.

— Distruge-o! Rupe nava în bucăţi şi lasă-i să se înece!

Capitolul Zece
Abandonați

— Ei bine, ăsta da „la revedere”, zise Charles. Deşi cred că prefer să mă înec decât să mai ascult vaietele astea.

Regentul din Paralon continua să se tânguie, scoţând sunete ascuţite, întrerupte de numeroase suspine şi hohote de plâns. Charles îl lovi, ceea ce îl făcu însă pe omul înspăimântat să se vaite şi mai tare.

— Lasă-l în pace, zise John. Oricum nu ne e de niciun folos.

— E numai vina ta, îi spuse Bug regentului. Nu eşti născumbră sau fărumbră. Nu eşti nici măcar wendigo. Nu te-ai gândit că, mai devreme sau mai târziu, stăpânul tău se va descotorosi de tine?

— Ce jalnic! strigă Charles. Nu e nici măcar mâna dreaptă a Diavolului, e doar un lacheu dintre aceia pe care îi trimiţi până la colţ să-ţi cumpere tabac.

Regentul îşi scoase o batistă din buzunar şi îşi suflă zgomotos nasul.

— Sunt doar un angajat – nu merit să fiu tratat în felul ăsta.

— Ba bine că nu, izbucni din nou Charles. Ai mâinile libere, prostule! Dezleagă-ne şi pe noi!

— Nu vreau! pufni regentul. O să mă loviţi sau o să mă-nghiontiţi sau o să-mi faceţi altceva de soiul ăsta. Şi, având în vedere situaţia în care ne aflăm, prefer să mă înec pur şi simplu, fără să fiu bătut mai întâi.

— Idiotule, izbucni şi Aven. Nu ştii să înoţi?

— Nu.

— Dacă am fi dezlegaţi, niciunul dintre noi nu s-ar îneca – nici măcar tu.

Ceilalţi aprobară frenetic din cap, cu ochii la *Dragonul Negru,* care se pierdea în depărtare.

— Promiteţi? întrebă regentul privind neîncrezător spre Charles.

— Eu unul îţi promit, răspunse acesta. Dezleagă-ne şi n-o să ai parte de chelfăneală

decât când vom fi cu toţii în siguranţă pe uscat.

— În regulă, zise regentul. Dacă-mi daţi în scris…

Charles urlă şi-l lovi pe Viermuş în cap. Regentul din Paralon se prăbuşi leşinat pe punte.

— Minunat, zise Jack, privind cum cealaltă navă terminase de făcut o voltă şi începea să capete viteză, îndreptându-se către ei. El era

— Îi cunosc pe toţi copiii Pământului.

singura noastră şansă.

— Scuze, scuze, spuse Charles. Dar n-a fost vina mea.

— Asta cam aşa e, acceptă Jack.

— Ţineţi-vă bine! strigă Bert. *Dragonul Negru* vine spre noi.

Imensa navă neagră se năpusti asupra *Dragonului Indigo,* care plutea neajutorat, sfărâmându-l înainte ca pasagerii săi să aibă timp să reacţioneze.

Se treziră aruncaţi în apă, iar ceea ce mai rămăsese din nava lor începu să se scufunde aproape imediat. Prova navei zăbovi deasupra apei, dar fu înghiţită la rândul ei şi cu fiecare clipă se stingeau tot mai multe torţe, lăsând naufragiaţii într-un întuneric din ce în ce mai dens.

Dragonul Negru începuse deja să se îndepărteze. Se părea că Regele Iernii era convins că nimeni nu ar fi putut supravieţui printre resturile *Dragonului Indigo.*

Făcuse însă o greşeală pe care ar fi putut-o face oricine – îl subestimase pe Bug, care reuşise să îşi elibereze mâinile la doar câteva momente după ce ajunsese în apă.

Înotând repede printre ei, Bug îl eliberă mai întâi pe John şi apoi pe Aven, care îl dezlegă pe tatăl ei şi pe Jack. Jack îl eliberă pe Charles, care îşi dădu seama că trebuia să aibă grijă de regentul leşinat înainte ca acesta să se înece

de-a binelea.
— La naiba! exclamă Charles.
Jack şi Aven se depărtară de bucăţile de epavă, în timp ce John se îndreptă spre ceea ce mai rămăsese din cabină, dispărând înăuntru înainte ca aceasta să se cufunde total sub ape. Apăru din nou după câteva momente.
— Îmi uitasem haina, zise el zâmbind larg.
— Cred că trebuie să-ţi reevaluezi priorităţile, îl dojeni Charles.
— Uite cine vorbeşte, exclamă Jack, arătând către regentul neajutorat, care începea să îşi revină în simţiri.
— Ai dreptate, zise Charles.
Bert se chinuia cel mai mult dintre toţi. Avea cele mai multe haine, iar veşmintele i se îngreunaseră imediat ce ajunsese în apă.
— Hai să te ajut, se oferi Bug, întinzându-i o mână bărbatului mai în vârstă.
— Mulţumesc, spuse Bert, dar cum ai reuşit să te eliberezi atât de repede?
Bug zâmbi.
— Simplu. Am luat lecţii de înot pe Avalon. Morgana obişnuia să-mi lege mâinile la spate în fiecare dimineaţă şi să-l oblige pe Cavalerul Verde să mă arunce în mijlocul lacului, unde trebuia să mă eliberez ca să mă pot întoarce la mal.
— Dar e îngrozitor.
— Ne, făcu Bug. Partea mai grea era să ies din

sacul de rafie.

— Jack! strigă Aven. John are nevoie de ajutor!

John avea într-adevăr probleme. Reuşea să calce apa, dar ţinea mâinile încolăcite în jurul hainei, pe care o împăturise ca pe o boccea şi o strângea la piept. În poziţia aceea îi era aproape imposibil să îşi ţină capul deasupra apei.

Cu mişcări puternice şi sigure, Jack ajunse în câteva secunde la tovarăşul său, pe care îl întoarse, aşezându-l în poziţia clasică în care se salvează de la înec oamenii leşinaţi. John refuză însă să renunţe la haină şi continuă să înghită apă din cauza aceasta.

— Cred că a intrat iarăşi într-o stare de şoc, îşi dădu cu părerea Jack. N-o să ne fie de cine ştie ce ajutor, iar eu nu reuşesc să-l susţin pentru prea multă vreme.

— Nu cred c-o să fie cazul, zise Bert, arătând către cerul luminat de lună. Priviţi!

Sus deasupra lor se învârteau în cerc câteva păsări imense, având fiecare o anvergură a aripilor cel puţin egală cu lăţimea punţii *Dragonului Indigo.*

— Or fi păsări? întrebă Charles. N-am mai văzut aşa ceva.

— Ale naibii de mari, bombăni Jack.

— Staţi liniştiţi, prieteni, zise Bert. Cred că ne sunt prietene, adăugă el repede.

Şapte cocori imenşi, cu pene stacojii şi argintii, coborâră folosindu-se de briză şi îi

apucară pe fiecare din naufragiaţi cu ghearele lor incredibil de puternice. De îndată ce îi scoaseră din apă, păsările imense începură să zboare repede către orizontul sudic, în timp ce ultimele rămăşiţe ale *Dragonului Indigo* dispăreau sub valuri.

Când se treziră, se găseau pe o plajă răcorită de o briză blândă care sufla dinspre sud. Nu se vedea nici urmă de păsările imense care îi salvaseră din apă.

Erau răspândiţi de-a lungul a cincizeci de metri de nisip, undeva departe de punctul în care ajungeau valurile. Salvatorii lor intenţionaseră în mod evident să îi ducă într-un loc sigur, unde să poată dormi fără frica de a fi traşi din nou în mare de apele fluxului.

John zăcea lungit, picotind, cu capul aşezat pe haină şi cu faţa întoarsă spre soarele care răsărea.

Bert era ceva mai la dreapta, sforăind liniştit, şi reuşise cumva să-şi păstreze pălăria.

Ceva mai departe, în stânga, spre supărarea lui Jack, Aven adormise cu capul pe braţul lui Bug, în timp ce el şi cu Charles se înghesuiseră împreună cu regentul din Paralon, care îi pândea printre genele întredeschise.

— Bine, nenorocitule! zise Charles, ridicându-se şi apucându-l pe regent de revere. Dacă eşti treaz, eşti treaz, dacă dormi, atunci dormi! Dar

mai degrabă am să-ţi sparg capul cu o nucă de cocos decât să te las să ne mai spionezi ca să ai ce povesti apoi regelui ăluia al tău.

Auzind acestea, regentul scoase un vaiet atât de tânguitor, încât îi trezi şi pe ceilalţi, stârnindu-le chiar un pic de milă.

— L-ai cam speriat, Charles, zise John căscând, dar nu poţi să-l faci să-şi ţină gura?

— Cum i-a spus Regele Iernii? întrebă Jack. Vierme?

— Viermuş, dacă nu vă e cu supărare, pufni regentul. E Viermuş şi vă rog să notaţi că şi eu am fost prizonier, exact ca voi.

Aven se trezise şi ea, dar trebui să clipească de câteva ori înainte să-şi da seama în ce poziţie dormise şi mai ales cu cine. Şi ea şi Bug se ridicară imediat, începând să se întindă şi sperând că nimeni nu observase că roşiseră amândoi.

— Deci… ăăă… cum ai dormit? o întrebă Bug.

— Sunt udă, răspunse Aven. Urăsc să dorm în haine ude.

— Dar arăţi bine în haine ude, răspunse Bug.

— Oh, mai taci din gură, îl repezi Aven, fără a reuşi să-şi ascundă însă zâmbetul fugar care îi înflorise la auzul vorbelor băiatului. Fata porni către grupul care începuse să se formeze în jurul regentului. Ce tot bâiguie idiotul ăsta?

— Pretinde că şi el a fost prizonierul Regelui Iernii, o lămuri Charles. Ceea ce nu explică însă

de ce n-a fost legat la fel ca noi. Şi nici nu lămureşte comentariul acela despre cum a fost „folositor”.

— De ce vă uitaţi aşa la mine? protestă Viermuş. I-am fost ostatic, şi nu colaborator.

— Mmm-hmm, făcu John. Şi noi ar trebui să te credem?

— S-a folosit de mine! se tângui Viermuş. Am încercat să mă opun, dar m-a silit.

— E posibil, admise John. Până la urmă, Tummeler şi animalele au fost şi ei folosiţi cam în acelaşi fel.

— N-are sens să negăm loialitatea lui faţă de Regele Iernii, clătină din cap Bert. Indiferent însă de ce a făcut până acum, e limpede că a fost condamnat la moarte împreună cu noi ceilalţi.

— Desigur, interveni Aven, fiindcă Regele Iernii nu mai avea nevoie de el. A şi spus-o. Eu zic să-l omorâm ca să scăpăm de grija de a ne păzi mereu de el.

— Subscriu, zise Charles.

— Eşti cam însetat de sânge, nu crezi, Charles? comentă John.

— Eu sunt redactor, îl contră Charles. Iau decizii de felul ăsta mai tot timpul.

— Dacă vreţi să vedeţi un trădător, ar trebui să vă uitaţi în partea aceea, strigă regentul, aţintind un deget acuzator în direcţia lui Jack. Regele Iernii a avut în mod evident ceva de

vorbit în particular cu *el.*

— Nici măcar n-am înţeles ce mi-a şoptit, protestă Jack. Şi aţi văzut: mi-a propus să mă alătur lui, iar eu l-am refuzat.

— Dar te-a bătut un gând, interveni Viermuş.

— Tu n-ai fost legat, se încăpăţână Jack, mâinile tale au fost libere. Dacă era atât de rău la bordul *Dragonului Negru,* de ce nu te-ai aruncat pur şi simplu în ocean?

— Urăsc apa, zise Viermuş. Nu pot să înot. Şi urăsc şi toate treburile astea care ţin de nave. Dacă Regele Iernii n-ar fi avut nevoie de mine pentru farsa aia de la Paralon, m-ar fi putut lăsa la Londra şi, credeţi-mă, mi-ar fi fost mult mai bine acolo.

— Fiindcă veni vorba de Paralon… acolo păreai mai degrabă un avocat al Regelui Iernii decât ostaticul său, zise Charles. Şi… Dar stai! Ai spus cumva că ai fost la Londra?

— Ştiam eu! exclamă John, împingându-l pe Charles deoparte şi apropiindu-se foarte mult de Viermuş. Ştiam eu că te-am mai văzut undeva.

Se întoarse către tovarăşii săi.

— *A fost* la Londra. Şi, mai înainte, în Staffordshire. Şi a mai fost şi în tren, în compartimentul meu. Iar apoi l-am văzut în port, printre wendigo. Tu ai fost cel care i-a condus pe wendigo până la club, urlă John, înspăimântându-l pe Viermuş. A trebuit să fugim ca să ne salvăm viaţa numai din cauza ta!

Regentul terifiat începu să protesteze.

— Nu doream să vă omorâm! Voiam doar cartea! Atâta tot! N-a dorit niciodată nimic altceva!

— L-ai condus şi către profesor? dori să ştie Bert. L-ai ajutat să-l omoare pe prietenul meu?

— O, nu, oftă Viermuş uşurat. Eu trebuia să îl conduc doar pe urmele ăstuia, John, dar nici el nu avea *Geographica.* Oricum, aţi reuşit să scăpaţi de el, deci care e problema?

John se întoarse către Charles.

— M-am răzgândit. Poţi să-l omori.

Viermuş ţipă din nou şi o rupse la fugă, înainte să-şi dea seama că sugestia lui John nu trebuia să fie luată în serios. Sau, cel puţin, cea mai mare parte a ei.

— Nimic din toate astea nu mai contează, spuse Aven, pentru că acum are ceea ce căuta. Regele Iernii a pus mâna pe *Imaginarium Geographica.*

— Ba deloc, o contrazise John, luându-şi haina de sub cap şi începând să o despăturească.

— Dacă n-ai fi fost atât de hotărât să nu-ţi pierzi haina, zise Jack, probabil că n-ar fi trebuit să te salvez.

— Să nu crezi că nu-ţi sunt recunoscător, dar nu haina încercam să o salvez, răspunse John. Mai preţios e ceea ce învelisem în ea.

John termină de despăturit haina, scoţând la iveală *Imaginarium Geographica.* Se udase

puţin, dar altfel părea neatinsă.

Se îngrămădiră cu toţii în jurul lui, scoţând exclamaţii de surpriză şi de uimire, cu excepţia lui Viermuş, care păstră distanţa, pufnind dispreţuitor la auzul manifestărilor de prietenie ale celorlalţi.

— Băiete, tună vocea lui Bert, astăzi ai jucat magistral rolul de Păstrător!

— Bravo, John, zise şi Charles.

— Recunosc că sunt impresionată, completă Aven. Dar, dacă *Geographica* a fost la tine, ce anume era învelit în foaia de cort pe care a furat-o Regele Iernii?

Jack îşi dădu seama înaintea celorlalţi şi începu să râdă în hohote.

— Bineînţeles, avea forma potrivită, mărimea potrivită…

— M-am gândit că o să ne dea un răgaz de câteva minute. Nu mă aşteptam să funcţioneze, spuse zâmbind John. I-am dat cartea de bucate a lui Tummeler.

*

— Pentru moment, zise Charles, se pare că ne-am recâştigat avantajul, având în vedere că deţinem încă obiectul pe care şi-l doreşte. Rămâne însă o întrebare: de ce Regele Iernii e atât de disperat să pună mâna pe *Geographica,* încât e gata să distrugă întreg Arhipelagul pentru asta?

Se întoarseră cu toţii către Viermuş, care oftă

resemnat.

— Inelul Puterii, răspunse posac Viermuş. Are nevoie de *Geographica* pentru a găsi inelul Regelui Suprem.

Schimbară cu toţii priviri uimite, iar Charles se ghemui în faţa regentului din Paralon.

— Dar de ce are nevoie de inelul Regelui Suprem? De ce e atât de important?

— Datorită dragonilor, răspunse Viermuş. E scris şi în cartea aia a voastră. Regele Suprem, dacă ştie cuvintele potrivite şi deţine Inelul Puterii, poate să cheme dragonii.

— Deci *asta* e adevărata putere a Tronului de Argint! exclamă Bert. Puterea asupra dragonilor *e* puterea de a controla graniţa dintre cele două lumi, ba chiar întregul Arhipelag.

— Exact, aprobă Viermuş. Regele Iernii crede că locul în care e ţinut inelul e ascuns pe undeva prin *Geographica.* Folosit împreună cu formula corectă de invocare, crede că îi va face pe dragoni să se întoarcă să-l servească pe noul Rege Suprem – el însuşi.

— Păi, atunci, e de două ori lipsit de noroc, zise Jack, scoţând un flecuşteţ din buzunarul de la vestă, aruncându-l în aer şi apoi prinzându-l din nou. Inelul Regelui Suprem e chiar aici.

— Poftim? ţipă Viermuş, ridicându-se brusc. Vrei să spui că l-ai avut cu tine?

— Încă din timpul nebuniei din Paralon, încuviinţă Jack. Ne-a fost oferit de…

— De un aliat al fostului rege, interveni Bert. Dar șine minte, am fost preveniţi că s-ar putea să nu fie ceea ce credem noi că e.

— Mă întreb dacă nu cumva acesta e motivul pentru care Regele Iernii a încercat să te convingă să i te alături, îi zise Charles lui Jack. Poate simţea că îl ai.

— Nu prea cred, spuse Aven. Credea că a pus mâna pe *Geographica.* De ce n-ar fi luat şi inelul când tocmai pentru asta avea nevoie de carte?

— Cred că am găsit cuvintele care trebuie rostite pentru a chema dragonii, zise John, care frunzărea *Geographica.* Se spune ceva despre un „Inel al Puterii” şi despre chemarea dragonilor, dar e într-o combinaţie de latină şi egipteană. O să dureze ceva vreme să mă lămuresc.

— Şi ce e nou în asta? îl ironiză Aven. Bine c-ai reuşit măcar să-l împiedici să pună mâna pe atlas, încheie ea ceea ce putea fi considerat un compliment. Nu eşti chiar atât de prost pe cât te-am crezut.

— Mulţumesc mult, răspunse John.

— N-aş vrea să vă întrerup discuţia, sir John, zise Bug, care urmărise de la distanţă conversaţia celorlalţi, dar suntem priviţi de o pisică foarte, foarte mare.

La vreo zece metri depărtare, chiar printre primii copaci de pe plajă, stătea o creatură aurie imensă, a cărei coamă flutura în adierea blândă

a brizei. Îi privea cu o expresie leneşă, dezinteresată, ca şi cum ar fi dat aproape în fiecare zi peste naufragiaţi.

— Nu e o pisică, îl corectă Jack, încercând din răsputeri să îşi stăpânească tremurul din voce. E un leu.

— Oh! exclamă Bug. Cavalerul Verde mi-a povestit despre ei. Mi-a spus că leii se mai numesc şi regi ai pădurii.

Înainte ca vreunul dintre tovarăşii săi să-l poată opri, Bug ţâşni cu mâna întinsă către felina imensă. În loc să-l transforme pe băiat într-o gustare obţinută uşor, aşa cum se aşteptau cu toţii să se întâmple, leul îi permise lui Bug să îl mângâie pe coamă şi să îl scarpine după urechi. Din pieptul imens al fiarei începu să se audă chiar un sforăit uşor şi, după o clipă, îşi dădură seama că leul torcea.

— M-am lovit la cap, zise Charles. M-am lovit la cap în timpul naufragiului şi am din nou vedenii.

Atenţia tuturor fusese atrasă de leu şi abia acum văzură că acesta nu era singur. Prin toată pădurea, pe sub copaci şi printre crengile lor, se aflau sute de pisici cu ochii aţintiţi asupra oamenilor de pe plajă.

— Nu-mi dau seama dacă suntem sau nu în pericol, mormăi Charles. Dar mă bucur că Bug s-a împrietenit mai întâi cu ăla mare.

— Pisici… mustăci Bert. O insulă a pisicilor…

Asta-mi sună tare cunoscut. John? Ce-ar fi să ne uităm în *Geographica?*

— Desigur.

Deschiseră cartea, iar John i-o dădu lui Bert.

— Ştiu că e pe-aici, pe undeva, zise Bert. Trebuie să fie printre ultimele pagini, lângă harta insulei cartografului – dacă nu mă înşel, e una din insulele cele mai vechi.

În timp ce cei doi Păstrători priveau în carte, ceilalţi naufragiaţi încercară să nu observe faptul că pisicile erau de toate mărimile şi de toate rasele - inclusiv mai multe din specia prădătorilor, amănunt pe care Jack i-l pomeni în treacăt lui Charles.

— Păi nu sunt toate pisicile animale de pradă? îi răspunse Charles.

— Probabil, zise Jack, dar asta e prima dată când mă întreb dacă nu cumva eu sunt *prada.*

După câteva minute, Bert lovi triumfător cu palma pe o pagină.

— Uite! Ştiam eu!

Îi chemă şi pe ceilalţi către locul în care el şi John examinau *Geographica* şi arătă către o hartă care înfăţişa o insulă de formă aproximativ ovală.

— Cred că ştiu unde ne aflăm, începu el.

— Sunteţi în casa noastră, se auzi o voce amuzată dar binevoitoare dintre copaci. Aţi venit neinvitaţi, dar sunteţi bineveniţi.

Pisicile se dădură în lături precum norii de praf

alungaţi de muson, lăsând să treacă printre ele un bătrân cu părul cărunt şi barba albă. Se sprijinea într-un toiag noduros din capătul căruia ţâşnea o flacără. Alţi şapte bărbaţi, dintre care cel mai tânăr părea să fie de o vârstă cu Bug şi Jack, se apropiară şi ei, ieşind din pădure.

— Eu sunt Ordo Maas, zise bătrânul. Bine aţi venit în Byblos.

Respectul pentru cei mai în vârstă era o tradiţie comună tuturor culturilor şi societăţilor lumii. Încă din vremea lui Matusalem, oamenii presupuneau că o persoană are o experienţă de viaţă mai bogată cu cât e mai în vârstă, deci e mai înţeleaptă decât oricine altcineva.

Dacă era să judece în acest fel, John îşi dădu seama că Ordo Maas ar fi putut foarte bine să fie mai înţelept decât orice altă fiinţă de pe Pământ. Emana aura unei vârste atât de înaintate, încât puteai presupune că s-a născut înainte de clădirea marilor oraşe mesopotamiene ale Antichităţii, înaintea Imperiului Chinez şi a formării unor lanţuri de munţi mai tineri, precum Anzii şi Alpii (fiind probabil contemporan cu formarea lanţului Himalaya). Cel puţin, era probabil mai înţelept decât orice om pe care îl întâlnise John până atunci sau pe care avea să îl întâlnească vreodată, în afară de însuşi Adam.

Dacă ar mai fi existat fie şi o umbră de

îndoială asupra respectului cu care trebuia tratat Ordo Maas, răspunsul lui Bert la apariţia bătrânului o spulberă pe loc. Acesta îşi smulse pălăria şi se aruncă în genunchi la picioarele bătrânului. Nici măcar Samaranth nu avusese parte de atâta slăvire.

Aven ezită doar un moment înainte de a-l imita ceva mai demn, fiind urmată imediat de Jack, John, Charles şi Bug. Doar Viermuş rămase în picioare, dar părea să fie înspăimântat de moarte, stând cocoşat şi tremurând întruna (fapt care lui Charles i se păru la fel de potrivit).

Ordo Maas se încruntă şi îşi duse mâna streaşină la ochi.

— Uite de-asta am renunţat să mai fiu rege, zise el clătinând din cap. Toată lumea vrea să-ţi irosească timpul cu plecăciuni, cu temenele, cu „vă rog frumos”, iar la vârsta mea chiar nu-mi mai permit asemenea lucruri. Vă rog, încheie el bătându-l uşor pe Bert pe umăr cu toiagul pe care îl ţinea în mână. Ridicaţi-vă!

— Îmi cer iertare, spuse Bert, dar m-am gândit că nu strică să respectăm formalităţile. Ca să fim siguri.

— Formalităţile? întrebă John.

— Aceasta e Insula Byblos, băiete, răspunse Bert. Am auzit de ea încă din prima zi în care am devenit Păstrător.

— Îmi cer iertare, interveni Charles, dar am fost în Paralon şi, la cât de impunătoare e insula

aceea, mi-e greu să fiu impresionat.

— Paralon? îngână Ordo Maas. Spuneţi-mi vă rog ce mai face bunul meu prieten, domnul Tummeler? Mai scrie cărţi?

— Îl cunoaşteţi pe Tummeler? se miră Charles.

— Chiar foarte bine, răspunse Ordo Maas. Îi cunosc pe toţi copiii Pământului.

— Cum se poate aşa ceva?

— Fiindcă, zise cel mai bătrân dintre cei şapte bărbaţi care îl însoţeau pe Ordon Maas, toţi copiii Pământului – animalele – sunt urmaşii celor pe care el i-a adus aici, cu mii de ani în urmă.

— Da, zise Bert. Asta încercam şi eu să spun. Deşi au existat ţinuturi sălbatice, ocupate de creaturi care erau strămoşii celorlalte rase împrăştiate pe insule, adevăratul început al Arhipelagului a fost aici, pe Insula Byblos. Ordo Maas este pentru oameni ceea ce e Samaranth pentru dragoni.

— Ei, acum chiar că mă simt bătrân, comentă Ordo Maas. Creşterea animalelor a fost simplă, mai greu a fost să le învăţ să vorbească.

— În cazul acesta, zise Charles, sunt cu adevărat încântat să vă cunosc.

— Şi eu simt acelaşi lucru, spuse Ordo Maas. Vă rog, continuă el, arătând cu toiagul către poteca pe care venise el însuşi prin pădure. Haideţi să mergem către casa mea, ca să vă puteţi odihni şi să vă astâmpăraţi foamea. Şi pe

drum puteţi să-mi povestiţi ce a mai pus la cale prietenul Tummeler.

— Fiii mei… au descoperit o barcă mică şi greu încercată de furtună.

Capitolul Unsprezece
Constructorul De Nave

Ordo Maas și cei şapte bărbaţi, toţi fiii lui, îi conduseră pe poteca ce străbătea pădurea deasă, către un grup mic de cabane construite din lemn albicios, aflat în centrul insulei. Pisicile îi însoţiră pe toată durata călătoriei.

— Interesante case, zise John. Au fost construite din lemn dintr-o altă parte a insulei? Fiindcă nu par a fi din copacii pe lângă care am trecut.

— Prima noastră navă a fost destul de mare, spuse Ordo Maas, şi nu ne-am aşteptat să o folosim din nou, cel puţin nu în felul în care am făcut-o prima dată. Aşa că am folosit cheresteaua din care a fost făcută pentru a ne construi casele şi alte câteva lucruri folositoare.

— E puţin spus, comentă Bert, dacă e să dăm crezare legendei Insulei Byblos.

— Există o mulţime de legende, continuă Ordo Maas, dar da, ceea ce ai auzit e adevărat.

— Despre ce vorbiţi? interveni John.

— El a construit navele, spuse fiul mai tânăr. Pe toate.

— Hap, i-o tăie Ordo Maas, nu fi trufaş.

— Navele? se miră Charles. Te referi la dragonave, nu-i aşa? Chiar tu le-ai construit?

Ordo Maas încuviinţă, iar în colţul gurii îi înflori un zâmbet subţire.

— Eu şi copiii mei.
— Fiii tăi? întrebă John.
— Am mulţi copii, dar aceştia şapte sunt cei care m-au ajutat la început să construiesc prima navă dintre cele cărora voi le spuneţi dragonave.

Naufragiaţii (plus Viermuş) ajunseră într-o cameră spaţioasă, aflată în cea mai mare dintre cabane, unde se aşezară pe nişte perne răspândite pe podea. Jack observă că pernele aveau un iz de animale – gând care însoţi observaţia că uşile largi, duble, erau destul de mari ca prin ele să poată intra un cal sau mai degrabă un leu.
Casa era obişnuită, mai mult simplă decât mohorâtă. Fiii lui Ordo Maas îi serviră cu ceşti de ceai cald şi cu un platou de pâine cu piper, pe care o înfulecară fără să aştepte alte invitaţii. Observară că în lungul pereţilor fusese aşezată o mulţime de farfurii pentru ceai, iar din unele dintre ele leorpăiau deja pisicile care îi urmaseră până acolo.
Erau cu toţii curioşi să audă ce avea Ordo Maas de spus despre dragonave, dar se abţinură să îi ceară detalii cât timp gazda lor îi servea cu atâta amabilitate. De altfel, erau într-adevăr recunoscători pentru răgazul liniştit pe care îl petreceau întinşi comod pe perne, bând cantităţi imense de ceai.

După ce musafirii îşi ostoiră foamea şi setea, tacâmurile şi farfuriile fură luate. Toată lumea se aşeză mai confortabil, iar Ordo Maas îşi începu povestea.

— Cu foarte, foarte multă vreme în urmă, când această lume şi cea a voastră erau mult mai tinere şi nu chiar atât de diferite, hotarul dintre ele era fragil şi putea fi lesne traversat. Am călătorit adesea către ţărmurile de aici, de cele mai multe ori către cele cunoscute astăzi ca Tărâmurile Înecate, dar la vremea aceea noi trăiam în lumea *voastră*...

— Acolo unde tata era un rege foarte înţelept, interveni Hap.

— Şi unde eram deja foarte bătrân, continuă Ordo Maas, aşa încât îmi aminteam lucruri pe care alţii le uitaseră. Am descoperit că lumea avea să fie înghiţită în curând de un cataclism. Urma să fie acoperită de ape, într-un potop ce avea să ţină un an şi să distrugă multe dintre imperiile care existau pe atunci. Ceilalţi înţelepţi şi-au bătut joc de mine şi mi-au interzis să le vorbesc mai marilor lumii despre convingerile mele, dar şi să încerc eu însumi să mă protejez pe mine şi pe mult iubita mea soţie. Aşa se face că, la adăpostul întunericului, am fugit într-un deşert întins, unde am pus bazele familiei noastre. Împreună cu fiii mei, am început apoi să construiesc o navă imensă. Ne-a luat mulţi ani, dar am terminat-o până la urmă şi am

început să o umplem cu lucrurile de care aveam nevoie pentru a reclădi lumea.

— Povestea asta mi se pare foarte cunoscută, zise Jack.

— Nu-l întrerupe, fii politicos, Jack, îl înghionti Charles.

— Ar trebui să vi se pară cunoscută, spuse Ordo Maas. Zeii distrug omenirea prin inundaţii încă de la începutul timpurilor. Asta a fost necesar până când oamenii au învăţat destul de mult ca să înceapă să se distrugă singuri. Pentru a merge pe calea zeilor, trebuie să-ţi alungi propriile slăbiciuni. Când am terminat corabia, căreia i-am spus arcă, am încărcat în ea şi puterea zeilor, care fusese furată de către tatăl meu ca să mi-o dea mie, aşa încât, odată ajunşi din nou în lume, să pornim măcar cu una dintre puterile lor.

Ordo Maas îşi agită toiagul, făcând să danseze flacăra de la capătul său.

— Ne-a adus focul din casa zeilor cu propriile mâini. Şi de atunci nu m-am mai despărţit de această scânteie. Iar când va fi să mor, într-o zi, aşa cum e rânduiala cu toate lucrurile, când va fi să merg în Ţinutul Verii, o voi transmite mai departe fiilor mei.

— Am avut cu noi şi un alt obiect plin de putere, ultimul mare dar al zeilor noştri – despre care am crezut că ne-a fost dat ca să ne ajute

să reconstruim lumea. S-a dovedit a fi însă mai degrabă o povară decât un dar, mai mult decât ar fi putut îndura orice bărbat sau femeie. Aşa cum mie mi-au dat focul, ca să putem face unelte, şi soţiei mele i s-a dat un cadou: un cazan imens de fier, împodobit cu simbolurile Creaţiei, acoperit cu scutul lui Perseu şi sigilat cu ceară. Ni s-a spus că înăuntru se află Talentele Omului – tot ceea ce e necesar pentru ca lumea să renască când se vor fi retras apele potopului – şi că nu trebuia să-l deschidem până când lumea nu era pregătită pentru asta. Crezându-ne însă egalii zeilor, nu am dat ascultare vorbelor lor. Ea a smuls sigiliul, iar lumea a plătit un preţ îngrozitor, fiindcă înăuntru nu erau doar Talentele Omului, ci şi Viciile sale. Toate relele lumii, ţinute închise în cazan, au fost eliberate într-un moment de nesăbuinţă.

Bătrânul oftă din greu, iar unul dintre fiii lui îşi puse mâinile pe umerii săi.

— A fost alungată din Arhipelag, continuă Ordo Maas, iar ceaunul a fost dat altcuiva în grijă. Dar nu pentru că am fi crezut că o asemenea măsură de precauţie va fi suficientă, căci menirea omului este să caute schimbarea. Chiar dacă aceasta nu aduce nimic bun. M-am luat însă cu vorba – vă povesteam despre nave, zise Ordo Maas. După ce a trecut potopul, ne-am trezit aici, pe insula asta, căreia am hotărât

să-i spunem Byblos. Mare parte a geografiei lumii voastre se schimbase, dar Arhipelagul rămăsese în bună măsură neafectat de inundaţii şi astfel ne-am dat seama că nu era cu adevărat o parte a lumii din care veniserăm noi. Era legat de ea, dar nu pe deplin. Frontiera protejase tărâmurile de aici şi împiedicase trecerea tuturor vaselor care doriseră să vină în Arhipelag, cu excepţia corabiei noastre. Asta se datora focului, zise el arătând către capătul bastonului. Era o dovadă vie a divinităţii şi datorită lui ni s-a permis să traversăm către Arhipelag. Cu timpul, pe măsură ce lumea începea să se vindece, copiii noştri au pornit să treacă dintr-o parte în alta a Frontierei, unii cu succes, alţii fără. Aşa am înţeles ce anume permitea trecerea şi am hotărât să încerc să creez o altă navă care ar străbate orice ape. La un moment dat, am descoperit o epavă - era a unei nave din lumea voastră, dar care avea un strop de divinitate. Am reconstruit-o încet, cu grijă, şi apoi am făcut-o cadou unui descendent mai îndepărtat.

— *Dragonul Roşu,* zise Bert. Acela a fost *Dragonul Roşu.*

— Da, încuviinţă Ordo Maas. A fost prima dragonavă. La provă avusese un chip sculptat care fusese sfărâmat în timpul unei furtuni. Iar când l-am refăcut, i-am dat înfăţişarea apărătorilor Arhipelagului, a purtătorilor

divinităţii în această lume – dragonii. Mi s-a părut potrivit să construiesc următoarele nave pornind de la epavele unor corăbii mai vechi, care fuseseră îndelung folosite, fiindcă acestea aveau suflet, ca să zic aşa. Pe urmă, la mai bine de o mie de ani după aceea, când lumea părea că e din nou pe cale să se distrugă, în Arhipelag a venit un rege măreţ – Arthur Pendragon. Arthur avea puterea de a porunci dragonilor, care erau apărătorii Arhipelagului şi paznicii Frontierei, şi crease un imperiu imens şi în lumea voastră. Era o ocazie de a reuni cele două lumi sub sceptrul unui conducător care avea să domnească înţelept şi cu vigoare. Numai lui i-am împărtăşit secretul dragonavelor pe care le construisem.

— Îmi cer iertare, interveni Charles, dar, după o povestire ca aceasta, sper că ai să ne spui şi nouă care e secretul.

— Ochii lor, răspunse Ordo Maas. Ochii de aur ai dragonului sunt cei care permit trecerea de la o lume la alta. Vă spun asta fiindcă sunteţi Păstrătorii *Imaginarium Geographica* şi fiindcă vă folosiţi de una dintre nave, *Dragonul Indigo,* mi se pare. Dar, dacă e aşa, cum se face că aţi ajuns să plutiţi pe apă, fără navă, în preajma insulei mele?

— De aici, zise Bert, porneşte istorisirea noastră.

Întrerupt şi completat din când în când de

ceilalţi, Bert reuşi să îi povestească lui Ordo Maas tot ceea ce li se întâmplase.

— *Dragonul Negru,* rosti gânditor Ordo Maas. Nu e de-a noastră. Nu am mai construit nicio navă de mai bine de patru secole, iar ultima a fost *Dragonul Indigo,* binecuvântat fie-i sufletul. Deocamdată sunt doar un simplu crescător de pisici.

— Cum poţi fi crescător de pisici? se miră Jack. Nu vin niciodată atunci când le chemi, nici măcar când sunt singure, aşa că nu înţeleg cum poţi controla o… turmă întreagă.

— E simplu, răspunse Ordo Maas, trebuie să le chemi pe numele lor adevărat. Pisicile sunt foarte secretoase şi îşi dezvăluie numele doar câtorva oameni, dar cei care îl cunosc le pot face să-i asculte. Pisicile vin întotdeauna dacă sunt strigate pe numele adevărat.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! zise Jack.

— Cunoaşterea numelui adevărat al unui lucru îţi dă puteri asupra lui, explică Ordo Maas. Uneori e doar o putere măruntă, dar tot putere se cheamă.

— Ne-ai putea spune adevăratul nume al Regelui Iernii? întrebă Jack. Fiindcă mie mi-ar plăcea să am ceva putere asupra lui.

— Nu vă pot da numele adevărat al Regelui Iernii, e unul dintre cele mai mari secrete ale sale, clătină din cap Ordo Maas.

Jack se întristă.

— A meritat să încerc.

— N-ai ezitat să ne spui adevăratul *tău* nume, observă John.

— Am avut multe nume, urmă Ordo Maas, şi sper să trăiesc destul pentru a căpăta multe altele.

— Pare ciudat să ai mai mult de un nume, zise Charles. Mai ales dacă e un nume adevărat.

— Şi printre voi sunt dintre aceia care nu călătoresc sub adevăratul lor nume, observă Ordo Maas.

— Al meu e un diminutiv, începu Bert.

— Nu tu.

— Cum să vă spun, dădu şi Jack să explice, nu-mi place deloc numele meu de botez, aşa încât fratele meu a început să-mi spună…

— Şi nici tu, urmă Ordo Maas.

Privea spre Bug.

— Dar, zise tânărul şovăind, mi s-a spus dintotdeauna Bug. Aşa m-a botezat Morgana…

— Nu, îl corectă Ordo Maas. Aşa te *strigau* Morgana. Ai fost botezat înainte de a ajunge la ele.

— De unde ştii asta?

— Fiindcă, răspunse Ordo Maas, aceasta nu e prima dată când te-am adăpostit pe insula mea.

— Cu câţiva ani în urmă – aproape douăzeci, de fapt –, fiii mei pescuiau în apele dinspre sud

când au descoperit o barcă mică şi greu încercată de furtună. În ea se afla o tânără femeie, care abia trecuse şi ea de vârsta copilăriei. Nu-i cunoşteam numele, dar ştiam că era fiica mai mică a bătrânului rege, singura supravieţuitoare a măcelului din Paralon. Plutise aşa preţ de multe zile şi se agăţa cu disperare de viaţă. Iar când am dat deoparte pătura care o acoperea, am aflat şi de ce. La pieptul ei, ţinut în viaţă de ultimele picături de lapte pe care le mai putuse oferi trupul ei răvăşit de sete, se afla un copil, un băiat. Când i l-am luat din braţe, s-a stins şi ultima scânteie din ochii ei, iar fata a murit, căci singurul gând care o ţinuse în viaţă fusese acela de a-şi salva fiul. Am îngropat-o aici, în susul insulei, şi apoi ne-am îndreptat atenţia spre copil. Nu mai exista nicio familie care să-l revendice, iar tot ceea ce îi rămăsese ca moştenire era medalionul pe care îl purta în jurul gâtului. Pe el scria „Artus”.

— Păi şi ce-aţi făcut cu el? întrebă Charles, privind către feciorii lui Ordo Maas.

— A, nu l-aş fi putut creşte aici, răspunse Ordo Maas. Poate că în anii în care mama copiilor mei mai era printre noi… din păcate, sunt mult prea bătrân, iar fiii mei au şi aşa prea mult de muncă pentru ca eu să-i mai împovărez cu îngrijirea şi creşterea unui băieţel care trebuie să se transforme într-un bărbat. Nu, am decis că creşterea ultimului moştenitor al Tronului de

Argint necesita o abordare mai… maternă. De aceea l-am dus cuiva despre care ştiam că îi poate oferi acest lucru. Mai exact, l-am oferit la trei persoane. Era cineva pe care o cunoşteam din lumea voastră, dar care avea legături spirituale cu ambele lumi – numită de unii „Cele trei care sunt una”. Eu o cunoşteam – le cunoşteam – sub numele de Pandora.

John îşi dădu primul seama la cine se referea.

— Morgana. Ai dus copilul la Morgana.

— Da. Am sugerat să-l strige Artus – în fond, acesta era numele adevărat al copilului. Două au fost de acord, dar a treia nici n-a vrut să audă.

— Probabil Cul, şopti Charles către Bert. Fiinţa aia e extrem de dezagreabilă.

— A spus că băiatul e prea mic pentru un nume ca Artus, continuă Ordo Maas, aşa încât a sugerat să-i spună Bug.

— Hei, strigă Bug, dar ăsta e numele *meu*!

Se uitară cu toţii la tovarăşul lor de călătorie, muţi de uimire.

— Nu cred nicio secundă, îşi reveni Jack. Vrei să spui că servitorul ăsta e moştenitorul Tronului din Paralon?

— Jack, interveni Charles, nu trebuie să fii rău.

— Sunt scutier acum, protestă Bug, nu sunt servitor!

— Ha! făcu Jack. Al cui scutier? Al *lui?* Nici măcar nu-i cavaler adevărat.

— Nu mă amesteca în chestia asta, zise John.

— Opriţi-vă! interveni Charles. Bug… ăă… Artus, se poate ca toate astea să fie adevărate?

— Nu ştiu, răspunse Artus ridicând din umeri. Morgana nu mi-a pomenit aşa ceva niciodată. Dar Cavalerul Verde mi-a spus o dată că voi avea un destin măreţ, numai că eu am crezut că se referă la faptul că, într-o zi, voi deveni cavaler.

— Un destin cu mult mai măreţ de atât, băiete, zise Bert. Eşti urmaşul lui Arthur, îţi curge sângele lui prin vine. Iar asta te face adevăratul rege al Arhipelagului.

Cu aceste vorbe, Bert se înclină adânc, urmat de John şi de Charles. Aven ezită puţin înainte de a se înclina şi ea, dar Jack şi Viermuş refuzară să schiţeze vreun gest de politeţe, privind întreaga scenă cu uimire.

— Vezi? îi şopti Ordo Maas lui Artus. Odată ce încep cu chestii din astea, nu se mai opresc.

— Ridicaţi-vă, vă rog, zise Artus, nu-mi place să vă înclinaţi în faţa mea. Chiar dacă sunt moştenitor, nu sunt rege. Nu încă. Cugetă preţ de o clipă şi apoi se întoarse către bătrânul constructor de nave. Asta înseamnă că bunicul meu a fost regele care mi-a ucis familia. Şi m-ar fi ucis şi pe mine dacă ar fi putut.

— Da.

— Asta te face extrem de puternic, continuă Aven. Dacă există un moştenitor în viaţă pentru

a pretinde Tronul de Argint, atunci Regele Iernii nu mai reprezintă o ameninţare. Avem *Geographica,* un urmaş al lui Arthur şi Inelul Puterii. E pierdut! Pur şi simplu pierdut.

— Aşa este, zise John. Uitasem de inel. Îl mai ai, Jack?

Fără tragere de inimă, Jack îşi scoase inelul din buzunar şi i-l oferi lui Artus, care îl luă şovăitor şi şi-l puse într-un târziu pe deget.

— Hei, zise el înveselit deodată, se potriveşte!

— Trebuie să aveţi în vedere încă un lucru, spuse Ordo Maas. Chiar dacă aveţi un rege şi însemnele sale, s-ar putea să nu fie de ajuns pentru a-l învinge pe Regele Iernii. El are încă un talisman care ar putea să influenţeze în favoarea lui evenimentele din Arhipelag. În ciuda a tot ce aţi făcut, s-ar putea să nu înfrângeţi o asemenea putere.

— Ce talisman? se miră Bert. El caută *Geographica,* care e la noi, ca să găsească inelul, care se află tot la noi. Cum ar mai reprezenta un pericol?

— A mai omorât un rege, interveni Seti[20], cel mai mare dintre fiii lui Ordo Maas. Poate să o facă din nou.

— Da, adăugă şi un alt fiu, pe nume Amun[21].

---

[20] Seti este numele a doi faraoni egipteni: Seti I (a domnit între anii 1290-1279 î. H.) şi Seti al II-lea (faraon între 1203-1197 î. H.) (n. red.).

[21] Amun este numele celei mai importante zeităţi din mitologia egipteană care, sub forma de Amun-Ra, reprezenta forţa creatoare a soarelui (n. red.).

Iar în anii care s-au scurs de atunci a acumulat o putere imensă, cucerind o mulţime de pământuri fără să aibă nevoie de ajutorul inelului sau al *Imaginarium Geographica.*

— Aşa e, spuse descurajat John. Uitasem. A cucerit Tărâmurile Adumbrite fără să le poată porunci dragonilor. În cel mai bun caz, îl vom putea împiedica să înrăutăţească situaţia. Dar nu-l vom putea opri.

— Dar cum a făcut? insistă Jack. De unde-i vine puterea?

— A găsit o metodă de a scoate la suprafaţă şi de a folosi răul din oameni, urmă Ordo Maas. I-aţi văzut probabil la bordul *Dragonului Negru.* Le spune născumbre.

— Ce ştiţi despre bătrânul rege Archibald? întrebă Ordo Maas. Despre domnia şi declinul lui?

— Ştim că a devenit rău, răspunse John, şi şi-a asasinat familia.

— În esenţă, da, spuse Ordo Maas, dar asta nu e toată povestea. Archibald a domnit peste Arhipelag în timpul unor vremuri foarte agitate în lumea voastră. S-au desfăşurat acolo câteva conflicte mari, ceea ce a tulburat şi echilibrul acestei lumi. Pentru prima dată după multe generaţii, în Arhipelag au început să apară răscoale, iar Archibald a trebuit să le facă faţă. Iniţial a avut cele mai bune intenţii, dar asta nu-

i scuză cu nimic acţiunile care au urmat. De câteva ori şi-a convocat aliaţii din cele patru rase şi de mai multe ori a trebuit să apeleze chiar la dragoni pentru a menţine pacea. Archibald căuta însă mereu o cale de a face pacea *trainică.* Îşi dorea o forţă mult mai mare, cu care să îşi conducă mai bine supuşii. Într-un târziu, după mulţi ani de căutări, a găsit una. A descoperit o scriere despre un obiect antic ce putea extrage sufletele oamenilor, lăsându-i împietriţi, prinşi în capcana unei morţi împlinite doar pe jumătate. Mai rău, sufletele acestora – umbrele lor – puteau fi obligate să-l servească. Dacă ar fi avut destule, ar fi creat o armată de nemuritori pe care n-ar fi putut-o învinge nicio forţă de pe Pământ.

— Credeam că a fost un rege bun, interveni Charles. Se pare însă că a fost un ticălos.

— Intenţiile lui Archibald au fost bune, continuă Ordo Maas. A greşit doar atunci când a crezut că va putea înlocui libertatea de a alege cu propria sa voinţă. Era hotărât să obţină însă pacea cu orice preţ, iar acest talisman era obiectul despre care credea că-l va ajuta s-o facă.

— Un asemenea obiect periculos nu putea să rămână necunoscut, zise Bert. Măcar unul dintre Păstrători ar fi trebuit să-l ştie. Sau Samaranth.

— Este foarte cunoscut, răspunse Ordo Maas, atât în această lume, cât şi în cealaltă. De fapt,

am vorbit despre el chiar astăzi, aici, în casa mea. Nimeni nu a crezut însă că există, darămite şi cum trebuie folosit. A avut multe nume, dar cel după care este cel mai cunoscut vine de la numele celei căreia i-a fost furat: cutia Pandorei.

— Cazanul pe care l-ai adus la bordul arcei, spuse John, în care erau ţinute toate relele lumii.

— Da, confirmă Ordo Maas. A rămas în Avalon secole întregi, până când un spion al regelui Archibald l-a găsit şi l-a furat. Archibald l-a deschis din nou şi a descoperit cum trebuie folosit pentru a crea născumbre, iar apoi a făcut cea mai mare greşeală a sa – a încercat să îl utilizeze pentru a fura sufletele dragonilor, ca să creeze cei mai puternici servitori cu putinţă.

— Înţeleg că nu i-a mers, zise John.

— Întocmai, îl aprobă Ordo Maas. Dragonii aveau aceeaşi vârstă şi putere ca şi ceaunul şi n-au putut fi prinşi în capcana lui. În momentul acela şi-au dat seama însă ce devenise regele Arhipelagului. Samaranth i-a luat inelul şi l-a declarat pe Archibald nedemn de a mai cere ajutorul dragonilor. Atunci au început să părăsească Arhipelagul. Curând după aceea, regele a înnebunit şi şi-a măcelărit întreaga familie. Nu a scăpat nimeni, cu excepţia fiicei sale mai mici, mama tânărului Artus, şi a lui Artus însuşi. Apoi Regele Iernii a început să se

ridice la putere. El l-a ucis pe Archibald şi a luat cutia Pandorei, iar, în anii care au urmat, pe măsură ce tărâmurile Arhipelagului erau rând pe rând adumbrite, mi-am dat seama că, din păcate, cutia Pandorei e deschisă în continuare şi că el o foloseşte ca să îşi creeze o armată de născumbre. Aşa a început cucerirea Arhipelagului.

— Morgana sau, după cum le spuneţi voi, Pandora, nu sunt uşor de păcălit, zise Charles, şi au fost în stare să ţină cutia ascunsă foarte multă vreme. Cum a reuşit lacheul lui Archibald să o fure?

— Bună întrebare, admise Ordo Maas. Mai ales că sunteţi în compania hoţului.

— Poftim? sări John. Hoţul e printre noi?

Drept răspuns, Ordo Maas îşi ridică bastonul noduros şi-l îndreptă spre Viermuş.

— Unde-i Viermuș?

Capitolul Doisprezece
Dragonul Alb

— Sigur, sigur, se văită Viermuş. Daţi vina pe bietul regent pentru toate relele lumii.

Jack şi Aven se ridicaseră şi îl încolţiseră pe regent, care păruse dornic să o rupă la fugă. Resemnat, se lăsă să cadă la loc pe perna sa şi începu să clatine din cap.

— Da, da, începu Viermuş, eu l-am luat. Nu sunt mândru de asta, să ştiţi, dar n-am făcut decât să urmez ordinele pe care mi le-au dat întâi Archibald, care era slab, şi apoi Regele Iernii, pe care a trebuit să îl ascult ca să-mi cruţe viaţa.

— Dar mergi din rău în mai rău, zise Charles. Ce fel de om eşti?

— Vă spun eu, începu Aven, dacă nu-l omorâm acum, mai devreme sau mai târziu o să regretăm.

— Dar nu mă puteţi ucide! împroşcă Viermuş, apucându-se strâns de pantalonii lui Jack. Sunt la fel ca voi, un om din lumea reală! Am ajuns aici cu ani în urmă, adus de un alt Păstrător care m-a abandonat! De atunci nu încerc decât să supravieţuiesc!

— Care Păstrător? întrebă Bert.

— Ce mai contează? spuse Viermuş. M-am dus să asist la o conferinţă de-a sa, iar el m-a convins să venim aici împreună.

— Să înţeleg că ai fost ucenic de Păstrător? se miră Bert. Nu-mi vine să cred!

— Ba ar trebui să-ţi vină! pufni Viermuş. A numit chiar un personaj dintr-o carte după mine, aşa că n-am cum să fiu atât de rău pe cât vreţi voi să mă faceţi să par.

Îşi dădură seama toţi deodată.

— Dickens, spuse Bert. Charles Dickens te-a recrutat.

— Dar de ce te-a abandonat, din moment ce te pregătea şi te-a adus chiar şi în Arhipelag? întrebă Jack.

Viermuş flutură din mâini.

— Vă asigur că a fost o neînţelegere tragică.

— Probabil că a furat ceva şi l-a prins, presupuse Charles.

— Nu s-a dovedit nimic, protestă Viermuş. Cu toate astea, m-a abandonat aici. Am ştiut încă de la început că n-ar fi trebuit să plec din Cambridge.

John îşi trase o palmă peste frunte. Jack îl privi pe Charles.

— Să nu scoţi o vorbă!

— Nu scot, răspunse Charles, dar ştiu că şi tu te gândeşti la acelaşi lucru.

— Înseamnă că tu i-ai spus, strigă Bert, ridicându-se în picioare şi aţintind un deget acuzator spre Viermuş. Tu i-ai spus Regelui Iernii despre *Geographica* şi probabil că pregătirea, chiar şi precară, pe care ţi-a făcut-o

Dickens ţi-a permis să traduci pasajul despre Inelul Puterii şi invocarea dragonilor.

— Şi tu ai fi făcut acelaşi lucru, protestă Viermuş, dacă te-ar fi ameninţat că te pune să priveşti în ceaun ca să-ţi ia umbra.

— Ei bine, e limpede ce avem de făcut, zise Aven. Trebuie să găsim şi să închidem cutia Pandorei, fiindcă altfel războiul ăsta n-o să se termine niciodată.

— De acord, spuse John, mai ales dacă acest conflict influenţează cu adevărat războiul din lumea noastră.

— Morgana te-ar spânzura cu siguranţă, comentă Charles. Aşa că fă bine, *Vierme,* şi ne lămureşte, fiindcă tu ai furat-o: cum închidem cutia Pandorei?

— Nu se poate, răspunse Viermuş. Niciun om nu poate s-o facă. Ar trebui să priveşti în abisul ei şi dacă faci asta eşti pierdut. Nu poate fi închisă.

— Fiecare problemă la timpul ei, interveni John. Avem de îndeplinit mai întâi o cu totul altă sarcină: trebuie să distrugem *Imaginarium Geographica.*

— Poftim? strigară Viermuş şi Bert la unison. S-o distrugem? continuă Bert. De ce să facem asta, băiete?

— Bineînţeles că trebuie să o distrugem, zise John. Probabil că de acum Regele Iernii şi-a dat

seama că de fapt nu are *Geographica.* Cât crezi că va mai dura până când va pune o sută de nave să răscolească mările în căutarea noastră?

— Are dreptate, îl susţinu Jack. Regele Iernii nu se va opri până când nu ne va găsi şi pe noi, şi cartea.

— Samaranth a zis şi el că distrugerea *Geographica* e o idee bună, deşi pierderea în sine e regretabilă, zise John. Sigurul motiv să n-o facem e cuvântul lui Viermuş, cum că pe Regele Iernii îl interesa cartea doar pentru a găsi inelul.

— Mie mi-a ajuns, zise Charles. Trebuie să găsim Insula Cartografului şi să distrugem cartea asta blestemată. După aia, mai vedem noi ce facem cu născumbrele şi regii băieţei.

— Înainte să plecăm de-aici, spuse Artus, pot să vă cer o favoare?

— Bineînţeles, încuviinţă Ordo Maas.

— Aş putea să văd mormântul mamei?

Tovarăşii băiatului simţiră deodată un amestec de ruşine şi compasiune. Fuseseră atât de absorbiţi de istorisirea despre legende şi inundaţii, imperii şi nave, încât ignoraseră faptul că prietenul lor Bug, tânărul Artus, tocmai aflase tot ce nu ştiuse niciodată despre familia sa, inclusiv povestea unei mame care l-a iubit atât de mult, încât a murit pentru ca el să trăiască.

— Bineînţeles, băiete, spuse Ordo Maas. Urmează-mă, te rog.

Hor, unul dintre fiii mai tineri ai lui Ordo Maas, îi conduse pe o potecă străjuită de o parte şi de alta de tufişuri dese, până într-o poiană aflată undeva mai sus de cabane. Copaci imenşi şi fără coajă se înălţau din locul acela, arcuindu-se în unghiuri ciudate sus deasupra lor.

Ordo Maas se opri, arătând spre luminiş.

— E acolo, însemnat cu sigiliul Paralonului, îi zise el lui Artus. Vrei să mergi singur?

— Aş vrea ca sir John să mă însoţească, dacă se poate, adăugă el, aruncându-i o privire fugară lui John.

— Desigur, se grăbi John să spună. După tine, Artus.

— Eu o să fiu cu ochii pe Vierme, zise Charles.

— Viermuş, protestă regentul.

— Da, tot uit cum te cheamă, făcu Charles. Dar ia spune-ne: cum ai reuşit să şterpeleşti ceaunul de la Morgana?

— A fost simplu, răspunse Viermuş. Whisky american. Le-a adormit imediat.

— Să înţeleg că le-ai îmbătat? se miră Bert.

— A fost eficient şi paşnic, ridică din umeri Viermuş. Una din ele s-a lăsat însă mai greu şi a trebuit să-i fac un masaj la spate ca să adoarmă.

— Sper, pentru binele tău, că a fost Ceridwen sau Celedriel, mormăi Charles.

— Nu, rosti Viermuş înfiorat. A fost Cul. Mâinile

mi-au mirosit luni întregi.

*

Când se întoarseră Artus şi John, Bert ridică problema modului în care aveau să călătorească de pe Byblos pe Insula Cartografului.

— Mă gândeam că am putea chema cocorii aceia care ne-au salvat, zise el. Ar trimite vorbă în Paralon că avem nevoie de o navă. Sau l-ar înştiinţa pe bunul meu prieten Uruk Ko...

— E o idee bună, interveni Ordo Maas, dar ar dura prea mult. Se poate ca Regele Iernii să se fi întors deja în apele Insulei Byblos în căutarea voastră. Nu, dacă e să plecaţi, trebuie să o faceţi în grabă.

— Dar avem nevoie de o dragonavă, protestă Bert. Nicio altă corabie nu poate naviga mai sigur şi mai repede, dar nu există decât şapte dragonave.

— Nu, îl contrazise Ordo Maas. Sunt doar şapte dragonave de care *ştiţi* voi.

Urmaţi de zeci de pisici, Ordo Maas şi fiii săi îi conduseră în partea de nord a insulei, unde, la adăpostul unui port micuţ, plutea o fregată magnifică.

— *Dragonul Alb,* zise Ordo Maas, fără să îşi ascundă mândria. Ultima moştenire a măreţei arce.

— Te aştepţi la un alt potop? întrebă Charles.

— Nu, răspunse Ordo Maas. E drept că nici

prietenii mei din deşert nu credeau în potop, dar a venit o vreme în care şi-au dorit să mă fi ascultat.

— Hei, zise Jack, are şi o barcă cu vâsle.

— Da, ne-am gândit la lucrul ăsta când prima noastră arcă a început să ia apă, explică Ordo Maas. Ne-a luat o săptămână să descoperim fisura şi alte două zile ca să o reparăm, iar în timpul ăsta în cală s-a adunat o mulţime de apă. La un moment dat, am crezut că e destul de probabil să ne scufundăm şi, fără să punem la socoteală animalele, mi-am dorit să fi construit o barcă de salvare cu vâsle, pentru cazuri de urgenţă.

Se întoarse către John şi Artus, făcând o plecăciune, apoi continuă:

— Predau nava mea Păstrătorului *Imaginarium Geographica* şi Regelui Suprem în devenire. Folosiţi-o după cum vă e vrerea şi mergeţi să vă împliniţi destinul.

— Aşa vom face, zise John. Mulţumesc.

— Şi ţineţi minte, mai spuse Ordo Maas, la timpul potrivit, nu veţi fi singuri. Există loialităţi mai puternice decât cele care îl leagă pe Regele Iernii de servitorii săi. Alianţe care nu se bazează pe frică şi durere, ci pe promisiuni vechi, pe onoare şi curaj. La timpul potrivit, aceste alianţe vor fi invocate şi nu veţi lupta singuri.

Spunând aceste vorbe, bătrânul se înclină şi

mai mult şi se dădu deoparte, ca să le permită celorlalţi să urce la bordul *Dragonului Alb.*

— Ia veniţi încoace, băieţi, zise Bert. Iată o priveliştea cum n-aţi mai văzut niciodată.

Cei şase tovarăşi merseră lângă balustradă, în timp ce *Dragonul Alb* începuse să iasă din port. Priviră cu toţii în direcţia în care arăta Bert.

În mijlocul Insulei Byblos se înălţa semeţ un munte cu o coroană. Scheletul unei arce imense, care ajunsese acolo cu mii de ani mai înainte, se înălţa de o parte şi de alta a crestei, încadrând-o de parcă ar fi fost aşezat pe fruntea unui gigant. De la un capăt la celălalt, nava se întindea pe aproape jumătate din diametrul insulei şi părea să fie la fel de lată.

Nu era greu de închipuit că, dacă şi-ar fi dorit-o, Ordo Maas şi familia ar fi putut lua cu ei tot ce era necesar pentru a clădi o lume nouă după ce s-au retras apele potopului care acoperise întreg Pământul.

Avuseseră tot ce le trebuise pentru a reclădi popoarele, flora şi fauna.

Pe puntea *Dragonului Alb* căzură câţiva stropi răzleţi de ploaie, vestind furtunile ce se desluşeau la orizontul spre care se îndreptau cu repeziciune.

Deodată, *Dragonul Alb* li se păru foarte mic. Chiar foarte mic.

Ordo Maas şi fiii lui priviră nava până când aceasta dispăru în depărtare.

— Tată, spuse Amun, un lucru nu înţeleg. Dacă ştii că Viermuş le e duşman, de ce-ai vorbit atât de deschis în prezenţa lui? De ce-ai dezvăluit asemenea secrete unui om care le-a vrut răul şi s-ar putea să li-l dorească în continuare?

Bătrânul constructor de nave chicoti voios.

— Eşti cu adevărat fiul mamei tale. Nimeni altcineva nu m-a întrebat asta. Da, a fost o alegere care implică şi riscuri. Dar, dacă aş fi încercat să vorbesc pe ascuns cu Păstrătorii, l-aş fi avertizat că sunt conştient de dimensiunile trădărilor sale. Şi atunci ar fi fost într-adevăr un şarpe veninos, gata să atace. Nu, continuă bătrânul, e mai bine ca ei să ştie că le e duşman şi ca şi *el* să ştie că au aflat asta. Secretul e arma celor precum Regele Iernii: au putere doar atâta vreme cât secretele nu-s descoperite.

Deşi nu înţeleseră pe deplin spusele tatălui lor, fiii lui Ordo Maas îl aprobară în tăcere, convinşi că e mai înţelept decât ei.

— Fiii mei, zise Ordo Maas, trebuie să vă rog ceva. Se va isca un conflict imens. Probabil cel mai mare dintre cele la care am asistat în lumea aceasta. Iar cei care se ridică la luptă împotriva Umbrei au puţine şanse de izbândă. Sunt curajoşi, iar inimile le sunt curate. Dar nu pot să învingă fără sprijin şi nu există un Rege Suprem

care să-i unească pe cei care le-ar putea sări în ajutor. Există şi forţe care ne pot sprijini să-l stăvilim pe Regele Iernii, dar nu le putem invoca la timp decât într-un singur fel.

Fiii lui Ordo Maas nu răspunseră, fiindcă ştiau cu toţii ce anume le cere tatăl lor, după cum şi el ştia că nu poate fi refuzat.

— Vom avea nevoie de mai mult de o noapte, zise Sobek[22]. Va trebui să rămânem transformaţi şi în timpul zilei ca să ajungem…

— Da, încuviinţă Ordo Maas.

— Dar dacă nu ne transformăm înapoi până la răsărit… începu Aki.

— Asta e singura cale? întrebă Amun. A existat demult una prin care transformarea putea fi inversată.

— Dar aceea s-a pierdut, spuse Ordo Maas. A dispărut din Arhipelag odată cu mama voastră, Pyrrha. Dacă veţi hotărî să faceţi asta…

— Nu ne vom mai putea transforma la loc, zise pe un ton hotărât Seti, cel mai mare dintre ei. Vom rămâne aşa cum am fost odată, încă onoraţi să fim fiii lui Deucalion[23], adevăratul nostru tată. Şi vom fi onoraţi să facem ceea ce

---

[22] Sobek, în mitologia egipteană, era zeul crocodililor, deoarece aceştia erau un motiv de spaimă pentru poporul care trăia lângă fluviul Nil. Egiptenii care călătoreau pe Nil se rugau la Sobek în speranţa că-i va apăra de atacurile crocodililor (n. red.).

[23] În mitologia greacă, Deucalion este fiul lui Prometeu şi soţul Pyrrhei. Când Zeus se hotărăşte să pună capăt lumii printr-un potop, Deucalion este avertizat de către tatăl său, care putea vedea viitorul, şi sfătuit să construiască o arcă pentru a se salva (n. red.).

ne cere.

Ochii bătrânului se umplură de lacrimi. Era înconjurat de fiii săi, de al căror răspuns nu se îndoise şi care plecară capul pe rând atunci când îi privi în ochi.

Transformarea începu în timp ce fiii lui Ordo Maas clătinau tăcuţi din cap, dându-şi consimţământul. Gâturile li se lungiră, iar pe tot corpul începură să apară pene argintii şi stacojii, strălucinde şi tremurânde.

Unul câte unul, fiii lui Ordo Maas se transformară în cocori graţioşi şi superbi şi-şi luară zborul, dispărând pe cerul nopţii.

Călătoria la bordul *Dragonului Alb* era asemănătoare celei de pe puntea *Dragonului Indigo.* Existau însă şi câteva excepţii. În primul rând, nava era cu mult mai mare. Iar în al doilea, era şi mai rapidă.

— Am iubit *Dragonul Indigo,* zise Aven din spatele roţii imense care punea în mişcare cârma, dar aş putea să mă obişnuiesc şi cu genul ăsta de navă. Mă întreb dacă o fi văzut-o şi Nemo.

— O să scoatem un timp foarte bun, asta e sigur, comentă Bert. Spune-mi însă un lucru, John! în ce parte a Arhipelagului ne aflăm?

John, Charles şi Artus deschiseseră *Geographica* pe punte şi încercau să stabilească cel mai scurt curs între Byblos şi destinaţia lor. Jack îşi făcea de treabă examinând parâmele şi

velele. Nimeni nu era preocupat de soarta lui Viermuş, iar lui nu îi păsa că trece neobservat, cât timp îi permitea să stea cât mai departe cu putinţă de Charles. Capul îl durea încă de pe urma loviturii pe care o primise mai devreme.

John îşi muşcă buza şi îşi făcu o notiţă înainte de a-i răspunde lui Bert.

— Suntem mult mai la sud decât speram, dar şi mult mai la vest decât m-aş fi aşteptat. Poţi să coteşti şase grade nord prin nord-vest? o întrebă el pe Aven. Asta ar trebui să ajungă.

— Nicio problemă.

John îşi puse braţul pe după umerii lui Bert şi îi arătă cursul pe care îl marcase cu o linie punctată în lungul câtorva hărţi.

— Insula pe care poate fi găsit cartograful este cea mai mare dintr-un lanţ, îi explică el. E un arhipelag în Arhipelag. Par să fie rămăşiţele unui crater vulcanic imens, care s-a ridicat cu mii de ani în urmă la suprafaţa apelor. Într-un târziu, s-a prăbuşit în el însuşi sau poate că au crescut apele şi de aceea acum nu mai există decât bucăţi aflate odinioară pe marginea sa şi aşezate într-un fel de cerc.

— Şi câte insule din astea sunt? întrebă Artus.

— Aproape o duzină, răspunse John după ce aruncă o privire în *Geographica.* Cea pe care o căutăm noi se află însă în centru, ca un pandantiv din mijlocul unui colier.

Charles se servea tacticos dintr-o pungă pe

care o găsise printre provizii, plină cu fursecurile-spiriduş care îi plăceau atât de mult lui Tummeler. Aruncă o privire peste umărul lui John şi vorbi fără să se întrerupă din mestecat.

— Şi cum se cheamă insula asta?

— Nu văd ca insula să aibă vreun nume, răspunse John. Întregul grup pare să fie indicat printr-o notaţie care amestecă latina cu greaca veche. Se numesc *Chamenos Liber.*

— Un nume ciudat, comentă Charles. Scrie şi de ce le spune aşa?

John răsfoi câteva pagini înainte să clatine din cap, iar apoi privi spre Bert, care ridică şi el din umeri.

— Habar n-am, răspunse acesta. Se poate ca Stellan să fi ştiut, dar mie nu mi-a spus niciodată. Şi nici nu-mi amintesc să fi citit sau să fi auzit. Aveţi în vedere, continuă el, că ăsta e unul dintre cele mai vechi locuri din Arhipelag, iar cartograful e cel care a creat *Geographica.* Dacă numele nu e pomenit în carte, e posibil ca nici măcar *el* să nu-l ştie.

După ce fixă cursul, Aven lăsă *Dragonul Alb* să îşi urmeze singur drumul şi merse la bucătărie ca să îl ajute pe Artus să pregătească masa de seară. Ca şi ospăţul din Byblos, proviziile erau doar de natură vegetală: nenumărate feluri de pâine şi seminţe, o mulţime de compoturi şi de alte conserve. Cu toate acestea, alimentele

erau o variaţie bine-venită de la fursecurile lui Tummeler şi brânzeturile mucegăite atât de apreciate de echipajul *Dragonului Indigo.*

John continuă să examineze *Geographica,* parcurgând nenumăratele note legate de Insula Cartografului.

— Dacă e să dau crezare cunoştinţelor mele de limba italiană, conform acestei note, zise el, locul în care îl vom găsi pe cartograf e un turn imens denumit Bastionul Timpului. Înăuntrul său se găseşte o scară în spirală care duce la nenumărate uşi. Cartograful e în spatele uneia dintre ele.

— Şi nu ne spune în spatele căreia? întrebă Charles.

— Nu. Dar am găsit aici un avertisment care zice că nu ar trebui să deschidem niciuna dintre uşi. Nu prea înţeleg de ce…

— Poate că e mai bine să rămânem jos şi să-l strigăm până răspunde, zise Artus, apărând în uşa bucătăriei cu o tavă încărcată de mâncare. Eu aşa făceam când Cavalerul Verde mă lăsa pe fundul Fântânei Dorinţelor din Avalon.

— Chiar te-au aruncat în locul acela? se miră Charles.

— Habar n-ai de câte ori, răspunse Artus. Pretindeau că mă antrenează să devin cavaler, dar cred că o făceau mai ales ca să nu le stau în cale în perioadele în care nu aveam nimic de lucru.

— Şi de ce-i spui Fântâna Dorinţelor? întrebă John. Era cumva vreun loc magic?
— Nu, răspunse Artus, i-am spus aşa fiindcă mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului dorindu-mi să fiu în altă parte decât în ea.

John înveli *Geographica* într-o foaie de cort nouă, pe care o găsise în magazia navei, şi puse cartea în siguranţă, în cabina de la pupă. În ciuda tunetelor care se auzeau constant dinspre orizontul măturat de furtună, pe cer se vedea o lună strălucitoare care făcea ca vremea să fie plăcută. În alte circumstanţe, ospăţul lor de pe punte ar fi putut fi considerat un excelent picnic la miezul nopţii.
Jack şi Bert li se alăturară la masă. Viermuş nu se arătă prea interesat de mâncare, plângându-se doar de lipsa marmeladei şi întrebând-o apoi pe Aven dacă are de gând să le dea şi ceva de băut.
Cuţitul de tăiat pâine pe care femeia îl aruncă drept răspuns lovi catargul chiar lângă capul regentului, cu un pocnet puternic. Artus sări însă repede în picioare, ca să-i arate lui Viermuş unde era păstrată apa înainte ca Aven să înceapă să arunce cu obiecte mai mari şi mai ascuţite.
Charles clătină din cap a mirare.
— Cum s-o fi gândit Dickens că un om ca Viermuş poate fi Păstrător?

— Mie nu mi-a pomenit niciodată despre asta, ridică din umeri Bert. Dar, la vremea când l-am întâlnit pe Charles Dickens, el se retrăsese deja şi îi predase *Geographica* lui Jules, cel care m-a recrutat pe mine.

— Se prea poate să te fi recrutat pe tine ca Păstrător fiindcă Viermuş n-a reuşit să-l mulţumească, zise John.

Bert se gândi un moment, mestecând încetişor o sământă şi mângâindu-şi mustaţa.

— Nu-mi dau seama dacă ăsta e un lucru bun sau rău.

— În orice caz, asta nu a rezolvat situaţia, interveni Jack şi Aven încuviinţă cu entuziasm. Dacă stăm bine şi ne gândim, Viermuş e punctul nodal al tuturor relelor: furtul cutiei Pandorei, moartea lui Archibald, asasinarea profesorului, consiliul fantomă din Paralon. De fapt, dacă n-ar fi fost el, Regele Iernii nu ne-ar fi urmărit acum, fiindcă n-ar fi ştiut de *Geographica.*

Deodată, *Dragonul Alb* se cutremură violent, ca şi cum ar fi lovit ceva. Şi încă o dată.

— Ce naiba? strigă Aven. N-ar trebui să se întâmple aşa ceva.

Femeia se ridică în picioare şi ţâşni spre cârmă, a cărei roată se învârtea în toate direcţiile, ca şi cum nava ar fi dorit să-şi schimbe cursul.

— Ce s-a întâmplat cu ea? strigă Jack.

— N-am nici cea mai mică idee, urlă Aven,

luptându-se din greu cu cârma. Nava încearcă să nu mai urmeze cursul nostru, de parcă ar vrea să ne întoarcem.

Jack alergă repede pe puntea din spate şi examină la iuţeală marea, folosindu-se de ocheanul lui Aven.

— Nu văd nimic, nici nave, nici insule şi nici măcar resturi care să plutească pe ape.

— Poate că am pierdut noi ceva, presupuse Bert. Poate că a căzut cineva peste bord.

John numără repede în gând şi îşi dădu seama pe dată.

— Jack, zise el cu voce joasă, unde e Artus?

Ceilalţi înţeleseră imediat.

Charles se ridică, iar ochii îi scăpărau de furie.

— Unde e? întrebă el mânios. Unde e Viermuş?

— Lasă asta, urlă Jack de la tribord. Unde ne-o fi barca?

John îşi găsi scutierul în cală, zăcând inconştient şi cu sângele curgându-i dintr-o rană la cap.

— Ştia, zise John gesticulând către Charles. A ştiut, iar eu am refuzat să-l ascult. Iartă-mă, Artus.

Tânărul rege în devenire clipi şi se ridică încet.

— M-a lovit… îmi pare rău…

— Nu e vina ta, interveni Aven, ci a noastră. Ar fi trebuit să-l omorâm. Eu v-am spus…

— Bine măcar că am scăpat de el, adăugă Charles. A luat ceva cu el?

— Nu prea multe. Din câte îmi dau seama, doar barca, nişte mâncare şi puţină apă, răspunse Aven.

— Înseamnă că şi-a planificat totul, concluzionă Bert. Ştia ce are de făcut încă din primul minut în care ne-am îmbarcat pe *Dragonul Alb* şi a văzut barca. Încă de atunci a început să-şi plănuiască evadarea.

— Şi la ce-i foloseşte? zise John. Toată lumea din Arhipelag îl urăşte.

— Inelul! exclamă Jack, privind mâna lui Artus. Ţi-a luat inelul!

John închise ochii, iar capul îi căzu în piept.

— O, nu, nu!

Ieşi din cală ca o vijelie, dar se întoarse după câteva minute cu mâinile goale.

— Nu mai e acolo, spuse el. Ne-a luat şi *Imaginarium Geographica.*

— Iată de ce se împotrivea nava cursului nostru, zise Aven. Ştia ce făcuse Viermuş şi încerca să ne prevină.

Priviră repede apele din jurul corabiei, dar Viermuş nu era de găsit. N-aveau de unde să ştie încotro o apucase barca. Nu puteau să-l urmărească.

— Şi acum ce facem? întrebă Charles. Ar trebui să ne întoarcem la Paralon ca să ne sfătuim cu Samaranth?

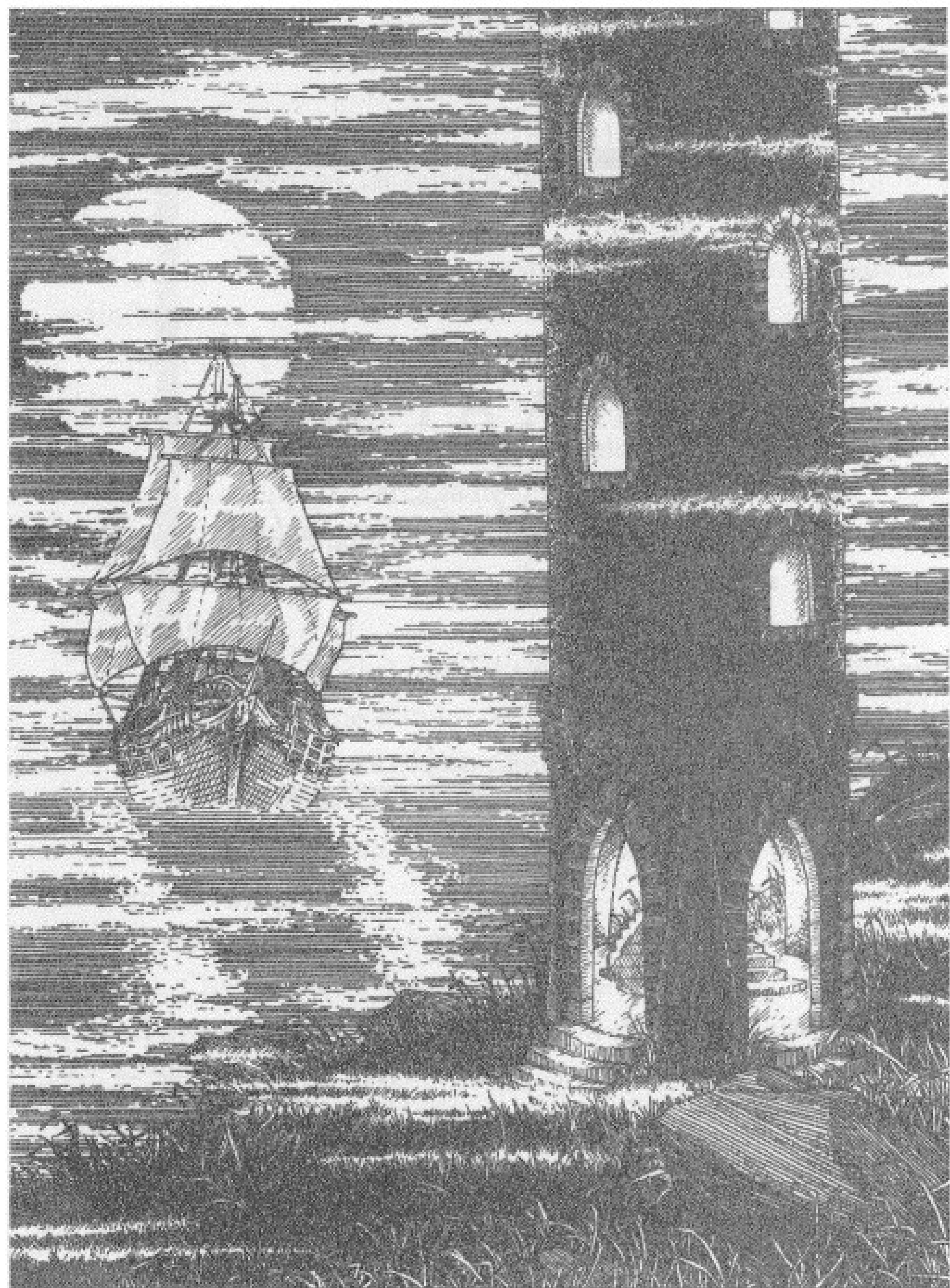
— Ne-a spus deja tot ce ştia, clătină Aven din cap. A fost extrem de limpede.

— Dar fără *Geographica,* zise Jack, mai are vreun sens să-l căutăm pe cartograf?

— Nimeni nu ştie mai multe despre hărţi decât el, răspunse Charles. Chiar dacă nu o mai avem, el ar putea să ne spună ceva care să ne ajute să o distrugem. Dacă sau când o vom găsi din nou.

— Se pare că nu avem de ales, zise Bert. Trebuie să mergem înainte.

PARTEA A PATRA
BASTIONUL TIMPULUI

— Priviţi! strigă Artus arătând cu degetul. Pe insulă. Turnul...

Capitolul Treisprezece
Turnul

Cursul fusese stabilit destul de bine, aşa încât nu mai trebuiră să îşi corecteze direcţia de navigaţie. Cu toate acestea, John se simţea ca şi cum şi-ar fi dezamăgit iar prietenii. Aven era furioasă şi refuza să vorbească. Până şi Artus păstra o distanţă politicoasă faţă de el. Bert şi Charles erau singurii care încercau să fie, întrucâtva, concilianţi.

— N-aveam de unde să ştim, spuse Bert. Toate cărţile erau la noi şi am crezut că jocul s-a sfârşit. Nu ne-am aşteptat ca regentul să joace încă.

— Nu-mi vine să cred că l-am salvat, zise Charles.

— Nu-nţeleg, adăugă John, de ce a luat şi *Geographica.* Avea deja Inelul Puterii. Dacă tot plănuia să i-l ducă Regelui Iernii, să-l vândă sau să încerce chiar să-l folosească el însuşi, de ce a mai avut nevoie şi de *Geographica?*

— Ca să-i cheme, răspunse Jack din partea de la provă a punţii, fără să se întoarcă spre ei. Avea nevoie de carte ca să invoce formula care îi cheamă pe dragoni. Nu ajunge să ai inelul – trebuie să rosteşti şi cuvintele. Iar acum are tot ce-i trebuie.

*

Într-un târziu, veni şi răsăritul, care se

transformă în dimineaţă şi apoi în amiază, în timp ce tovarăşii de călătorie dormeau, mâncau şi, în general, încercau să nu stea unul în calea celuilalt.

De pe puntea *Dragonului Alb* zăriră un lanţ imens, circular, de insule chiar când soarele începea să apună. Insulele erau din granit întunecat şi se ridicau abrupt din mare, părând nişte santinele, ceea ce şi erau, într-un fel.

Insulele care formau *Chamenos Liber* nu aveau pante sau plaje, ci păreau mai degrabă nişte coloane care căzuseră din cer şi se înfipseseră în suprafaţa ca de sticlă a oceanului.

În depărtare se distingea printre ceţuri cea mai mare dintre ele. Aven îi făcu un semn cu capul lui John, iar acesta aprobă mut. Aceea era ţinta lor. Femeia începuse deja să întoarcă nava pentru a o strecura printre două coloane când Jack înşfăcă roata cârmei şi o roti cu putere. *Dragonul Alb* reuşi cu greu să evite să se lovească de cea mai apropiată dintre insule.

— Ce înseamnă asta, idiotule? întrebă Aven încă nevenindu-i să creadă ce făcuse Jack. Pe puntea asta doar eu cârmesc!

— Îmi pare rău, zise Jack, dar nu mai aveam timp să mă cert cu tine. Cred însă că e mai bine să ocolim insulele mai mici şi să ne apropiem de cea mare prin partea de est.

— E mai repede şi mai direct să încercăm să ne strecurăm printre insule.

— Se poate, o aprobă Jack, dar chestia aia de acolo nu prea cred că e ceaţă. Mi se pare că e abur.

Se apropiară cu toţii de marginea punţii şi priviră către centrul cercului de insule. Îşi dădură seama imediat că Jack avea dreptate. Ceaţa care ascundea Insula Cartografului părea să ocupe doar spaţiul dintre coloanele de granit.

— Mi-am adus aminte că John ne-a povestit că insulele astea au făcut parte dintr-un vulcan, explică Jack. M-am gândit că e mai înţelept să mergem prin ape mai sigure, chiar dacă pierdem timp.

— Bine gândit, Jack, îl felicită Bert. Se pare că tu eşti Păstrătorul *Dragonului Alb.*

— Priviţi! strigă Artus arătând cu degetul. Pe insulă. Turnul… îşi dădu capul pe spate şi făcu un pas înapoi, lovindu-se de Charles. Nu pot să-i văd vârful.

— Bastionul, zise John, cu vocea estompată de ceţurile nopţii. Bastionul Timpului.

Insula avea o lăţime de aproape un kilometru şi jumătate şi, spre deosebire de suratele ei mai mici şi mai neospitaliere, era acoperită de pajişti care urcau uşor spre baza turnului. Bastionul avea aproape treisprezece metri în circumferinţă, iar faţada îi era împânzită de ferestre aşezate la intervale egale, de aproape şapte metri. Tocurile ferestrelor erau din lemn,

dar bastionul era clădit din granit. Piatra turnului era foarte veche şi avea o nuanţă mai deschisă decât griul sumbru al celorlalte insule, ca şi cum ar fi fost mai diafană sau nu s-ar fi aflat chiar în acelaşi loc cu pământul pe care se sprijinea.

Aven reuşi să aducă *Dragonul Alb* într-un port natural, coborând cu uşurinţă pe plaja de piatră care se termina la câţiva metri de apă, lăsând locul pajiştii. Odată ajunşi însă pe ţărm, se priviră unul pe altul, dându-şi seama că nu aveau nici cea mai mică idee despre ce ar fi trebuit să facă odată ajunşi în interiorul turnului. Scopul final al aventurilor lor periculoase şi al lungii călătorii fusese să dea *Geographica* singurei persoane care ar fi putut să o distrugă. Pierduseră însă cartea cu doar câteva ore înainte să ajungă la destinaţie.

Îl priviră cu toţii pe John, ca şi cum ar fi fost normal ca el să între primul în turn. John se simţea însă ca un prost.

Baza turnului era încercuită de arcade largi, care făceau ca întregul edificiu să pară că se sprijină pe patru picioare. În interior era mai multă lumină decât ai fi crezut, privind din afară. Podeaua părea să emane o strălucire care pălea la câţiva metri deasupra lor, fiind înlocuită de lumina care intra prin ferestre.

În centrul podelei văzură o platformă circulară, ca un podium. De o parte şi de alta a

ei porneau două şiruri de trepte care se ridicau spre pereţii turnului şi se uneau unul cu celălalt într-o împletitură gigantică. În locurile în care şirurile de trepte se intersectau se vedea câte o uşă afundată în pereţii de piatră, dar care nu avea nici mâner şi nici clanţă. Pur şi simplu era acolo.

Jack merse până în centrul turnului şi privi în sus.

— Nu reuşesc să-i văd vârful, zise el. Pare nesfârşit.

— Nici de afară nu am putut vedea unde se termină, adăugă Charles. Dacă acest cartograf nu se află în spatele primei uşi pe care o vom deschide, se pare că vom fi nevoiţi să urcăm o mulţime de trepte.

— Bate în lemn, zise Artus, întinzându-şi repede mâna pentru a ciocăni într-o uşă fără clanţă.

Înainte ca băiatul să atingă lemnul lustruit, uşa se deschise larg. Dincolo de ea era un *exterior* - uşa nu se deschisese spre o cameră din turn, după cum se aşteptaseră cu toţii, ci spre un peisaj în care, cât vedeai cu ochii, se întindea o pădure preistorică, scufundată în ceţuri.

— E o mlaştină, zise Artus.

— E mai mult decât atât, îl corectă Bert. Cred că e o uşă care ne duce spre trecut – spre zorii întregii omeniri.

— Iar ăla de acolo e un elefant? întrebă Charles.

— Nu e elefant, clătină Bert din cap. E chiar un mamut.

— Un mamut lânos? întrebă uimit Charles. Vorbeşti serios?

— N-are cum să fie un mamut, zise Jack. Ei trăiau în locuri cu climă mai aspră, în stepe, pe podişuri acoperite de zăpadă. Asta e o mlaştină.

— Ceartă-te cu propriii tăi ochi, spuse Bert, fiindcă ai mei văd un mamut lânos într-o mlaştină.

— Nu pare să se mişte, observă John. Priviţi! De fapt, nimic nu se mişcă. E ca şi cum totul ar fi făcut din piatră.

Era adevărat: frunzele copacilor nu se clătinau… norii care acopereau luna imensă nu păreau să plutească. Până şi insectele din aer parcă îngheţaseră, ca şi cum ar fi fost prinse în capcana unui chihlimbar incolor. Totul se sfârşi însă când Artus făcu un pas şi trecu de prag.

Auziră imediat bâzâitul insectelor şi simţiră duhoarea unor cadavre în descompunere şi mirosul la fel de neplăcut a ceea ce presupuseră că era balegă de mamut.

Plantele păreau să se încline uşor spre râul imens care trecea chiar pe lângă intrare. Din apa acestuia ieşi deodată un cap extraordinar de mare care continuă să se înalţe în vârful unui gât care se dovedi a avea mai mult de

paisprezece metri lungime.

— Ăsta e un monstru marin? întrebă Artus.

— Vechiul meu profesor, sir Richard, le spunea „dinozauri”, comentă Bert. În orice caz, cred că e momentul să părăsim locul ăsta – bestia pare înfometată, iar eu nu pot fugi la fel de repede ca voi.

Artus se dădu repede înapoi, trăgând uşa în urma lui.

— De acord! Cartograful nu are cum să se afle în spatele acestei uşi.

— Exact, zise John. Să mergem mai departe. Adică în sus.

Charles arătă la scările gemene.

— În sensul acelor de ceasornic sau…?

— Invers! Asta e întotdeauna varianta cea mai cuminte, zise Bert.

Odată ce căzură de acord, începură să urce.

*

Din când în când, unul dintre ei se oprea ca să deschidă o uşă şi descoperea un peisaj dintr-o altă perioadă de timp. Charles îşi dădu primul seama că scenele nu erau distribuite la întâmplare, ci păreau să urmeze o progresie foarte clară.

— Ne mişcăm în sensul curgerii timpului, le explică el. Fiecare uşă se deschide într-un anumit moment al trecutului. La baza turnului au fost începuturile civilizaţiei. Pe măsură ce urcăm, se pare că înaintăm şi în timp.

— Şi atunci ce se află în vârf? întrebă Aven.

— Bună întrebare, făcu Charles. S-ar putea să avem o şansă de a afla lucrul ăsta, dar deocamdată, din câte îmi dau eu seama, n-am ajuns nici în Epoca Bronzului.

— Nu ştiu cum o fi trecutul ăsta, gâfâi Bert, dar un lucru e sigur: pute îngrozitor. Hainele mele miros încă a balegă de mamut.

Jack se opri în faţa următoarei uşi, care se deschise imediat la un simplu gest. Dincolo de ea se vedea diorama unei scene brutale de bătălie între ceea ce Bert pretinse că erau nişte mongoli care se confruntau cu vechii războinici islandezi. Unora le lipseau membre, iar pământul era scăldat de sânge.

— Se pare că nici aici nu se ascunde, zise Jack, dar cred că am trecut binişor de Epoca de Bronz de-acum, dacă e să ne luăm după topoarele pe care le agită oamenii ăştia.

— Ăăă… Jack… făcu Charles.

— Da.

— Vânătorii ăia, începu Charles, par că vin încoace.

Jack privi în jos şi îşi dădu seama că păşise din greşeală puţin peste prag, desferecând întreaga scenă din starea ei de nemişcare. Se dădu repede înapoi, dar vânătorii îşi simţiseră prada şi păreau înnebuniţi de furie. Alergau spre ei din toate puterile.

— Poţi să-i porneşti, zise Jack, dar oare cum

poţi să-i opreşti?

— Închide uşa! strigară ceilalţi către el, iar Jack reuşi să îi asculte chiar în momentul în care un topor de bronz se înfipse adânc în lemn.

Îşi ţinură răsuflarea, dar nu mai auziră nicio altă lovitură.

— Se pare că atunci când închizi uşa se închide şi portalul.

— Slavă Domnului! zise Jack.

În momentul acela, în turn răsună un zgomot înfundat, iar scările de sub picioarele lor părură că se schimbă cumva. Se opri la fel de neaşteptat precum începuse.

— Ce-a fost asta? se miră John.

— Habar n-am, spuse Bert. Dar tot miroase îngrozitor aici.

— Da, zise Aven, aşa e. Dar oare de ce? Peisajul ăla preistoric se afla la baza scărilor, iar noi urcăm de ore întregi. Probabil că ne aflăm la câţiva kilometri deasupra lui. De ce-i mai simţim încă mirosul?

Jack privi uşa pe care tocmai o atacaseră vânătorii.

— Artus… uşa pe care ai deschis-o mai jos… ai şi închis-o, nu-i aşa?

— Sunt aproape sigur, răspunse Artus. Aproape. Sigur.

Înainte ca Jack să apuce să mai spună ceva, printre şirurile de scări apăru un bot imens, încadrat de două rânduri de dinţi ascuţiţi, care

mestecă, înghiţi şi regurgită siguranţa lui Artus.

Capul şi gâtul monstrului marin se continuau cu un corp enorm şi umflat, sprijinit pe patru înotătoare imense aşezate pe ambele şiruri de scări, folosindu-le ca pe nişte trepte.

— Dar cum a ieşit pe uşa aia? urlă Artus. E prea mare ca să fi încăput prin ea!

— La naiba! zise Aven. Mi-am lăsat sabia pe navă!

Jack căuta deja un mod de apărare. Nu avea însă prea multe opţiuni: zidurile Bastionului nu îi ofereau nicio armă. Deodată, pocni din degete.

— Dacă a putut să între în turn, poate că o să şi iasă, spuse Jack. John! Coboară puţin cu Charles şi fiţi pregătiţi. Artus! Deschide o uşă în urma mea!

— Care uşă?

— Oricare! Nu-mi pasă! Fii doar atent!

Monstrul îşi întorsese capul către Charles, care era cel mai aproape de el.

— Ei, uite ce întâlnire nefericită! exclamă Charles. Am găsit în sfârşit ceva destul de mare ca să-l mănânce pe Vierme şi ăsta nu e prin preajmă.

— Hei! urlă Jack către bestie, fluturându-şi braţele ca să îi atragă atenţia. Aici!

Monstrul marin sfâşie aerul cu gâtul său lung şi ajunse faţă în faţă cu Jack.

— La naiba! exclamă tânărul, pregătindu-se să-l lovească. A mers mult prea bine.

Jack se repezi deodată şi lovi cu pumnul capul monstrului, nimerindu-l exact în ochiul stâng.

Cu un urlet de furie, dinozaurul se repezi către Jack, care se aruncă însă de pe scări. John şi Charles îl prinseră de braţe şi-l ridicară imediat pe celălalt şir de scări.

Din cauza inerţiei atacului său, monstrul marin nimeri cu gâtul şi capul printr-o uşă deschisă, iar corpul i se micşoră atât de mult, încât animalul încăpu prin cadrul strâmt. Când trecu în întregime, Artus trânti uşa în urma lui.

— A fost cât pe-aci! zise el. Sunt sigur că pe asta am închis-o. Îmi pare rău de cealaltă.

— Bravo, băieţi! exclamă Bert bătând din palme. Bravo! Vă felicit!

— Te-ai uitat înăuntru să vezi ce-i în spatele uşii pe care ai deschis-o?

— Da, răspunse Jack respirând cu greutate. Erau nişte scoţieni - nişte scoţieni cu kilturi. Probabil de prin secolul al şaisprezecelea.

— Ei bine, făcu Charles, un monstru marin care bântuie Scoţia. Consecinţele vor fi cu siguranţă interesante.

Se aşezară pe scări pentru a-şi mai trage răsuflarea. Păreau cu toţii bucuroşi că scăpaseră ca prin urechile acului, cu excepţia lui John, care era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat, John? îl întrebă Bert. Capul sus! Se pare că suntem sortiţi să ne

descurcăm în orice situaţie.

— Jack e sortit, vrei să spui… murmură John. Indiferent ce problemă avem, el poate născoci oricând un mod de a o rezolva.

— Se pare că pot, nu-i aşa? zise Jack.

— Îmi pare rău, Jack, interveni Charles, dar nu e chiar aşa. Fiecare dintre noi face ce poate. Eu unul sunt la fel de vinovat ca oricine altcineva fiindcă nu am fost mai atent la Viermuş.

— Dar nu e vorba doar de Viermuş, răspunse Jack. E o chestiune care ţine mai mult de a acţiona atunci când e nevoie. Sau de a observa că trebuie întreprins ceva şi de a duce sarcina la bun sfârşit. Iar John nu face niciodată asemenea lucruri.

John îi privi tăcut, zăbovi un moment şi apoi se ridică şi porni în sus pe scări. Ceilalţi îl urmară, aruncându-şi priviri îngrijorate.

Continuară să urce.

Păstrându-şi răsuflarea pentru efortul urcuşului, se căţărară pe scări într-o tăcere întreruptă doar de huruitul straniu care se repeta cam din oră-n oră.

Charles începuse să numere etajele, dar le pierduse şirul în timpul episodului cu monstrul marin. O luase iar de la capăt, dar renunţase după ce trecuse de patru sute.

— Încep să înţeleg de ce s-a retras din viaţa Arhipelagului, zise Charles. Îi trebuie un secol

doar pentru a merge până jos să îl salute pe lăptar.

— Mi se pare mie, interveni Artus, sau e din ce în ce mai întuneric aici, sus?

Bert îşi dădu capul pe spate şi strigă bucuros.

— Tavanul! Pot să văd tavanul! Aproape că am ajuns în vârf! mai urcară încă trei etaje şi trecură pe lângă patru uşi. Cea din vârf însă nu avea scări.

— E viitorul, zise Bert. De neatins. Asta înseamnă că penultima uşă e cea de la camera cartografului. Sunt absolut sigur.

John se oprise însă lângă cea mai apropiată dintre uşi. O privea intens şi adulmeca aerul.

— Ce s-a întâmplat, John, întrebă Aven, probleme?

— Nu, îi răspunse acesta. Scorţişoară.

Capitolul Paisprezece
La Căderea Nopții

Păstrătorul *Imaginarium Geographica* părea hipnotizat de mirosul acela. Deodată, nu se mai simţea responsabil pentru soarta a două lumi sau pentru finalul unui război. Nu mai simţea nici povara nenumăratelor sale eşecuri, care îi atârnase până acum ca un lanţ petrecut în jurul grumazului ce devenea din ce în ce mai greu odată cu fiecare oră care trecea. Se simţea ca şi cum ar fi redevenit un simplu student/soldat,

ale cărui cele mai mari responsabilităţi erau lecturile textelor în engleza veche şi să se asigure că nu-şi uitase puşca în tranşee.

John ridică o mână tremurândă şi o flutură uşor în aer, aproape mângâind uşa.

— John, după toate câte s-au întâmplat, nu-mi vine să cred că vrei să rişti să mai deschizi o uşă! exclamă Charles.

— Sunt de acord, interveni şi Jack, ar trebui să trecem direct la ultima uşă, ca să vedem dacă omul pe care îl căutăm, cartograful, e cu adevărat acolo. Am pierdut destul timp cu trecutul… dacă se poate spune aşa.

— Asta e diferită, zise John. Nu simţiţi mirosul?

Aven se apropie de John şi adulmecă aerul.

— Ba da. E un fel de tutun.

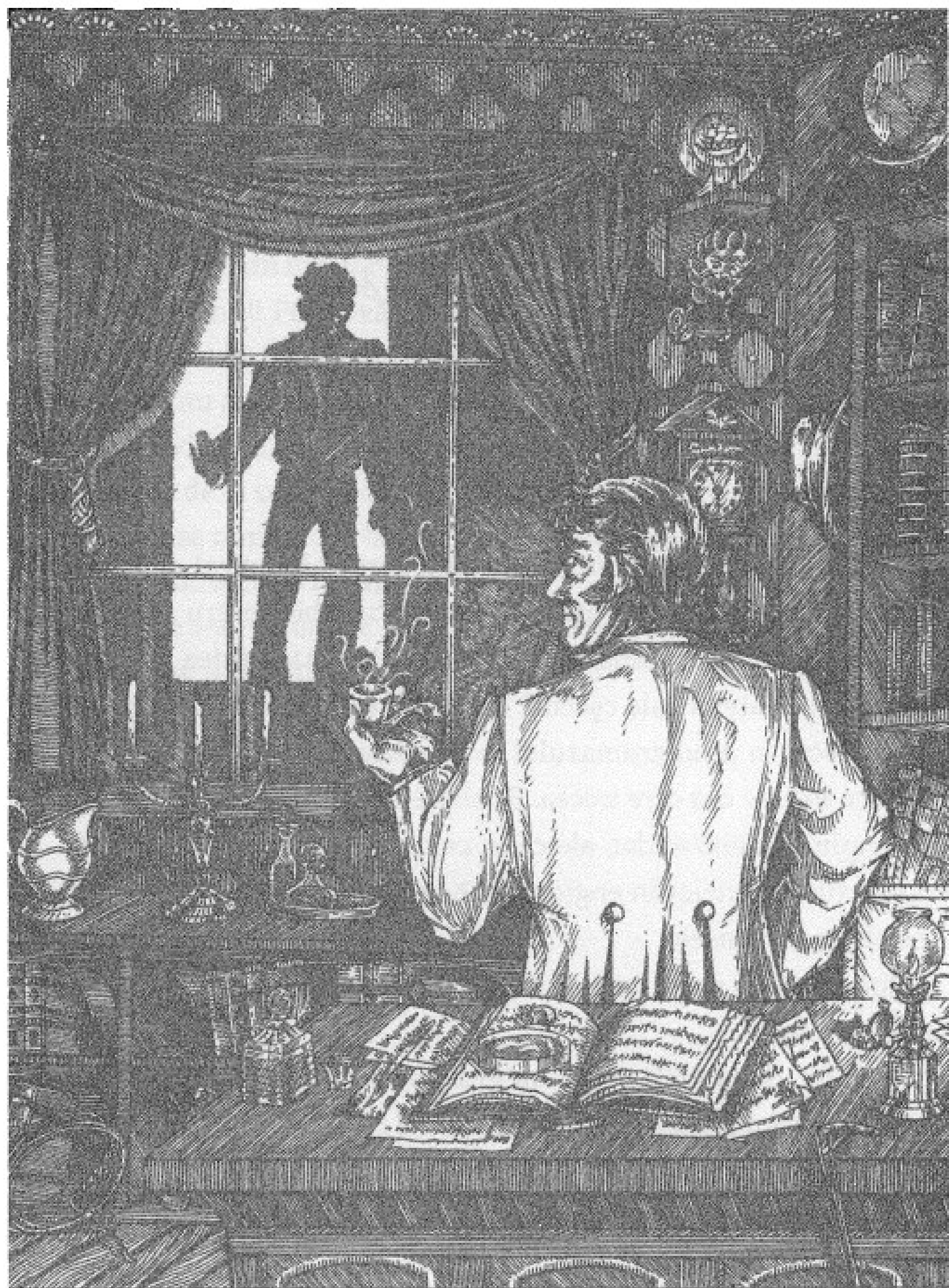
— Tutun cu scorţişoară, adăugă John, un amestec special.

— Ce ciudat! se miră Bert, scărpinându-se în cap. Singura persoană care fuma tutun cu scorţişoară a fost… vocea i se stinse, iar ochii i se măriră de surprindere. Deschide uşa, John!

John întinse o mână fermă şi împinse. Uşa se dădu în lături fără ca el să fi făcut vreun efort, alunecând în balamale silenţioase şi lăsând să iasă un norişor de fum aromat cu scorţişoară, care pluti spre cei şase tovarăşi.

Dincolo de prag se vedea o imagine cu mult mai familiară decât oricare alta observată în Bastion, fiindcă o parte dintre ei, cu excepţia lui

Aven şi a lui Artus, o mai văzuseră doar cu câteva zile în urmă.

— John, dragul meu băiat… intră, te rog.

Era un birou aranjat într-un inconfundabil stil britanic; în faţa unei biblioteci ticsite cu cărţi stătea un personaj extrem de cunoscut, care, deşi nu avea ce căuta acolo, examina un incunabul vechi de câteva secole printr-o lupă mare şi pufăia calm dintr-o pipă imensă.

Spre deosebire de celelalte privelişti, care se puneau în mişcare abia după ce traversai pragul, aceasta era deja în acţiune, ca şi cum ar fi aşteptat ca uşa să fie deschisă şi cineva să între în mijlocul ei. Personajul de la birou îi observă prin uşa deschisă şi le vorbi; timbrul familiar al vocii spulberă orice îndoială asupra identităţii celui care stătea de partea cealaltă a biroului de stejar.

Profesorul Sigurdsson îi făcu semn tânărului său învăţăcel să între şi să se aşeze.

— John, dragul meu băiat… intră, te rog, avem o mulţime de lucruri de discutat. Mai e şi altcineva cu tine, John? continuă profesorul scrutând prin fum către cadrul uşii. Mi s-a părut că mai văd pe cineva afară.

John privi înapoi spre Bert, care scutură energic din cap. Orice ar fi fost dincolo de uşa aceea, era sortit numai pentru John. Trecu dincolo de prag şi închise uşa în urma lui.

— Nu, domnule profesor, zise el. Sunt singur.

Profesorul se ridică în picioare şi prinse palma întinsă a lui John în ambele sale mâini, scuturând-o apoi cu vigoare.

— Sunt atât de bucuros să te văd, John, urmă el. Nu te aşteptam decât mâine, dată fiind starea transportului în zilele noastre.

— Credeţi-mă, domnule profesor, zise John aşezându-se pe un scaun aflat de partea cealaltă a biroului la care stătea mentorul său, nici eu nu mă aşteptam să vă văd.

Era aproape insuportabil. Abia dacă trecuse destul timp ca să accepte ideea că profesorul murise, dar încă nu se împăcase cu gândul. Aventura din Arhipelag începuse aproape imediat. De atunci, toate gândurile care îi zburaseră spre profesor erau încărcate de regret, de durere şi de un sentiment copleşitor al eşecului.

Preţ de o clipă, John îşi puse problema dacă nu cumva vizita aceea era un mod ciudat în care îl pedepsea însuşi Universul, trimiţându-l în biroul rectorului pentru a primi o mustrare scrisă, în ciuda faptului că rectorul murise.

— Nu ştiu de ce ne-a fost dată ocazia aceasta stranie de a ne întâlni, zise profesorul, dar sunt fericit că o avem, fiindcă mi-e teamă că nu voi supravieţui acestei nopţi.

John tresări. Era posibil ca profesorul să fi avut o premoniţie a propriei sale ucideri?

— E adevărat, urmă profesorul, vorbind pe un ton ca şi cum ar fi vrut să răspundă întrebării nerostite a lui John. Zilele acestea umblă prin oraş fiinţe bizare şi prezenţa lor are mai mult

de-a face cu mine decât mi-aş dori la vârsta mea. Am însă nişte responsabilităţi pe care trebuie să le împlinesc cu orice preţ.

— Am primit mesajul dumneavoastră, domnule profesor, zise John. Ce doriţi să-mi spuneţi?

— Ştiu din scrisorile tale că eşti plin de temeri, tinere John, nu numai din cauza războiului, dar şi cu privire la propriul viitor. Ştiu că eşti confuz, că eşti la o răspântie şi nu ştii pe ce drum să o apuci. Dar mai ştiu ceva: am avut un motiv întemeiat să te aleg pe tine. Eşti înzestrat, John. Ai câteva daruri remarcabile. Iar dacă le vei pune în valoare, aşa cum sper că te-am ajutat să începi s-o faci, sunt convins că vei avea o viaţă excepţională, extraordinară.

Vorbele profesorului îl luară prin surprindere – John se aştepta la cu totul altceva. Mentorul său fusese întotdeauna prietenos faţă de el, în felul acela în care profesorii îşi încurajează studenţii eminenţi, dar vorbele acelea atât de directe şi în special încurajările înflăcărate erau mai mult decât neobişnuite.

— Nu am fost pe deplin sincer în relaţia cu tine, John, continuă profesorul. Studiile pe care te-am pus – ba chiar te-am forţat – să le faci au avut un singur scop. Un scop cu mult mai important decât ţi-am spus vreodată. Iar acum sunt gata să ţi-l împărtăşesc.

John cântări ce i se întâmpla. Oare păşise într-

adevăr înapoi în timp, în noaptea în care fusese ucis profesorul? Sau căzuse pradă unui altfel de iluzie, unui fenomen generat de energiile stranii din Bastion? Dacă era aşa, care ar fi fost efectul devoalării viitorului pe care urma să îl aibă profesorul său? S-ar fi schimbat oare evenimentele din trecut? Sau doar va complica prezentul, care era oricum extrem de tulbure?

Într-un târziu, John se hotărî.

— M-aţi pregătit, începu el, ca să devin Păstrător.

— Ai aflat deci, se relaxă profesorul. Minunat, băiete! Cum ţi-ai dat seama de asta?

— L-am întâlnit pe Bert. Şi am văzut *Imaginarium Geographica,* dar...

— Excelent, zise profesorul întrerupându-l. Înseamnă că nu mai contează ce se întâmplă cu mine.

— Ba bineînţeles că mai contează! strigă John. Cum puteţi spune aşa ceva?

Profesorul Sigurdsson pufăi din pipă, umplând camera cu fumul înmiresmat.

— Spun asta, urmă el într-un târziu, fiindcă fiecare dintre noi trebuie să îşi joace rolul, iar al meu a fost acela de a te pregăti, de a te antrena pentru povara pe care o ai de purtat. Nici mai mult, nici mai puţin. Şi, după câte pot să-mi dau seama, am făcut o treabă atât de bună, încât pot întâmpina tot ce urmează făcând cu ochiul, încuviinţând şi spunând un „ce

mai faci”.

— Dar tocmai asta e problema, protestă John, dumneavoastră v-aţi împlinit misiunea, dar eu nu am reuşit. Am fost un student îngrozitor, domnule profesor. Cred că v-am dezamăgit în toate felurile în care puteam să o fac.

Profesorul Sigurdsson începu să râdă, dar îşi dădu repede seama că tânărul din faţa lui vorbise serios.

— Băieţii vor rămâne mereu băieţi, John. Iar micile nebunii ale vieţii au menirea de a-ţi colora munca şi viceversa. În plus, ai fost mobilizat pe front şi asta nu se putea să nu aibă un oarece efect asupra studiilor tale.

— Dar nu la asta mă refer, insistă John.

Nu reuşea să recunoască tot ce mersese rău în Arhipelag: incapacitatea sa de a traduce, urmată de pierderea *Imaginarium Geographica.*

— Bert mi-a spus ce trebuie să fac în calitate de Păstrător Principia al *Geographica* şi nu sunt sigur că mă pot ridica la înălţimea aşteptărilor. Pur şi simplu nu sunt pregătit.

— Bert era îngrijorat de acest lucru şi când am discutat cu el ultima oară, îi dădu dreptate profesorul. L-am asigurat însă că, atunci când nevoia o va cere, te vei ridica la înălţimea acestei sarcini. Pentru el, asta a fost de ajuns. Nu a mai adus niciodată în discuţie acest subiect. Deşi, ca să fiu sincer, te-a sprijinit cu mult înainte ca eu să fiu convins că eşti potrivit.

Sunt doar un savant erudit. Bert are însă imaginaţie. Nu există prea mulţi ca el. Iar în tine, dragul meu băiat, el a găsit un suflet-pereche. Ascultă-l cu atenţie, John, îţi va da sfaturi bune atunci când eu nu voi fi prin preajmă. Te va povăţui în feluri care mie nu-mi sunt accesibile. Preţuieşte cuvintele Păstrătorilor care te-au precedat şi a căror înţelepciune poate fi găsită în *Geographica,* fiindcă ei au învăţat lecţiile pe care şi tu va trebui să le înveţi. Şi ia notiţe despre toate lucrurile pe care le observi, aşa încât cunoaşterea ta să treacă mai apoi către cei ce te vor urma. Te-ai alăturat unei tradiţii măreţe, băiete. Odată ce vei accepta acest lucru, moştenirea celorlalţi Păstrători va deveni pe vecie o parte din tine. Trebuie să crezi în tine însuţi, continuă profesorul, luând mâinile lui John în ale sale. Ai în tine tot ceea ce e necesar. Eşti destul de puternic. Eşti destul de inteligent. Ai învăţat mai mult decât ai nevoie pentru a te achita de sarcinile care te aşteaptă. Trebuie doar să-ţi depăşeşti teama care te împiedică să-ţi accepţi pe deplin destinul.

— Teama că sunt prea slab? întrebă John.

— Nu, îi răspunse profesorul, teama că eşti prea puternic.

Vorbele celuilalt îl luară pe John prin surprindere.

— Prea puternic? Cum pot să fiu prea

puternic? Am eşuat în tot ceea ce am încercat.

— Din cauza temerilor, îi spuse profesorul. Nu din cauză că eşti incapabil. Slăbiciunile noastre sunt întotdeauna evidente, atât faţă de noi înşine, cât şi faţă de ceilalţi. Puterea e însă ascunsă şi rămâne aşa până când alegem să o arătăm celorlalţi, iar asta se întâmplă atunci când suntem cu adevărat puşi la încercare. Să ştii, băiete, că un om trebuie judecat atunci când a dat din el tot ceea ce e de dat, când nu mai poate să-şi pună eşecurile pe seama defectelor şi când se bazează pe propria putere pentru a izbândi. Să crezi în tine însuţi. Să crezi că menirea ta nu e să-ţi petreci viaţa în biblioteci prăfuite şi nici pe câmpurile de luptă. Eşti sortit să înfăptuieşti ceva mult mai măreţ. Să crezi în tine însuţi, John, să crezi că ai în tine puterea de a duce o viaţă extraordinară. Trebuie doar să crezi, băiete. Dragul meu băiat. Să crezi!

Vântul făcu ferestrele biroului să zăngănească, dându-le de veste că vremea urma să se schimbe.

— Mi se pare că se apropie o furtună, zise profesorul. Am spus ce-am avut de spus, iar acum cred că a venit vremea să pleci.

Ca şi cum ar fi vrut să îi întărească vorbele, de afară începu să se audă un tropăit uşor pe caldarâm. Profesorul se ridică de pe scaun şi îşi bătu uşor studentul pe umăr.

— O să te descurci, băiete, zise el deschizând uşa, şi ţine minte că, indiferent ce se va întâmpla, am fost şi voi fi mereu foarte mândru de tine.

După aceste vorbe ale profesorului, John ieşi din birou şi închise uşa în urma lui.

Se trezi din nou pe scările din Bastionul Timpului.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă Aven.

— La ce te referi?

— Abia ce ai intrat, se miră Charles. Chiar în momentul ăsta. Uşa s-a închis şi apoi s-a deschis din nou. Ai lipsit doar o secundă sau două.

— Imposibil, îi contrazise John. Am vorbit cu profesorul Sigurdsson mai bine de jumătate de oră.

— Uşile! îşi dădu seama Jack. Se pare că ne manipulează percepţia asupra timpului. Pentru John, a fost jumătate de oră. Pentru noi ceilalţi de aici abia dacă a fost o clipă.

— Dar ce ţi-a spus, John? insistă Bert.

John clătină din cap şi apoi zâmbi.

— A spus că avem ceva de înfăptuit.

În timp ce spunea aceste vorbe, se auzi din nou huruitul acela familiar şi putură cu toţii să vadă cum treptele de sub picioarele lor se mişcă uşor, iar tavanul se mai înalţă puţin, ca şi cum întregul bastion ar fi inspirat profund.

— Cred că turnul ăsta tocmai s-a înălţat, zise Charles.

— Pare logic, comentă Bert. Suntem în faţa penultimei uşi – dacă toate celelalte conduc spre momente din trecut, atunci e de aşteptat ca încăperea cartografului, care e acolo, aproape de vârf, să se deplaseze constant în viitor, fiindcă cea de deasupra ei se află *chiar* în viitor.

Uşa despre care hotărâseră că era a cartografului se dovedi a fi singura din întregul bastion care avea o încuietoare. Jack se ghemui pe vine şi privi prin gaura cheii.

— Scutiţi-mă de nesimţirea asta! se auzi o voce spartă, uşor iritată, care venea din spatele uşii. E foarte nepoliticos să tragi cu ochiul prin gaura cheii. Ori dărâmaţi uşa, ori plecaţi.

Jack se ridică imediat.

— Avem vreo cheie?

— Eu am mii de chei, răspunse Bert, dar niciuna nu se va potrivi la încuietoarea asta.

Charles întinse mâna şi împinse cu putere. Uşa nu se clinti.

— E solidă, zise el. Nu ca celelalte. Poate că *trebuie* să încercăm s-o spargem.

— Dar poate reuşim să ne descurcăm cu încuietoarea, zise Artus, întinzându-se să examineze mecanismul.

La atingerea sa, broasca scoase un clinchet ascuţit, iar uşa se deschise scârţâind uşor.

— Hmm, se miră Artus, nu mă aşteptam să se întâmple *asta.*

Băiatul împinse uşa până la perete, iar toţi cei şase tovarăşi intrară în camera de la capătul scărilor.

— Dacă aţi venit după adnotări, să ştiţi că v-aţi grăbit.

Capitolul Cincisprezece
Cartograful Locurilor Pierdute

Încăperea era spaţioasă, dar nu exagerat de mare. Pereţii, construiţi din piatră, erau în mare parte acoperiţi de hărţi. Hărţi vechi, hărţi noi, hărţi topografice, culturale, politice şi agricole. Erau hărţi ale Lunii, dar şi ale Antarcticii şi chiar hărţi care reprezentau Pământul, atâta doar că uscatul apărea ca fiind unit într-un singur continent.

De-a lungul pereţilor se mai vedeau şi o mulţime de rafturi ticsite cu volume în care se aflau probabil alte hărţi. Cu excepţia celor două piese de mobilier care erau aşezate chiar în faţa lor, camera era ocupată de globuri, instrumente optice şi suluri peste suluri de pergamente, adunate acolo cu singurul scop de a-i servi celui pe care veniseră să îl vadă.

În centrul camerei se afla un birou din lemn sculptat, la care stătea Cartograful Locurilor Pierdute şi desena. Era aşezat pe marginea unui scaun al cărui spătar înalt era încrustat cu emblema Regelui Soare. Părea extrem de concentrat la ceea ce făcea. Trasa câteva linii rapide folosindu-şi pana imensă, apoi o înmuia în călimară, gândindu-se ce să facă în continuare. Mai trasa câteva linii şi repeta gesturile de mai devreme.

Cartograful, în ciuda aurei legendare şi a

zvonurilor aproape mistice, era o persoană cu o înfăţişare mai degrabă ştearsă. Scund şi robust, bărbatul purta o pereche de ochelari sprijinită pe un nas borcănat. Părul brunet, cu excepţia a două şuviţe cărunte de deasupra tâmplelor, era pieptănat pe spate şi îi curgea până pe umeri.

Purta o robă stacojie ca cea a unui cavaler din timpul cruciadelor sau poate al Inchiziţiei. Centura părea să fie de origine romană sau greacă, legată strâns pe deasupra unui soi de fustanelă alcătuită din fâşii de piele cu ţinte; pe dedesubt, trupul îi era învelit în panglici prelungi de pânză care îi acopereau picioarele până la glezne.

— Da? zise el observându-şi într-un târziu musafirii. Dacă aţi venit după adnotări, să ştiţi că v-aţi grăbit. Nu în vinerea asta trebuia să sosiţi, la naiba!

Cu aceste cuvinte, cartograful îşi reluă munca de parcă ceilalţi ar fi dispărut din încăpere.

Ceasul din colţul camerei măsură câteva minute înainte ca John să îşi dreagă zgomotos glasul. De două ori.

Cartograful trecu pana peste sugativă şi îşi ridică privirile.

— Nu sunteţi de la ghilda neguţătorilor? Eşti sau nu eşti Lorenzo de Medici?

— Ăăă… nu, răspunse John. Eu sunt Păstrătorul cărţii *Imaginarium Geographica.*

Ochii cartografului se măriră a surprindere, iar

bărbatul scăpă pana dintre degete.

— Păstrătorul? Serios? Extraordinar!

Sări din scaun şi îi pofti înăuntru cu gesturi largi.

— Dar intraţi, intraţi, zise cartograful. Sper că mă înţelegeţi şi o să mă iertaţi. Sunt grozav de presat de termenul ăsta limită pentru harta Florenţei comandată de Magnificul…

— Scuzaţi-mă, spuse Charles, dar Lorenzo de Medici a murit în 1492.

— Chiar aşa? se miră Cartograful. Asta explică de ce nu mi-a trimis şi restul materialelor de referinţă. Trebuia să mă aştept să uite după ce a început să se agite cu prostia asta pe care o numea „Lumea Nouă”.

— Vreţi să spuneţi, cu America? întrebă Jack.

— Da, parcă aşa îi zicea, răspunse cartograful. Nu sunt sigur… Am obiceiul să nu acord prea multă atenţie tărâmurilor ăstora mai noi până când n-au fost atestate cum se cuvine.

— Păi asta s-a întâmplat de vreo trei secole, zise John.

— Ei, au deci un început promiţător, nu-i aşa? spuse cartograful. Încă un secol sau patru şi ar putea deveni un loc de care trebuie să ţin seama.

— Mă iertaţi, interveni Bert, dar adevărul e că noi am venit să vă cerem ajutorul.

Cartograful îşi ridică ochelarii şi îl privi pe Bert cu luare-aminte.

— Te cunosc, nu-i aşa? zise el sec. Îmi pari cunoscut. Nu de parcă mi-ai fi frate de sânge, ci ca şi cum ai fi venit să-mi scoţi fiica în oraş.

— Este unul dintre cei mai recenţi Păstrători, răspunse Charles.

— Nu, nu e asta, îl contrazise cartograful. Nu-mi amintesc faţa ta, dar pălăria e imposibil de uitat. Pocni deodată din degete. Asta-i! — ne-am întâlnit în viitor. Îmi amintesc acum. Cu ocazia afacerii aceleia complicate cu albinoşii. Chiar, ce mai face fata aia, Rose? E bine?

— Cum ţi-l poţi aminti din viitor? întrebă John.

— Fiindcă aceia care uită trecutul sunt blestemaţi să-l repete, veni prompt răspunsul, dar cei care-şi amintesc viitorul pot să se pregătească pentru orice.

— Şi la ce bun să ştii viitorul dacă nu-ţi poţi aminti trecutul? întrebă Charles. Pare ineficace.

— E uşor să suporţi puţină ineficacitate. Eşti tu prea sensibil. În plus, trecutul e în urma noastră. Şi, dacă te gândeşti prea mult la el, ajungi fie să te cufunzi în jalea pe care o simţi pentru lucrurile pe care le-ai făcut prost, fie să te amăgeşti bătându-te pe spate mulţumit pentru lucrurile pe care le-ai făcut bine. Niciunul dintre lucrurile alea nu mai contează, fiindcă au trecut. Viitorul însă e în faţa noastră şi e întotdeauna distractiv să anticipezi momentele bune, la fel cum e foarte folositor să te pregăteşti pentru cele rele.

— Dar dacă ştii că urmează să ţi se întâmple ceva rău, nu poţi să eviţi pur şi simplu evenimentul acela sau să faci ceva în mod diferit? întrebă Charles.

— Probabil că da, răspunse cartograful, dar atunci întâmplările fericite n-ar mai avea nicio savoare. Bucuriile vieţii sunt plătite cu suferinţe viitoare, după cum alteori suferinţele sunt răsplătite de bucurii neaşteptate. Aceste schimbări sunt motivul pentru care merită să trăieşti. Uitaţi-vă la bastionul ăsta, explică el, arătându-le cu un gest larg pereţii camerei. E un loc extraordinar de vizitat, dar asta nu înseamnă că vrei să şi locuieşti aici – mai ales dacă nu poţi să îl părăseşti niciodată.

— Vrei să spui că eşti prizonier aici? îl întrebă Charles.

— Circumstanţele care au condus la, să spunem aşa, rezidenţa mea forţată în Bastionul Timpului sunt opera mea. Şi, deşi există momente în care îmi doresc să îmi pot recâştiga libertatea, dacă ar fi să aleg din nou, aş apuca-o pe exact acelaşi drum.

— Dar de când eşti aici? întrebă Jack.

— În ce an zici că suntem?

— E luna martie a anului 1917, îl informă Charles.

— De vreo mie cinci sute de ani, plus minus câţiva, zise cartograful. Dar oricum nu am avut timp să mă plictisesc. E un Arhipelag mare şi,

până la urmă, cineva trebuie să îl cartografieze.

— N-ai mai ieşit din camera asta de mai bine de un mileniu? se miră Charles.

— O, n-a fost uşor! exclamă cartograful. E ucigător să aştepţi să apară cineva care să îţi dea ceva interesant de făcut sau, şi mai bine, care să îţi aducă daruri, precum merele de Paralon sau o sticlă de whisky de la Heather Blether. De multe ori mă gândesc că ar fi fost interesant să fi rămas în lumea voastră, încheie el. Mi-ar fi plăcut să văd ce ar fi făcut Hitler cu o persoană ca mine.

— Cine? întrebă Charles.

— Nu contează, mormăi cartograful, întorcându-se spre John. Tocmai îmi spuneai că eşti Păstrătorul. Înseamnă că eşti aici fie ca să-mi ceri să fac adăugiri la *Geographica,* fie pentru că vrei s-o distrug, ceea ce îţi spun de la bun început că n-o să fac. Nu am de gând să spulber o muncă de mai bine de două mii de ani. Deci unde e?

— Eu… ăă… se pare c-am pierdut-o, zise John.

Cartograful îşi dădu ochii peste cap şi oftă adânc.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Lucrurile simple pot fi făcute de unul singur; catastrofele au nevoie însă şi de un anturaj.

Clătină din cap.

— E dilema lui Cervantes. Dar ce e făcut e bun făcut şi nu poate fi desfăcut.

Cartograful se întoarse repede la masa de lucru, se aşeză pe scaun şi începu din nou să lucreze, fluierând o melodie. Se uitară cu toţii uimiţi unii la alţii. Într-un târziu, John îşi drese din nou glasul.

Cartograful îşi ridică privirea.

— Mai sunteţi încă aici? Trebuie să vă semnez vreun act?

— A, nu, începu John, adică, vreau să zic…

— Spune odată, băiete! Sunt un om foarte ocupat.

— Păi, ne întrebam ce ar trebui să facem acum, insistă John.

Cartograful se întoarse către ei şi îşi împinse ochelarii până pe creştet.

— Îmi pare rău că am fost atât de repezit, o să încerc să rezum lucrurile. Aveţi nevoie de *Imaginarium Geographica* pentru a pune capăt dezastrului care s-a abătut asupra lumii, indiferent care e acela. Tu eşti Păstrătorul acestei cărţi. Tu ai pierdut *Geographica. Ergo,* tu şi toţi cei pe care îi cunoşti, îi iubeşti, la care ţii sau cu care schimbi amabilităţi în timp ce îţi ridici corespondenţa sunteţi pe cale să pieriţi în întuneric şi suferinţă. Sper că acum lucrurile sunt mai clare.

Zicând acestea, cartograful se întoarse din nou către harta sa şi începu să deseneze.

John se trase mai aproape de Bert.

— Ce-am aflat? zise el în şoaptă.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Bert. N-am fost niciodată aici. Poate că ar trebui să te întorci şi să-l întrebi pe Stellan.

John clătină din cap.

— Nu cred că e o idee bună. Bastionul tocmai a crescut, nu-ţi aduci aminte? E posibil ca uşa aceea să nu se mai deschidă în acelaşi timp sau loc.

— La naiba! făcu Bert.

— Îmi cer iertare, interveni cartograful, dar cum aţi făcut să intraţi în cameră?

— Tu ne-ai spus să intrăm, răspunse Jack.

— V-am spus să dărâmaţi uşa sau să plecaţi, preciză cartograful, şi m-aşteptam să plecaţi, fiindcă uşa e imposibil de dărâmat. Ştiu asta. Mi-am petrecut cea mai mare parte a secolului al şaptelea încercând eu însumi s-o fac.

— Şi atunci cum poate cineva să între? întrebă Charles.

— Păstrătorilor li se permite întotdeauna, dacă au cu ei *Imaginarium Geographica,* răspunse cartograful. E ca o cheie universală care deschide uşile. Sau ca un cuvânt magic precum „Sesam, deschide-te!”.

— De fapt, astea sunt două cuvinte, zise Jack, iar cuvântul magic era „Alakazam”.

— Ia nu-i mai corecta tu pe cei mai în vârstă, măi băiete, se supără cartograful. Să revenim însă. Cum aţi deschis uşa? Mi-ai spus chiar tu că

ai pierdut *Geographica,* iar celălalt mod în care se poate intra este să obţii permisiunea regelui. Scuzaţi-mi observaţia, dar trebuie să vă spun că niciunul dintre voi nu pare să aibă os regesc.

— Ba uite că te înşeli, interveni Aven, păşind înainte şi înghiontindu-l pe Artus. *El* a deschis uşa.

Cartograful sări din nou din scaun şi se apropie de Artus.

— Ah, murmură el Uitându-se la tânărul care începuse să se înroşească sub privirile sale scrutătoare. Ah, acum îmi dau seama. Nasul ăsta e inconfundabil – un descendent al lui Arundel, din Casa Eligure, dacă nu mă-nşel. Cum te strigă, băiete?

— Um, Bug – Artus adică.

— Umbugartis – un nume neobişnuit pentru un rege, dar n-are sens să discut gusturile oamenilor, continuă cartograful. Şi ce-ar putea Cartograful Locurilor Pierdute să facă pentru regele Umbugartis?

— *În sfârşiţi* şuşoti Charles. Am reuşit într-un târziu să-i atragem atenţia.

— E doar Artus, zise tânărul, iar de ajutorul tău are nevoie prietenul meu, sir John.

Cartograful privi şovăielnic spre John pe deasupra ochelarilor.

— Iarăşi tu. Credeam că ţi-e clar că nu mai e nimic de făcut, fiindcă deocamdată nu pari să fii Păstrătorul niciunui lucru.

Charles şi Bert încercară să-i ia apărarea lui John, dar acesta le tăie vorbele cu un gest, privind drept la cartograf.

— Nu-i adevărat, zise John. Se poate să fi pierdut *Geographica,* dar asta nu înseamnă că nu mai sunt Păstrătorul ei.

Cartograful îi susţinu privirea, apoi îşi încrucişă braţele peste piept şi oftă.

— Continuă.

— Când mi s-a cerut să fiu Păstrătorul cărţii *Imaginarium Geographica,* începu John, nu mi-am *dorit* această îndatorire. Nu eram pregătit. Şi, mai presus de orice, nu voiam să-mi asum responsabilitatea. Am realizat însă că nimeni altcineva nu putea să se înhame la treaba asta şi că o mulţime de oameni contau pe mine. Într-o situaţie ca aceasta, nu poţi să faci decât un singur lucru: să te ridici la înălţimea cerinţelor şi să suporţi povara împlinirii acestei sarcini, indiferent cât de grea ar fi ea.

— Interesant, zise cartograful, dar trebuie să subliniez din nou: nu mai *ai Geographica.* Cum poţi să-ţi îndeplineşti îndatoririle de Păstrător?

— Dar e mai mult decât o carte, nu-i aşa? insistă John. A fi Păstrător înseamnă să ai grijă şi de tărâmurile descrise acolo, iar acum tocmai asta încerc să fac. A avea un atlas, o carte plină cu hărţi, nu ajută la nimic dacă Arhipelagul este distrus de război, însă dacă am putea găsi o cale de a preveni o asemenea catastrofă, n-ar fi

asta oare mai important decât dacă am reuşit sau nu să apăr cartea?

— Aceasta, zise cartograful cu ochii scânteind şi cu un zâmbet ce i se lăţise pe toată faţa, e prima dată când te-am auzit vorbind ca un Păstrător *adevărat.*

Se aşeză din nou în scaunul său înalt şi îşi luă pana în mână.

— Îmi pare rău că nu am cum să te poftesc să iei loc undeva, zise cartograful reîncepându-şi munca. Va trebui să te descurci cu ceea ce ţi-a dat natura. Aşază-te pe duşumea şi spune-mi ce s-a mai întâmplat în lume.

Le trebuiră mai bine de trei ore ca să îşi amintească tot ce li se întâmplase de când părăsiseră Londra şi până când ajunseseră la baza Bastionului. Trecură sub tăcere, într-un consens general, incidentul cu monstrul marin; ceilalţi îi lăsară lui John opţiunea de a povesti sau nu întâlnirea cu profesorul său, iar el alese să nu o facă.

— A, da, Sigurdsson, zise cartograful când povestirea ajunse la uciderea profesorului. Un tip plăcut. M-a vizitat de câteva ori. Mi-a adus prăjituri. Apropo, voi aveţi prăjituri?

— Am avut o carte de bucate, răspunse Charles, dar a trebuit să o dăm.

— Se pare că sunteţi incapabili să vă păstraţi cărţile, nu-i aşa? comentă cartograful. Cum

naiba aţi fost aleşi să fiţi Păstrători?

— E o poveste lungă, zise John. Deci, ne poţi ajuta?

— Detaliile îmi sunt puţin neclare, răspunse Cartograful. Ce aveţi impresia că pot să fac pentru voi?

— Ca să fiu sincer, nici mie nu-mi este prea clar, spuse John. Credem că Viermuş a luat *Geographica* şi Inelul Puterii ca să i le dea Regelui Iernii, pentru ca el să poată chema dragonii…

— A, deci *are* Inelul Puterii? îl întrerupse cartograful pe John. Îl poartă în jurul gâtului?

— A, nu… probabil pe deget, interveni Jack.

— Oho… şi mai bine, zise cartograful. Tare mi-ar plăcea să văd asta! Hmf! pufni el. Ce surpriză o să aibă tipul ăsta!

— Ei bine, dacă sunteţi hotărâţi să încercaţi să faceţi ceva constructiv, cred că ar trebui să vă ajut. În felul ăsta, dacă lucrurile iau o întorsătură proastă, iar lumea sfârşeşte în flăcări şi moarte, nu veţi putea spune „E vina cartografului. Dacă el ne-ar fi ajutat, nu s-ar fi întâmplat nenorocirea asta”.

— Mi se pare corect, îl aprobă John.

— Nu aveţi nevoie de *Geographica,* fiindcă există o singură insulă în Arhipelag unde ar putea să cheme dragonii, le explică bătrânul cartograf. O să-l găsiţi acolo cu „inelul” lui, încercând să cheme dragonii, furând umbrele

oamenilor şi făcând tot ceea ce mai fac cuceritorii diabolici în vremurile astea.

— Dar tot trebuie să ştim cum să ajungem la insula asta, spuse John. *Geographica*…

— Tinere, eu sunt cartograful, eu am *creat Geographica.* Îmi stă în puteri să redesenez una dintre hărţi.

Spunând acestea, cartograful trase dintr-un teanc o foaie pătată de pergament, îşi înmuie pana în călimara încrustată cu aur şi începu să schiţeze cu repeziciune, cu mişcări uşoare, fluide.

În timp ce mâna îi zbura pe deasupra foii, pe pergament începu să prindă contur imaginea unei insule.

— E uluitor cum reuşeşte să îşi păstreze hărţile atât de curate în mijlocul mizeriei din atelierul ăsta, îi şopti Jack lui Charles. Cred că e mânjit de cerneală până la coate.

Cartograful se opri şi privi spre John.

— Coordonate pentru navigaţie?

— Da, vă rog, încuviinţă John.

— Nu, nu, nu! exclamă cartograful. Voiam să ştiu în ce limbă ai vrea să scriu coordonatele.

— În ce limbă vrei, ridică John din umeri.

— Prea bine, tinere, zise cartograful ridicându-şi imperceptibil capul.

Continuă să adauge linii şi adnotări până când harta păru destul de amănunţită pentru a le fi de folos. Într-un final, puse deoparte pana şi se

lăsă pe spate în scaun, aruncând o ultimă privire hărţii pe care tocmai o crease. Clătină din cap mulţumit.

Cartograful presără puţină pudră de talc peste scrisul proaspăt, rulă pergamentul, îl legă cu o panglică şi i-l dădu lui John.

— Aduceţi-vă aminte, zise el, învăluindu-i pe toţi cu privirea, că fiecare decizie pe care o luaţi are preţul ei, iar reşedinţa mea permanentă din Bastionul Timpului e preţul pe care l-am plătit pentru propriile alegeri. Fiţi atenţi ca nu cumva alegerile voastre din zilele următoare să vă limiteze drumurile spre viitor. Aduceţi-vă aminte de lucrul ăsta înainte de a lua vreo hotărâre. Îl veţi găsi pe cel căruia îi spuneţi Regele Iernii pe Insula de la Capătul Lumii.

Capitolul Șaisprezece
Zbor Și Foc

Turnul crescu de încă trei ori în vreme ce tovarăşii coborau lungul şir de scări.

— Haideţi mai repede, îi certă Bert. Sper să vă daţi seama că o să dureze mai mult să coborâm.

Cu toate acestea, în mod surprinzător, ajunseră la baza turnului într-un timp mult mai scurt decât cel de care avuseseră nevoie ca să urce.

— E ca la săniuş, observă Charles. Urcuşul

anevoios face ca alunecarea să fie mai plăcută.

Spre deosebire de tăcerea care le însoţise urcarea, coborârea era acum punctată de discuţiile despre ciudăţeniile cartografului.

— Eu cred c-am pierdut pur şi simplu timpul, proclamă Aven, care, împreună cu Jack, era în fruntea tuturor. Chiar dac-am fi avut *Geographica,* e limpede că n-ar fi distrus-o.

— Dar am fi putut să o lăsăm pur şi simplu acolo, interveni John gânditor, pentru ca el să aibă grijă de ea.

— Da, îl aprobă Bert. Nu cred că Regele Iernii ar fi făcut efortul de a merge până în vârful turnului.

— Asta ca să nu mai spunem că oricum n-ar fi intrat în camera cartografului, zise Charles, zâmbindu-i lui Artus. Ar fi avut nevoie de un os regesc.

— Sau de *Geographica,* îl completă Aven, pe care chiar o *are.*

— Cel puţin ştim că nici el nu poate s-o distrugă, zise John.

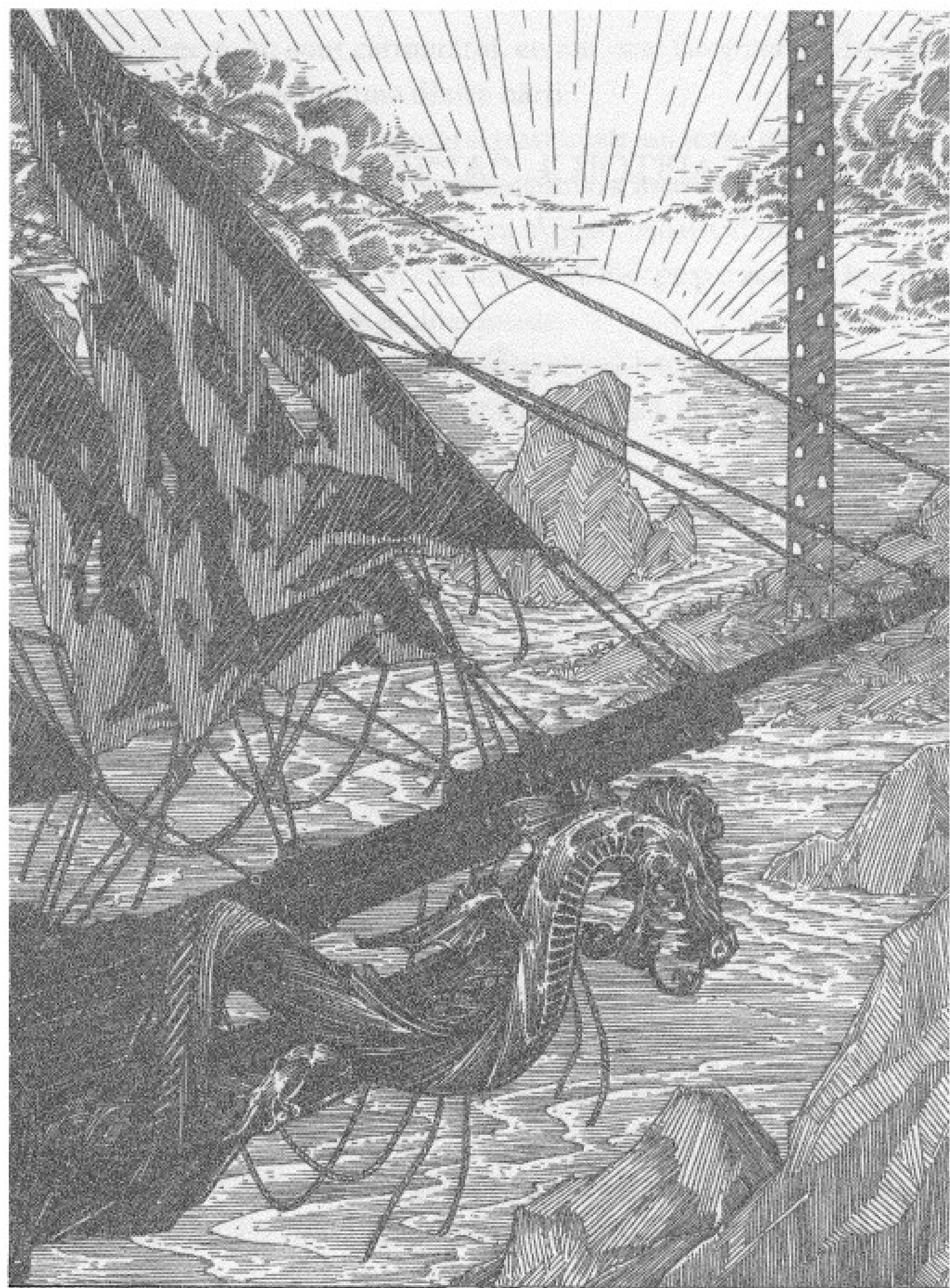
— Dar nu asta ne doream? întrebă Aven oprindu-se în loc.

— Acum nu, continuă John. Fiindcă ştim şi care e adevărata miză.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că intenţionează să folosească atât Inelul Puterii, cât şi formula de invocare din *Geographica* pentru a încerca să

adune dragonii, continuă John, şi nu cred că-i vorba doar de-atât. Amintiţi-vă ce s-a întâmplat mai sus – Artus a deschis cu o singură atingere uşa ferecată doar fiindcă este adevăratul moştenitor al tronului. Şi nu e oare posibil ca pentru a chema dragonii să trebuiască să îndeplineşti aceleaşi condiţii?

...Regele Iernii nu încetase să îi caute.

— O deducţie excelentă, John, zise Charles.
— De acord, îl aprobă şi Bert.
— Asta nu te obligă cu nimic, îi spuse Jack lui Artus.
Ajunşi la capătul scărilor (unde Artus închise pe furiş o anumită uşă), începură să râdă mulţumiţi şi uşuraţi. Hărmălaia veselă se opri însă brusc în momentul în care ieşiră din Bastion.
Pe mal, conturată în lumina răsăritului, văzură o navă la fel de mare ca a lor, ancorată lângă *Dragonul Alb.* Era *Dragonul Negru* – Regele Iernii nu încetase să îi caute.
Aven blestemă şi îi aruncă o privire veninoasă lui John. Toate adnotările pe care şi le făcuse în *Geographica* erau scrise în engleza modernă, aşa încât până şi un copil ar fi putut localiza insula.
Viermuş se afla în fruntea unui grup format din Regele Iernii şi câteva zeci de născumbre, îndreptându-se spre ţărm în nişte bărci cu vâsle.
Regentul strângea la piept *Imaginarium Geographica.* Şi, chiar şi de la distanţa aceea, puteau vedea că Regele Iernii are pe deget Inelul Puterii.
— Dar a pus mâna pe tot ce şi-a dorit, zise Jack. N-are niciun motiv să ne mai caute aici.
— Asta dacă nu cumva a ajuns la aceeaşi concluzie ca şi noi, presupuse Charles. Viermuş a auzit şi el povestea pe care ne-a spus-o Ordo

Maas. Regele Iernii ştie exact cine e Artus.

— Să fugim? întrebă John. Ne-a tăiat orice cale de retragere către *Dragonul Alb.*

— Repede! le spuse Charles celorlalţi. Haideţi să urcăm înapoi pe scări.

— Ce, eşti prost? şuieră Aven. N-o să mai avem cale de ieşire.

— Ba da, o contrazise Charles, cred c-o să avem.

Fără a mai spune vreun cuvânt, începu să urce cu repeziciune scările.

Jack şi John schimbară priviri uimite.

— Ne-a luat jumătate din noaptea trecută ca să ajungem în vârf, zise John. Sunt deja epuizat. Nu am cum să mai urc o dată nici măcar dacă mă urmăreşte cineva.

Aven îi apucă pe amândoi de braţ şi-i împinse spre scări, acolo unde Bert şi Artus începuseră deja să urce, urmându-l îndeaproape pe Charles.

— Nu-i timp de dezbateri, spuse ea. E singura variantă pe care o avem.

În mod straniu, hăitaşii Regelui Iernii nu păreau interesaţi să îi urmărească, preferând să rămână la baza scărilor.

Urcaseră deja câteva etaje când Jack se opri brusc. Adulmecă aerul şi apoi privi în josul scărilor.

— Fum! strigă el. Au dat foc Bastionului! Trebuie să ne întoarcem!

Charles se opri şi-l privi pe Jack. Tânărul gâfâia, mai mult de frică decât din cauza efortului.

— Jack, zise Charles, de-a lungul întregii noastre aventuri te-ai aruncat de bunăvoie în faţa oricărui pericol. Ai acceptat toate minunile şi lucrurile fantastice pe care le-am întâlnit, ca şi cum nimic n-ar fi fost nelalocul lui. Iar, în timpul acesta, eu n-am făcut altceva decât să mă îndoiesc de realitatea a ceea ce vedeam.

— Tocmai de aceea nu înţeleg ce faceţi acum, răspunse Jack. N-are niciun sens! Nu e deloc logic să urci într-un turn căruia tocmai i s-a dat foc.

— Exact asta voiam şi eu să spun, punctă Charles continuând să urce. *Nu* e logic. Pe de altă parte însă, niciun aspect al turnului ăstuia nu e logic. Tocmai l-am văzut pe prietenul John intrând într-o cameră unde a vorbit cu cineva despre care ştim cu siguranţă că a murit, iar experienţa aceasta l-a schimbat profund. Şi sunt bucuros că s-a întâmplat aşa. Aşa încât va trebui să iau lucrurile cum sunt şi să am încredere. Taci din gură şi urmează-mă!

— Vrei să te întorci la cartograf? gâfâi Jack. Nu uita că el e cu adevărat prizonier aici.

— Nu chiar atât de sus, îi zise Charles peste umăr. Nu chiar.

— Cred că ştiu ce are de gând, spuse zâmbind Bert. Haideţi mai repede, faceţi precum vă zice.

Îşi Continuară urcuşul pe scări, în timp ce slugile Regelui Iernii începură să zidească deschiderile de la baza turnului, iar fumul se ridica în spatele lor ca un vânător ce îşi urmăreşte prada.

Presupunerea lui Charles cum că turnul ignoră legile spaţiului şi timpului se dovedi corectă: reuşiră să ajungă în partea de sus a Bastionului mult mai repede decât prima dată. Deşi fumul încă se mai vedea, la nivelul acela puteau respira cu mai multă uşurinţă. Şi larma făcută de urmăritorii lor scăzuse în intensitate.

— Dar de ce nu vin după noi? întrebă Jack.

— Ba cred că o fac, zise Bert. Născumbrele nu se tem de foc, dar probabil că turnul se înalţă pentru ele, iar pentru noi se micşorează.

— E acelaşi lucru, adăugă Charles. Pentru ele nu a început să ardă, în timp ce pentru noi arde deja, deşi am petrecut cu toţii acelaşi interval de timp.

— Aproape că am ajuns în vârf, observă John. Am trecut de uşa care dădea spre Londra, aşa încât nu ne vom întoarce la săptămâna trecută. Iar cartograful nu ne poate ajuta. Deci încotro ne îndreptăm, Charles?

— Înainte de uşa cartografului mai exista una, nu vă aduceţi aminte? zise Charles. Dacă cea dinainte era trecutul recent, iar cea de deasupra e prezentul, atunci cea de la mijloc poate fi

exact ce ne trebuie.

— Şi dacă se deschide spre partea de nord a Mongoliei? vru să ştie Jack.

— Nu va fi aşa, îl contrazise încrezător Charles.

— Dar de unde ştii?

— Nu ştiu, rosti Charles zâmbind, dar cred.

— Nu-i tocmai logic, interveni Bert încercând să îşi alunge un zâmbet.

— Nu, nu este, încuviinţă Charles pe când ajungeau la penultimul palier al scărilor, dar nu a fost logic nici ca uşa lui John să se deschidă într-un birou din Londra. În schimb, a fost exact lucrul de care a avut el nevoie.

— Iar noi de ce avem nevoie acum? întrebă Bert în momentul în care Charles întindea mâna pentru a deschide uşa.

— Să ajungem la baza Bastionului imediat după ce am intrat, răspunse Charles.

Bărbatul trase cu putere de uşă, iar aceasta se deschise spre pajiştea care cobora molcom către locul în care era ancorat *Dragonul Alb.* Luna plutea chiar deasupra lor; nu era dimineaţă, ci miezul nopţii. Şi, mai ales, nu se vedea nici urmă de Regele Iernii sau de *Dragonul Negru.*

— Staţi aşa, zise Jack. Dacă am ieşit din Bastion chiar în momentul următor celui în care am intrat, nu înseamnă asta că suntem încă pe undeva înăuntrul său? Şi n-o să fim – fie ei – în

continuare captivi când *va sosi* Regele Iernii?

— Nu prea cred, spuse Charles. Cred că vor proceda exact ca noi şi vor scăpa nevătămaţi, cum suntem pe cale s-o facem.

— Dar dacă or să aleagă altă soluţie? insistă Jack. Ce-o să se întâmple dacă „noi" cei din hun nu te vor asculta?

— Asta nu se poate, îl asigură Bert. Crede-mă, m-am documentat. Toată chestia la călătoria în timp este să ai în vedere că întotdeauna te mişti înainte, chiar şi atunci când de fapt te întorci.

Odată ajunşi cu bine la bordul *Dragonului Alb,* se depărtară de ţărm şi ocoliră insula până pe cealaltă parte, înainte de a desface harta cartografului.

— E un curs mai simplu decât pare, zise John. Trebuie să mergem puţin mai la nord şi apoi s-o ţinem direct către vest. Spre vest până chiar la Marginea Lumii.

— Şi ai grijă, Aven, să nu cădem dincolo de ea, glumi Charles.

— Ai dreptate, spuse ea încrucişându-şi braţele peste piept. Bine gândit, Charles!

— O, a, mulţumesc, se bâlbâi Charles. Îţi dai seama c-a fost o glumă, nu-i aşa?

— Ba deloc, îl contră Aven. Am auzit despre locul ăla. Nemo mi-a spus că toţi marinarii vorbesc despre el numai în şoaptă şi doar după ce au băut prea multă bere. E cu adevărat

capătul lumii şi, dacă nu navigăm cu băgare de seama, e foarte posibil să cădem dincolo de margine. Dar nu-ţi bate capul, adăugă ea cu o dulcegărie prefăcută în glas. Am auzit că hăul e fără sfârşit, aşa că nu vom ajunge niciodată să ne izbim de fundul său.

— Păi, asta-i bine, nu? zise Artus.

— Nu, îl lămuri Bert. Asta înseamnă că vom continua să cădem, să cădem şi iar să cădem, la infinit.

— Aha, se lămuri băiatul.

— Dacă plecăm chiar acum, spuse John, vom avea întreaga noapte ca să câştigăm avans în faţa Regelui Iernii. Nu uitaţi că va veni aici în căutarea noastră.

— Eu tot nu înţeleg de ce nu ne va găsi pe „noi”, cei din turn, insistă Jack Paradoxurile astea temporale îmi dau dureri de cap.

— Crede-mă, îl mai asigură o dată Bert. I-am luat-o înainte. Şi chiar în mai multe feluri.

— Şi ce se va întâmpla când ajungem pe insula aceea? întrebă Aven.

— Avem de partea noastră avantajul surprizei, zise John. Indiferent de ce se va întâmpla acolo, ne vom putea pregăti cu mult înainte ca pericolul să ne atingă. *Dragonul Alb* ar trebui să ne ducă la insulă extrem de repede.

Jack şi Charles se repeziră să ridice pânzele pentru scurtul parcurs spre nord, în timp ce nava se îndrepta deja în direcţia respectivă.

Forţele care îl impulsionau nu erau doar cele ale vântului.

Aven trecu la cârmă, iar Artus urcă pe catargul cel mare, încercând să fie de ajutor.

Bert şi John rămaseră la provă, bucurându-se de răgazul liniştit pe care li-l oferea călătoria, deşi ştiau că va fi foarte scurt.

— Spune-mi, băiete, începu Bert, ce ţi-a zis profesorul când l-ai vizitat în turn?

— Mi-a spus să te ascult pe tine, zâmbi John, şi că e foarte încrezător că-l vom înfrânge pe Regele Iernii.

— Chiar asta ţi-a spus? insistă Bert, privindu-l mirat pe John.

— Ceva de genul ăsta, mormăi John. Dar şi cartograful a spus acelaşi lucru, nu-i aşa? Când am intrat în camera lui nu aveam nimic, iar când am ieşit făcuserăm totuşi un progres. Dacă stai şi te gândeşti, singurul lucru nou pe care ni l-a zis e că victoria sau înfrângerea noastră e doar o chestiune de voinţă.

Bărbatul încuviinţă.

— Mă bucur că ai avut ocazia să-l mai vezi o dată pe Stellan, zise el. Mi-ar fi plăcut şi mie să te însoţesc. Ei, am însă destul timp să o fac în anii care urmează, nu-i aşa, băiete?

Bert se îndepărtă ca să îi spună ceva lui Aven, înainte ca John să apuce să îl întrebe ce voise să zică.

Dragonul Alb părăsi insulele Chamenos Liber în tăcere, despicând marea calmă. O singură pereche de ochi îl privea cum trece. Undeva, sus deasupra corabiei, plutind pe cerul senin al nopţii, un cocor cu pene argintii şi stacojii continuă să vegheze câteva minute şi apoi se întoarse spre sud, zburând din ce în ce mai repede.

PARTEA A CINCEA
INSULA DE LA CAPĂTUL LUMII

— Şi eu te salut, prietene călător în ţări îndepărtate.

Capitolul Șaptesprezece
Disperare Și Speranță

Călătoria de la Insula Cartografului la Insula de la Capătul Lumii se dovedi cea mai liniştită şi mai lipsită de evenimente perioadă pe care o petrecuseră de la începutul aventurii lor din Londra, care îi purtase către Arhipelag. Aerul nopţii era limpede, iar stelele de deasupra îi uimeau cu strălucirea lor.

Artus le arăta tovarăşilor săi tot felul de constelaţii, dintre care multe nu existau şi în lumea de dincolo.

— Vezi grupul acela de stele de la est? îi explica el lui John. Alea risipite, de acolo.

— Da, le văd.

— Sunt Athamas şi Themisto. Sunt în urmărirea grupului aceluia de la nord, căruia noi îi spunem Salmoneus. Acesta a fost un pescar care a furat patruzeci de arginţi de la Athamas şi de aceea e urmărit în lungul întregului cer. Vor să-l facă să le dea banii înapoi.

— Şi aia ce este? întrebă Charles arătând cu degetul. Linia aia care seamănă cu centura lui Orion[24].

— E chiar centura lui Orion, zise Artus.

---

[24] Cunoscută şi sub numele de „Cei trei regi", centura lui Orion se referă la cele mai strălucitoare trei stele din constelaţia Orion. Aceasta este una dintre cele mai mari şi mai uşor de recunoscut constelaţii, numită astfel după un vânător din mitologia greacă (n. red.).

— Aha, mormăi Charles.

— Dar asta ce e? întrebă John arătând către vest. Grupul acela strălucitor de stele care închipuie parcă un copac.

— Astraeus, interveni Aven. Zeul celor patru vânturi şi patronul marinarilor. Dacă rosteşti o rugăciune Uitându-te la el, o să ne ocrotească şi o să ne dea tot ceea ce avem nevoie în timpul călătoriei.

— O rugăciune? se miră Jack. Adresată unei constelaţii?

— Adresată zeului pe care îl reprezintă, îl lămuri Aven.

— Dar eu nu cred în reprezentarea asta, protestă Jack.

— Rugăciunile nu sunt pentru zeitate, urmă Aven. Sunt pentru tine, fiindcă îţi aduc aminte de lucrurile în care crezi.

— Şi nu poţi să faci asta fără să te rogi unui zeu grec care e şi mort pe deasupra?

— Ba da, îi răspunse Aven. Dar oare cât de des ai face-o dacă n-ar trebui să te rogi?

Dormiră cu rândul pe parcursul a ceea ce mai rămăsese din noapte: Artus, John şi Bert la început, iar apoi Aven, Jack şi Charles.

Aven se trezi când soarele se ivea de după orizont, ca o roată imensă ce împrăştia suliţe de lumină pe întreg cerul. Zorii erau magnific de strălucitori, iar la orizont, bolta avea culoarea

albăstruie a oului de măcăleandru, care se topea uşor într-un alb translucid undeva deasupra capetelor lor.

Spre vest însă, exact în calea lor, se vedea întunecimea despre care crezuseră că e frontul unei furtuni; era o a doua Frontieră, soră a celei care păzea hotarul Avalonului. Aici însă nu era nicio furtună. Dincolo de ea se întindea pur şi simplu întunecimea. Întunecimea…

…sau Umbra.

Auziră zgomotul înainte să vadă insula, iar John îi mulţumi din nou în gând cartografului pentru instrucţiunile de navigaţie precise, fiindcă, dacă s-ar fi apropiat de insulă făcând un unghi cu câteva grade mai mic sau mai mare, *Dragonul Alb* n-ar fi reuşit să reziste curentului.

Zgomotul era un răget ca de sfârşit de lume; era răcnetul unei cascade ce se întindea cât un ocean, iar apa se năpustea în neantul nesfârşit ce părea la fel de adânc precum Tartarul.

Insula de la Capătul Lumii era mai mare decât Avalon şi Byblos laolaltă. Era o câmpie plată şi stâncoasă, care lăsa loc unui grup mic de dealuri undeva în centru şi apoi se întindea spre vest cu o limbă de pământ ce ajungea dincolo de margine, deasupra cascadei.

John tremură înfrigurat încercând să îşi imagineze ce era dincolo de cascadă. Nu se vedea nicio stea, iar lumina soarelui care se ridicase binişor pe cer părea să fie înghiţită pur

şi simplu de întuneric. Insula era cu adevărat sfârşitul sfârşiturilor şi îşi dădu seama că înfruntarea cu Regele Iernii avea să se încheie acolo.

Într-un fel sau în altul… dar urma să se încheie.

Aven conduse *Dragonul Alb* printr-un recif ameninţător şi ajunse la malul sudic al insulei, unde reuşi să ancoreze în siguranţă. Vedeau ţărmul în ambele direcţii: către est, de acolo de unde veniseră, şi către vest, spre Capătul Lumii. Nu se zărea nicio altă navă şi, cel mai important, nici urmă de *Dragonul Negru.*

Debarcară repede pentru a putea începe să exploreze insula, dar nu le luă mult timp ca să ajungă la concluzia că era un loc absolut banal.

— Păi, cu excepţia cascadei ăleia, începu Charles, e cam ca locul ăla din America unde e canionul cel mare[25], un loc în care n-ai de ce să te duci decât dacă vrei să vezi o groapă imensă care înseamnă moarte sigură dacă ai neşansa să cazi în ea.

Nu se vedea niciun fel de construcţie, poate cu excepţia celor câtorva pietre care se ridicau ici, colo în câmpie şi pe limba de pământ ce trecea dincolo de margine.

---

[25] Marele Canion săpat de fluviul Colorado şi situat în partea nordică a statului american Arizona. Creat pe parcursul a şase milioane de ani, are 446 km lungime, o lăţime care variază între 6 şi 29 km şi o adâncime de peste 1,8 km (n. red.).

— Şi ce facem acum? întrebă Jack. Ne instalăm aici şi-l aşteptăm pe Regele Iernii sau cum?

— Ar trebui să terminăm de explorat şi restul insulei, zise Aven. Suntem cu mult înaintea lui şi ar fi bine să folosim la maximum avantajul ăsta.

— Corect, o aprobă Bert.

Cu Aven deschizându-le drumul, traversară prima vale joasă şi se îndreptară spre dealurile din centru. Acestea constituiau cel mai înalt punct al insulei, cu excepţia porţiunii de deasupra cascadei. Ar fi putut fi un loc excelent pentru a ţine sub observaţie împrejurimile.

Întunericul de dincolo de Capătul Lumii făcea ca tot peisajul să capete o strălucire nepământeană, cu soarele subliniind culorile terne ale stâncilor şi ierbii. Totul ieşea în evidenţă, iar priveliştea de dincolo de dealuri părea mai ireală decât şi-ar fi imaginat.

Avuseseră dreptate: din centrul insulei puteau vedea cu uşurinţă întreaga întindere de uscat, inclusiv partea de nord, pe care nu reuşiseră să o observe de pe mare.

Pe ţărmul de miazănoapte erau însă o mulţime de tabere; în jurul focurilor, o mare de războinici se înghesuia pregătindu-se de luptă. Văzură mii de troli şi mai mulţi wendigo decât şi-ar fi imaginat că există. Peste tot în tabere se ridica flamura neagră a Regelui Iernii.

Priveliştea şi mai ales violenţa şi distrugerile

pe care le implica ea îl lăsară fără cuvinte până şi pe John, care era obişnuit cu peisajele teribile ale câmpurilor de luptă.

— Nu e de mirare că nu l-am găsit niciodată, şopti Aven. În toţi aceşti ani s-a ascuns de urmăritori cucerind insulă după insulă şi apoi întorcându-se în locul ăsta pe care noi nu l-am fi putut descoperi niciodată. A găsit cea mai bună ascunzătoare cu putinţă: Capătul Lumii.

— Nu avea nevoie să ne urmărească până aici, observă Bert. Am intrat singuri în bârlogul Regelui Iernii.

— Cred c-am încurcat-o, zise Charles.

— E puţin spus, comentă Jack. Vom avea de purtat o bătălie extrem de grea, asta e limpede.

Aven îşi aţintise privirile la sutele de focuri ce licăreau în depărtare.

— Trebuie să fie mii, murmură ea. Nu ne aşteaptă o bătălie, ci un măcel. Şi noi vom fi cei măcelăriţi.

— Nu cred că vreau să mai fiu rege, zise Artus. Îl nominalizez pe Jack.

— Ăăă, nu-ţi pierde speranţa, îl încurajă Tummeler. În poveştile de felul ăsta, partea asta e cea mai bună – cea în care prietenii de nădejde luptă împreună, deşi şansele nu-s de partea lor.

Auziră cu toţii spusele bursucului, dar le trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că acesta stă chiar lângă ei, deşi se despărţiseră

de el tocmai în Paralon.

— Tummeler? strigă Charles nevenindu-i să creadă. Chiar tu eşti?

— Supriză! făcu Tummeler. V-am adusei… aduserăm… aduseserăm… am venit cu toată cavaleria. Suntem hotărâţi să vă ajutăm.

După câteva îmbrăţişări şi saluturi însufleţite, Tummeler le povesti ce se mai întâmplase în Arhipelag şi, pentru prima dată, simţiră o rază de speranţă.

— Noroc cu bătrânu' Ordo Maas, zise Tummeler. El mi-a spus c-o s-aveţi nevoie de ajutor şi şi-a trimis fiii spre toate zările Arhipelagului. Unul dintre ei a urmărit *Dragonul Alb* ca să vadă încotro mergeţi, iar ceilalţi au dat de veste tuturor prietenilor voştri… care e oricum mai numeroşi decât bănuiţi.

— Fiii lui? întrebă Jack surprins. Cum au putut să ne găsească aliaţi? Am plecat din Byblos cu singura navă rămasă.

Tummeler nu scoase niciun cuvânt, dar le arătă în schimb cerul. Undeva deasupra *Dragonului Alb,* în tării, văzură un cocor cu pene argintii şi stacojii, care îşi coborî aripile în semn de salut.

— Eram cu domnul Samaranth când a venit cocorul şi atunci m-am urcat fuguţa pe o navă. Sunt gata să lupt, spuse Tummeler arătându-şi cu mândrie raniţa jerpelită şi scutul îndoit, cu

mult mai mare decât el şi pe care reuşea să-l ridice doar cu un efort considerabil. Oricum, încheie el, n-am cum să ratez distracţia.

— Vine şi Samaranth? întrebă Bert. O să lupte şi el de partea noastră?

— N-am de unde şti dacă vine, ridică din umeri Tummeler. A părăsit Paralonul odată cu noi şi mi-a spus că merge să găsească şi alte ajutoare. Ce înseamnă asta, n-aş putea însă să vă zic.

— Şi atunci cum ai ajuns aici? insistă Charles. Dacă nu te-a adus Samaranth…

— Eu l-am adus, se auzi o voce obişnuită să poruncească. Şi, deşi trebuie să recunosc că se pricepe la reparatul navei, mărturisesc că i-am apreciat mai degrabă îndemânarea de bucătar pe parcursul călătoriei. N-am mâncat niciodată mai bine.

Era Nemo.

Undeva departe în urma lui, ancorată în apele puţin adânci ale golfului imens, în spatele *Dragonului Alb,* văzură cu toţii silueta strălucitoare a lui *Nautilus.*

— Ho, Aven, o salută Nemo marinăreşte, punându-şi apoi pumnul pe piept.

— Ho, Nemo, îi răspunse Aven cu exact acelaşi gest. Bine ai venit!

Nemo se întoarse să îl salute şi pe Bert, dar, înainte să reuşească să spună ceva, acesta se repezi la el şi îl cuprinse pe căpitanul uimit într-

o îmbrăţişare ca de urs.

— Of, păcatele mele! exclamă Bert. N-am fost niciodată mai bucuros să văd… pe oricine ar fi venit!

— Chiar aşa? zise Nemo făcându-le cu ochiul celorlalţi. Îmi pare rău, urmă el, arătând cu degetul mare peste umăr. Fiindcă toţi ceilalţi vor fi dezamăgiţi dacă n-au să aibă parte de o asemenea primire doar pentru că eu am ajuns mai repede aici.

— Ce vrei să spui? interveni Jack. Cine mai vine?

— Toate celelalte nave, răspunse Bert cu ochii strălucind de o emoţie abia ascunsă. Dragonavele s-au reunit din nou.

Alergară împreună cu Nemo şi Tummeler către plaja unde începeau să ancoreze navele. Dragonavele ajungeau una câte una.

— *Dragonul Portocaliu*, zise Bert. Mi se pare că gnomii o stăpânesc în timpurile noastre.

Era o triremă vikingă, largă şi plată la mijloc, iar de pe puntea ei se ridica un catarg ce sprijinea cea mai mare pânză pe care o văzuseră vreodată John, Jack şi Charles. Bert le explică faptul că *Dragonul Portocaliu* era singura navă care avea trei prove, pe care erau sculptate tot atâtea capete de dragon.

— Presupun că vikingii şi-au zis că trei capete sunt mai bune decât unul. Şi, adăugă el, având

în vedere şirul încununat de succes de jafuri şi cuceriri al acestei nave, nu pot spune că s-au înşelat.

Căpitanul *Dragonului Portocaliu,* despre care Aven le spuse că era de asemenea şi regele gnomilor, împroşca apa mică de la mal înaintând cu greutate, având întipărită pe chip o expresie hotărâtă şi ducând pe umăr un topor imens. Dădu mâna cu Nemo şi apoi le aruncă o căutătură scurtă lui Bert şi celorlalţi.

— E cam încruntat, nu-i aşa? şopti Charles.

— Încruntat? zise Bert cu surprindere. Nu-i cunoşti pe gnomi. Pentru el, salutul acela a fost de-a dreptul curtenitor.

— Iar asta, bănuiesc, zise Charles arătând către larg, este *Dragonul Albastru,* dacă nu cumva mă înşel.

Nu se înşelase. Elfii veniseră şi ei la bordul celei mai mari dintre dragonave, un vas imens care le domina pe celelalte ca şi cum acestea ar fi fost nişte jucării. Era înaltă cât o clădire cu cinci etaje şi de aproape trei ori mai lungă şi mai lată decât *Dragonul Alb.* Pânzele abia dacă erau vizibile, iar nava avea în mod evident şi alte mijloace de propulsie, la fel ca şi *Nautilus.*

Bătrânii elfilor debarcară printr-o deschizătură care se ivi în corpul navei, chiar deasupra liniei de plutire, şi veniră să îi salute. Câţiva dintre ei fuseseră prezenţi şi la consiliul din Paralon şi îi salutară pe John, Jack şi Charles ca şi cum ar fi

fost o delegaţie oficială.

— Ho, Păstrătorule, zise regele elf, Eledir, salutându-l pe Bert. Hronicul zilelor ne-a spus că ai nevoie de ajutorul nostru.

— Şi-ţi suntem recunoscători pentru el, răspunse Bert cu sinceritate, făcând o plecăciune adâncă. Câţi oşteni ai adus?

Eledir arătă spre *Dragonul Albastru,* din care se scurgea un şir nesfârşit de elfi ce purtau armuri şi erau gata de bătălie.

— Şase sute, răspunse regele elf. O să mai urmeze şi alte nave, dar asta e tot ce am putut să adunăm în timpul care ne-a fost dat.

— Orice ajutor e binevenit, spuse Bert. Nu ne plângem.

Dragonul Verde ancoră imediat după aceea. Părea să fie sub comanda fiinţelor mitologice din Arhipelag.

Nu se deosebea prea mult de *Dragonul Alb,* cu excepţia faptului că lemnul din care era făcut nu încetase nicio clipă să crească. Peste tot se vedeau ramuri şi îngrămădiri de frunze. Pânzele erau atât de năpădite de verdeaţă, încât păreau că se prăbuşesc sub greutatea ei. Iar pasagerii nu se aflau numai pe punte, ci şi pe ramurile şi trunchiurile ce creşteau din navă, păşind pe ele la fel de uşor ca şi pe pământ.

Din locul în care stăteau, cei şase tovarăşi reuşiră să vadă fauni şi satiri („Grozav”, mormăi Aven. „Ca şi cum ar fi de vreun folos.”), mai

multe animale (inclusiv câţiva bursuci, dihori şi cel puţin o creatură pe care Jack o recunoscu a fi un diavol tasmanian) şi cei mai vrednici războinici dintre toţi, o ceată de centauri.

Căpitanul *Dragonului Verde* era un centaur pe care Nemo îl numi Charys. Era imens, avea aproape trei metri înălţime şi stârni un nor de nisip când coborî pe plajă.

— Salutare, fii ai lui Adam, zise Charys. Care dintre voi este Păstrătorul Principia?

— Eu sunt acela, spuse John făcând un pas înainte.

— Nemo mi-a povestit despre tine când a venit pe Praxis ca să ne ceară ajutorul, urmă Charys. Îmi place de tine. Hai s-o luăm într-acolo! zise el, însoţindu-şi vorbele cu un râs nechezat. O, ho, ho! Aşa navigam noi odinioară.

Izbucni din nou în râs şi se îndepărtă în direcţia gnomilor, mergând să îi salute.

— Cred că-şi bătea joc de mine, zise John.

— Îşi cam bătea, îl aprobă Charles, dar mă îndoiesc c-ar fi nimerit să comentezi chestia asta.

Bert bătea ţărmul în lung şi-n lat, privind spre larg în aşteptarea altor ajutoare. După socoteala lor, trebuiau să mai vină încă două dragonave.

— De fapt, numai una, zise Aven. *Dragonul Violet*. Nava regelui goblinilor.

— Nu ştiu ce să zic, adăugă Bert, cred că s-ar

putea s-o vedem şi pe cealaltă.

— E oare posibil? întrebă Aven.

Bert scrută orizontul şi apoi clătină din cap.

— Nu, nu prea cred. Am sperat cam mult, ştiu, dar…

— După ce te uiţi? întrebă John.

— După prima dragonavă, răspunse Aven. *Dragonul Roşu.* N-a mai fost văzut din vremurile în care l-a creat Ordo Maas.

— Aşa cum ne-a spus Ordo Maas, toate navele – chiar şi *Dragonul Indigo,* binecuvântată fie-i amintirea – au fost făcute din lemnul unor chile. Nu au fost construite ca fiind noi, ci au fost create din nave care ştiau ce înseamnă furtuna şi plutirea pe întinsul apelor şi se dovediseră capabile să treacă în cele ale unei alte lumi. Iar *Dragonul Roşu* a fost cea mai măreaţă dintre ele.

— Dar ce s-a întâmplat cu *Dragonul Roşu*? insistă Charles. Am auzit şi noi de el?

— Se poate, spuse Bert. De fapt, a fost prima navă care i-a arătat lui Ordo Maas secretul trecerii dintr-o lume în alta şi i-a dat ideea provelor însufleţite, fiindcă şi ea avea aşa ceva.

— Înainte de a fi reconstruită ca *Dragonul Roşu,* i se spunea *Argo*[26].

---

[26] În mitologia greacă, Argo a fost corabia cu care Iason şi argonauţii au navigat pentru a aduce lâna de aur. Conform legendei, prova sa conţinea o bucată de lemn din pădurea sacră de lângă Dodona, ce putea vorbi şi face profeţii (n. red.).

Regii şi căpitanii navelor se adunară într-un consiliu de război, în timp ce ceilalţi încercau să îşi organizeze trupele şi să se pregătească pentru înfruntarea ce avea să urmeze.

Jack se aşeză lângă Nemo şi Eledir, ca reprezentant al oamenilor, deşi Bert le spusese deja tuturor cine era Artus cu adevărat – moştenitorul Tronului de Argint.

Nemo păru să primească vestea cu multă însufleţire, dar Eledir şi Falladay Finn, regele gnomilor, se dovediră mai rezervaţi.

— Am mai avut parte de un rând de regi şi regine false pe care ni i-au prezentat oamenii, zise Eledir referindu-se la consiliu. Arhipelagul nu poate să mai susţină o rasă care nu e în stare să îşi pună în ordine nici măcar propriile afaceri.

Falladay Finn dădu aprobator din cap.

— Dacă e adevărat ceea ce spui, să ştii că te poţi baza pe sprijinul gnomilor. Dar, adăugă el privind direct spre Artus, prima îndatorire a unui rege este să conducă pentru binele supuşilor săi, şi nu după propriile interese. Bunicul tău a uitat asta. Dacă ai să mai trăieşti până mâine, ai grijă ca tu să nu faci la fel.

Cu aceste vorbe, îşi aşeză mâna peste cea a lui Artus, într-un gest de încurajare care fu urmat repede de Charys şi, ceva mai ezitant, de Eledir. În ciuda a ceea ce spuneau, feţele lor trădau însă îndoială şi frică.

— Capul sus, băiete! zise Charys începând să râdă la vederea chipului uluit al lui Artus. După cum stau lucrurile acum, n-o să supravieţuim niciunul, aşa încât n-are sens să-ţi faci probleme.

Undeva mai spre sud, Charles se lupta cu o vestă de piele şi zale pe care i-o oferise un gnom, dar care îi era cu trei numere mai mică. În timp ce încerca fără succes să îşi încheie cataramele, lângă el răsări micul său prieten din Paralon.

— Sunt gata să te servesc, conaşule savent, zise Tummeler.

Avea cu el raniţa imensă, aşezată în scutul vechi de bronz cu care venise şi pe care-l târa după el. Îşi confecţionase chiar şi un fel de coif dintr-o găleată în care fuseseră mere. Acesta se încăpăţâna însă să-i alunece peste ochi.

— Tummeler! exclamă Charles. Nu te supăra, dar nu prea cred că bursucii sunt făcuţi pentru asemenea bătălii.

— Zău, conaşule, să ai asemenea gânduri, replică Tummeler. Noi, bursucii, suntem creaturi blânde, e adevărat, dar cred că n-ai apucat să vezi vreodată un bursuc care s-a sculat cu faţa la cearşaf.

— Ei, haide, făcu Charles privind agitat întinderea care urma să se transforme curând într-un câmp de bătălie.

— Ştiu eu la ce te gândeşti, continuă Tummeler. Haparenţa mea fragilă şi naturelul vesel te fac să crezi că n-oi putea fi şi eu războinic.

Ei bine, continuă el, să sperăm că şi duşmanii crede la fel, ca să pot să-i pocnesc cu armele mele secrete.

— Arme secrete? se miră Charles.

— Da, încuviinţă Tummeler. Le are băiatul chiar aici.

Micuţa creatură îşi deschise raniţa burduşită şi-i arătă conţinutul lui Charles şi apoi lui John, care trăsese cu urechea în timp ce îşi punea pe el o armură.

— Brioşe? întrebară într-un glas Charles şi John. Brioşele sunt arma ta secretă?

— Nu sunt brioşe oarecare, îs cu afine.

— Iartă-mă… începu Charles.

Tummeler nu-i dădu însă nicio atenţie şi scoase o brioşă de mărimea pumnului (un pumn de bursuc), ochi cu grijă şi o aruncă mult mai departe decât se aşteptaseră cei doi bărbaţi. Despică aerul cu un şuierat şi ateriză cu un pocnet înfundat pe coiful unui satir care hoinărea în jurul *Dragonului Portocaliu,* aflat la vreo cincizeci de metri depărtare. Satirul se prăbuşi la pământ, leşinat.

— Fir-aş al naibii! exclamă John.

— Uluitor! zise şi Charles.

— Îs tari ca piatra, îi lămuri Tummeler. Le-am

făcut chiar după ce-aţi plecat din Paralon, pentru orice eventualitate.

— Uluitor! repetă Charles. Ai transformat o brioşă cu afine într-o adevărată armă.

— De fapt, trebe să recunosc că e bun orice fel de brioşă, explică Tummeler, dar am descoperit că-i nevoie să foloseşti afine dacă vreai să le faci *ezact* ca astea. Asta e inovaţia mea secretă, adăugă el.

— N-am să suflu o vorbuliţă, îl asigură Charles.

Jack se apropie în fugă de prietenii săi, răsuflând din greu.

— Ce e? întrebă Charles. Ce s-a-ntâmplat?

— Goblinii, gâfâi Jack. *Dragonul Violet* a ajuns în sfârşit.

*

Ultima dintre dragonave semăna cu o joncă chinezească dichisită, ceea ce era în acord cu manierele elegante ale regelui goblinilor şi ale anturajului acestuia. Era mai mică decât celelalte nave, având probabil aceeaşi mărime cu *Dragonul Indigo,* dar era mai înaltă şi avea o pânză ce strălucea magnific în lumina soarelui.

— Mă bucur foarte mult să te văd, zise Bert, întinzându-şi mâna pentru salut. Prietene Uruk Ko.

Regele goblinilor ezită, dar apucă apoi mâna bătrânului, scuturând-o o singură dată.

— Şi eu te salut, prietene călător în ţări îndepărtate.

— Câţi războinici ai adus cu tine? întrebă Nemo privind cu o dezamăgire abia disimulată către *Dragonul Violet,* care nu părea să aibă la bord decât echipajul obişnuit, nepregătit de război. O s-ajungă mai târziu? Vin cu alte nave?

— Da, răspunse Uruk Ko. Războinicii mei au fost aduşi aici de alte vase. Mai mult de o mie dintre ei, ca să fiu mai exact.

Bert şi Aven schimbară priviri uşurate. Bătălia va fi mai echilibrată decât crezuseră la început.

— Îţi dai seama, zise Bert, că goblinii tăi reprezintă mai bine de jumătate din armata noastră?

— Da, îmi dau seama, spuse Uruk Ko. Sunt încântat că şi tu realizezi asta. În felul ăsta îmi va fi mai uşor să accept ceea ce urmează să se întâmple.

— Ce vrei să spui? întrebă Bert, continuând să scruteze orizontul în căutarea navelor ce aveau să aducă armata goblinilor. Când trebuie să ajungă?

— Nu m-ai înţeles, zise Uruk Ko. Au ajuns deja.

— Serios? rosti repede Bert, mijindu-şi ochii. Dar oare cum de nu i-am observat?

— Asta pentru că te uiţi într-o direcţie greşită, zise regele goblinilor.

— Poftim? făcu Bert.

Ca unul, ceilalţi căpitani şi regi alergară pe primul deal, de unde priviră spre tabăra duşmanilor. Observară imediat stindardele

negre ale Regelui Iernii şi steagurile lui Arawn. Dar, ceva mai la nord, observară cu înfricoşare flamurile de neconfundat ale regelui goblinilor.

— Prietenia noastră m-a făcut să simt că am o datorie de onoare să-ţi spun eu însumi şi în persoană, urmă Uruk Ko, şi mi-am respectat blazonul. Te rog, ca un tovarăş ce ţi-a stat alături de atâtea ori, alege cu înţelepciune şi părăseşte câmpul de bătălie înainte să trebuiască să ne înfruntăm ca duşmani.

Feţele celorlalţi regi se înnegurară, iar din pieptul imens al lui Charys începu să se audă un mârâit ameninţător când centaurul se aşeză protector în faţa lui Artus.

Aven scuipă, blestemă şi, scoţându-şi sabia din teacă, făcu o fandare.

— Ce fel de om… începu ea, dar Bert o opri pe loc.

— Nu sunt om, zise Uruk Ko, întorcându-se pentru a se îmbarca din nou pe *Dragonul Violet.* Sunt goblin şi sunt copil al adevăratului Arhipelag şi doresc să alung uzurpatorii care ne-au condus de atâta vreme. Fugiţi, prieteni. Se naşte un nou timp, iar botezul său se va face prin foc. Urmează o nouă eră, o eră a goblinilor, trolilor şi a Umbrei. Epoca Omului a luat sfârşit.

Capitolul Optsprezece
Bătălia Finală

Dragonul Negru sosi la amiază.

Pluti uşor în lungul ţărmului de est al insulei, la adăpost de curentul pe care îl crea cascada, într-un loc din care Regele Iernii putea cântări cu uşurinţă cele două armate înainte de a ajunge în tabăra sa.

— Vor ataca într-un ceas, zise Charys către ceilalţi membri ai consiliului de război, încă uimiţi de trădarea regelui goblinilor.

— Cum de eşti aşa de sigur? întrebă Bert.

Centaurul le arătă mişcarea spre vest a soarelui pe cer, iar consiliul îşi dădu seama imediat ce dorise să spună Charys. Punctul terminus al vidului, marginea întunericului de dincolo, era la doar câteva grade depărtare de poziţia soarelui şi ameninţa să îl înghită în curând.

— Iată de ce au aprins focuri şi torţe în miezul zilei, zise Jack. Regele Iernii e obişnuit cu locul ăsta şi ştie că în curând are să se întunece.

— Ne vom scufunda într-un întuneric absolut, întări şi Charys, şi va fi greu să ne deosebim duşmanii de prieteni, ca să nu mai vorbim de atacurile născumbrelor.

Aven se oferi să conducă un grup de fauni ca să strângă de pe nave torţe sau oricare alt lucru care putea fi transformat într-o torţă.

— În ciuda intenţiilor făcute publice de Uruk Ko, zise Bert, trebuie să ne amintim că Regele Iernii are alte planuri. El va încerca să cheme

dragonii înapoi în Arhipelag.

Auzind aceasta, Eledir pufni neîncrezător.

— Imposibil, numai Regele Suprem a ştiut cum se face lucrul ăsta. Nici măcar strămoşii mei, care erau confidenţii marelui Samaranth, nu au aflat acest secret.

— Da, interveni şi Falladay Finn. Dragonii au părăsit definitiv Arhipelagul după ce i-a jignit Archibald. Va trebui să dăm piept cu o armată

— Vor ataca într-un ceas, zise Charys.

care s-a format aici şi acum, şi nu cu una imaginară, care ne temem că va veni.

— Cu tot respectul, dar nu pot fi de acord, spuse John. Secretul chemării dragonilor e scris în *Imaginarium Geographica,* iar aceasta ne-a fost furată şi este acum în posesia Regelui Iernii. El mai are şi Inelul Puterii care i-a aparţinut odinioară lui Archibald şi despre care *Geographica* spune că permite invocarea dragonilor.

— Până şi eu am un Inel al Puterii, pufni Falladay Finn, întinzându-şi mâna pe care purta un inel identic celui pe care îl furase Viermuş.

— Şi eu am unul, zise Eledir, la fel ca aghiotanţii mei. Inelele Puterii, aşa cum le spui tu, sunt simboluri care atestă rangul şi nimic altceva. Strămoşul meu, Eledin, l-a primit pe al său odată cu Regele Suprem Arthur şi nu a văzut niciodată vreo diferenţă între cele două.

— N-are importanţă ce credem noi, Regele Iernii e convins de puterile inelului. Iar dacă are dreptate, totul e pierdut. Dar dacă se înşală, atunci îi vom putea distrage atenţia de la bătălie destul de mult pentru a obţine un avantaj.

Regii şi căpitanii schimbară priviri pline de înţelesuri, iar John îşi dădu seama că, distrăgându-i atenţia Regelui Iernii, nu vor obţine niciun avantaj. Odată intrată în bătălie, forţa care li se opunea avea să fie de neoprit,

spulberând fără probleme armatele aliaţilor săi.

— Nu cunoaştem încă scopul adevărat al acestei armate, zise Falladay Finn, şi deocamdată nu am văzut nici născumbre în rândurile ei.

— Abia asta e o problemă, spuse Eledin. Mă tem de născumbre mai mult decât de troli şi de goblini, despre care ştiu că pot fi ucişi.

— Pot să spun şi eu ceva?

Membrii consiliului se întoarseră ca să privească la cel care vorbise. Era Artus, care nu îndrăznise să spună nimic, lăsându-i pe John, Jack sau Bert să vorbească în numele oamenilor şi al Paralonului.

— Eşti moştenitorul Tronului de Argint, spuse Charys, aprobând din cap. Vorbeşte şi te vom asculta.

— Păi, începu Artus, m-am gândit… Ordo Maas ne-a spus că născumbrele sunt create de ceaunul acela magic, nu-i aşa?

— Cutia Pandorei, îl completă Eledir. E un mit. Nu e nimic adevărat.

— Ordo Maas nu credea asta, zise Artus. Şi, în plus, născumbrele astea trebuie să vină de undeva, nu-i aşa? Aveţi vreo explicaţie mai bună?

Eledir rămase tăcut şi îi făcu semn lui Artus să continue.

— Dacă bunicul meu, Regele Archibald, a început să creeze născumbre deschizând cutia

asta, iar Regele Iernii a continuat, alcătuindu-şi o armată cu care a pornit să cucerească Arhipelagul, înseamnă că această cutie este încă deschisă şi că ar trebui să facem ceea ce a sugerat Aven, adică s-o găsim şi s-o închidem.

Sugestia tânărului fu întâmpinată de o tăcere grea, pe care râsul bubuitor al lui Charys o risipi imediat.

— Pe legea mea dacă asta nu e ori cea mai regească chestie pe care am auzit-o vreodată, ori cea mai mare prostie de pe faţa Pământului, zise el râzând şi bătând din picioare.

— Dacă aceea este sursa capacităţii sale de a crea născumbre, continuă Artus, atunci îl vom putea împiedica să mai facă şi altele doar dacă închidem cufărul.

— E un plan bun, zise Nemo, iar eu mă întreb şi ce efect ar putea avea închiderea cutiei asupra născumbrelor care există deja.

— Totodată, spuse Artus, care devenea din ce în ce mai încrezător auzind comentariile aprobatoare ale celorlalţi, e de aşteptat să o găsim aici pe insulă, pe undeva. Regele Iernii n-ar risca să o piardă în luptă şi nici n-ar ţine-o la bordul *Dragonului Negru.* Iar dacă insula asta e baza lui, înseamnă că aici trebuie să căutăm cutia Pandorei.

Bert, Nemo, Eledir şi Falladay Finn schimbară priviri admirative la adresa isteţimii tânărului rege.

— Dacă este cu adevărat în posesia unei asemenea arme, urmă regele gnomilor, nu încape îndoială că o ţine pe aici, pe undeva. Am putea să ne construim o strategie bazată pe presupunerea asta.

— Aşa e, zise Artus. Tot ce avem de făcut este să intrăm în tabăra lui, să ne strecurăm printre goblini, troli, născumbre şi wendigo, să găsim cutia Pandorei şi apoi să o închidem. E cu adevărat foarte simplu.

Charys se pocni cu palma peste frunte.

— Ah, băiete, oftă el resemnat, te descurcai atât de bine… Te-ai poticnit însă drept la final.

— Dar are dreptate, spuse Charles, care asistase tăcut la discuţie. Asta e *exact* ceea ce trebuie făcut. Uitaţi-vă în jur! exclamă el cu un gest larg. Suntem pe un câmp de bătălie perfect. Toată lumea se aşteaptă ca ambele părţi să se înfrunte în centru, iar Regele Iernii crede că întunericul îi va conferi un avantaj. Nimeni nu se va uita în spate, ca să vadă dacă nu cumva s-a strecurat cineva în tabără, în timp ce atenţia tuturor e concentrată asupra bătăliei din mijloc.

— Abia ăsta pare un plan, zise Charys. Mult noroc!

— Poftim? făcu Charles pălind brusc. Eu… eu de fapt nu mă ofeream voluntar pentru misiunea asta. Nu sunt soldat.

— Prea puţini dintre cei de faţă sunt soldaţi,

băiete, zise Nemo. Cu toate acestea, vom face cu toţii tot ceea ce ne stă în putere.

— O s-avem noi grijă! se auzi o voce emoţionată de undeva din apropierea solului. Conaşul Charles şi cu valetul său credincios, Tummeler, vor spinteca duşmanii şi vor... închide nişte cutii.

Charles clipi repede şi apoi zâmbi.

— Cred că suntem un fel de forţă de elită, zise el privind în jos către bursucul exuberant. Dumnezeu să ne ajute!

— Torţele sunt gata, anunţă Aven, apropiindu-se de consiliu cu un braţ plin de făclii.

— Exact la ţanc, spuse Nemo, punându-şi mâna streaşină la ochi şi privind în sus, la cer. Soarele e pe jumătate acoperit de Umbră. În câteva minute, întreaga insulă va fi învăluită în întuneric.

Hotărâră ca primul val de soldaţi să fie comandat de Eledir, ceea ce era firesc, având în vedere că era compus mai ales din elfii de pe *Dragonul Albastru.* Soldaţii săi erau în primul rând arcaşi, dar purtau şi nişte săbii lungi şi înfricoşătoare, cu care nu ezitau să se angajeze în lupta corp la corp.

Falladay Finn şi gnomii săi erau cei mai bine înarmaţi dintre toţi, aşa cum fuseseră şi la consiliul din Paralon. Fiecare dintre ei avea câte un topor greu, o pereche de cuţite scurte, dar şi

tot ceea ce îi trebuie unui arcaş. Împreună cu Nemo, Finn era adjunct al lui Eledir, în timp ce restul armatei era condus de Charys.

În ciuda avertismentelor venite din partea lui Charys, dar şi a regelui elf, Jack alese să lupte alături de Nemo. Aven şi Bert încercară să îl facă să se răzgândească, dar Jack nu ascultă niciuna dintre temerile lor. Ochii îi străluceau şi îşi simţea întreg corpul arzând de dorinţa de a vedea o bătălie reală. Nu îşi dădea seama că înfruntările de la bordul navelor, singurele bătălii la care participase, nu erau deloc acelaşi lucru cu războiul adevărat. În plus, îşi justifica deciziile spunând că era cel puţin la fel de bine pregătit fizic ca şi John, care fusese soldat.

— N-o să păţesc nimic, zise Jack. De fapt, până acum nimeni n-a murit şi ştiţi bine că m-am dovedit mai curajos şi mai inventiv decât v-aţi aşteptat. Nu vă faceţi griji. Pe câmpul acesta de bătălie voi face lucruri de care vă veţi aminti tot restul vieţii.

Aven îi aruncă o privire îngrijorată lui Nemo, care dădu scurt din cap, semnalându-i că va încerca să nu se depărteze prea mult de Jack în timpul luptei.

În timp ce continua să străbată plaja în căutarea materialelor ce puteau fi transformate în făclii, Aven se întreba dacă, dintre cei doi, era îngrijorată de soarta cui trebuie. Spera ca lipsa de experienţă de luptă a lui Jack să nu îl încurce

pe Nemo în felul acela în care un om care se îneacă îl jenează pe cel care i-a sărit în ajutor. Pentru o clipă, se gândi să se întoarcă şi să le mai spună câteva lucruri, dar îşi dădu seama că are alte treburi şi curând uită întreaga chestiune.

— Trebuie să-l găsim pe Regele Iernii, zise sec John, dar, odată rostite, vorbele sunară mult mai ridicol decât fuseseră în mintea sa.

Ajunsese împreună cu Bert la concluzia că Regele Iernii nu se va angaja în bătălie, fiindcă scopul său era acela de a-i chema pe dragoni. John presupuse chiar că, pentru această încercare, Regele Iernii avea să se tragă deoparte, punându-se la adăpost, iar asta însemna că se va afla lângă îngrămădirea de pietre din vestul insulei, cea care se ascuţea într-un fel de vârf ce părea să atârne deasupra cascadei bubuitoare.

— Cu siguranţă va fi acolo, zise John. Voi merge şi eu, împreună cu Artus.

— Dar de ce cu mine? întrebă Artus. N-ar trebui să fiu pe câmpul de bătălie alături de toţi ceilalţi?

Bert îl luă pe tânăr pe după umeri, privindu-l pe deasupra ochelarilor.

— Nu, n-ar trebui, zise el pe un ton încărcat de seriozitate şi afecţiune. Dacă John are dreptate, s-ar putea să fii singurul dintre noi capabil să

cheme dragonii, iar asta înseamnă că eşti prea valoros ca să rişti să te aventurezi în luptă. Mergi cu John şi vezi ce e de făcut. Noi o să încercăm să vă oferim cât mai mult timp.

Bătrânul Păstrător îl îmbrăţişă scurt pe tânărul rege şi apoi o porni spre vârful dealului, unde Aven le făcea tuturor semne cu o torţă.

Soarele dispăru deodată, iar din partea cealaltă a insulei se auziră strigăte de luptă.

Începea bătălia.

Forţele duşmanului o porniră către sud într-un ritm lent, precaut, iar Eledir le porunci elfilor săi să se năpustească înainte şi să încerce să ţină linia înfruntării cât mai departe de valea în care se adăpostea restul trupelor. Era conştient că forţa superioară a inamicului avea să îi facă până la urmă să piardă teren şi că vor fi aruncaţi pe plajă, către navele lor. Dar Eledir voia să fie sigur că au cât mai mult teren de pierdut.

Falladay Finn şi gnomii săi nu reuşiră să ţină pasul cu elfii, aşa încât îşi scoaseră arcurile şi rămaseră mai în spate, ca să poată trage de acolo asupra duşmanilor şi mai apoi să îi întâmpine cu topoarele, odată ce elfii ar fi început să se retragă.

Charys şi centaurii săi aveau doar un singur lucru de făcut: trebuiau să apere flancurile şi să se asigure că duşmanii nu încearcă să îi

înconjoare. Asta urma oricum să se întâmple, fiindcă bătăliile tind adesea să se întindă şi dincolo de hotarele stabilite iniţial. Având însă în vedere că John şi Artus o porniseră spre vest, iar Charles şi Tummeler se îndreptau spre est, era indicat să încerce să păstreze înfruntarea cât mai în centrul insulei.

Nemo trăgea cu o armă pe care o construise singur, un fel de pistol cu aer comprimat care avea o rază mai mare de acţiune decât oricare alta folosită de reprezentanţii celorlalte rase. Îl ajuta pe Eledir scoţând din luptă comandanţii troli şi goblini de la mare distanţă.

Rămas în spatele armatelor, Bert privea cu strângere de inimă. Era prea bătrân ca să mai pornească la luptă. Dar nu bătălia în sine îl îngrijora, ci ceea ce avea să urmeze. Trolii şi goblinii îi atacaseră deja, dar sutele de wendigo, care erau luptători mult mai buni decât trolii şi nu se puteau compara cu goblinii, rămăseseră în chip inexplicabil grupaţi în jurul corturilor lor. Mai mult, deşi spionase cu ocheanul lui Aven tabăra duşmanului încă de când începuse bătălia…

…nu reuşise să vadă nicio născumbră.

Charles plănuise împreună cu Tummeler să se strecoare pe ţărmul de est al insulei şi să ajungă în spatele taberei Regelui Iernii, pentru ca apoi să se poată uita după ceaun. Erau îmbrăcaţi în

haine de piele neagră şi nu aveau nicio torţă, bazându-se doar pe simţurile lui Tummeler pentru a se ghida prin întuneric.

Tocmai se pregăteau să coboare spre plajă când o făclie lumină ceva ce-i atrase atenţia lui Charles. Se opri şi privi mai atent, iar apoi ochii i se măriră din cauza şocului, îşi lăsă să cadă echipamentul şi porni să o găsească pe Aven.

— Conaşule savent! strigă Tummeler în urma lui.

— Stai acolo, zise Charles. Mă întorc imediat.

— Aven! spuse Charles când o găsi adunând alte materiale inflamabile de pe puntea *Dragonului Verde.* Ascultă-mă! Ceva nu e bine! Ceva e în neregulă cu Jack!

Aven dădu să îl repeadă, dar se stăpâni în ultimul moment. Ceva din tonul lui Charles îi semnală că spusele acestuia nu erau o pierdere de timp.

— Ce e? Ce s-a întâmplat cu el?

Charles o apucă de mână şi o trase mai aproape.

— Nu mi-am dat seama decât acum. În ultimele câteva zile a devenit mai îndrăzneţ, nesăbuit chiar. M-am gândit…

Bărbatul roşi puternic.

— …m-am gândit că încerca din răsputeri să te impresioneze.

— O face din momentul în care ne-am întâlnit prima dată, spuse Aven. Şi ce-i cu asta? A

devenit mai încrezător. A devenit bărbat, poate chiar războinic, deşi mi-aş tăia mai degrabă limba decât să mă audă spunând asta.

— Şi eu am crezut acelaşi lucru, dar...

— Dar ce, Charles?

Charles arătă spre movila de pământ pe care Jack se urcase ca să îi organizeze pe cei câţiva fauni şi satiri care îl urmau într-o linie de arcaşi. Aven avea dreptate. Era cu adevărat mai încrezător. Îi conducea cu o autoritate care îi depăşea tinereţea şi, în plus, îşi dovedise curajul în toate bătăliile în care fuseseră implicaţi. Suspiciunile lui Charles se insinuaseră însă subtil în mintea lui Aven şi fetei i se tăie răsuflarea când observă şi ea la ce se referea celălalt.

Jack nu avea umbră.

Prima înfruntare se termină prost. Elfii, deşi erau impresionanţi în luptă, nu reuşiră să ţină piept trolilor, fiindcă nici măcar cel mai solid dintre ei nu se putea compara cu cel mai mic dintre troli. Doar calităţile extraordinare ale armurilor reuşiră să îi salveze de la o înfrângere totală, aşa încât trebuiră să se retragă şi să treacă la lupta cu arcul şi săgeţile.

Cu totul neaşteptat, gnomii se dovediră mult mai eficienţi în lupta corp la corp cu trolii, reuşind să le ofere un răgaz elfilor care se regrupaseră în spatele lor. Statura gnomilor îi

obliga pe troli să se aplece pentru a lovi, expunându-şi cefele şi umerii loviturilor precise ale elfilor, în timp ce gnomii le atacau picioarele şi genunchii cu topoarele lor grele. Cu toate acestea, forţa imensă a trolilor îi făcea imposibil de respins prea multă vreme.

Aşa cum se temuseră, goblinii încercaseră să îi surprindă pe flancuri, dar centaurii reuşiră să îi împingă spre centru. Arcaşii goblini ocheau cu o precizie ucigătoare, dar centaurilor nu le păsa de săgeţi, de care se descotoroseau de parcă ar fi fost nişte viespi.

Ceilalţi arcaşi şi suliţaşi, animalele conduse de Jack, se strecurară în spatele centaurilor în momentul în care goblinii se retrăgeau. Trolii dădură şi ei un ultim asalt după care, surprinzător, începură să se retragă.

— Dau înapoi, zise Charys cu uimire, ignorând sângele care îi şiroia din rănile dintre coaste. Şi goblinii, şi trolii se retrag!

Indiferent cât de imposibil părea, centaurul avea dreptate.

Cu un strigăt înfricoşător de luptă, elfii îşi traseră săbiile şi se năpustiră înainte, dar, deodată, Eledir le porunci să se oprească. Gnomii şi centaurii rămaseră şi ei pe loc.

Nemo îi făcea semne disperate lui Bert, arătând spre tabăra Regelui Iernii şi strigând ceva imposibil de înţeles din cauza larmei bătăliei şi a urletului cascadei.

Îşi îndreptă ocheanul şi privi în direcţia pe care i-o indicase Nemo. Ca la un semn, wendigo deschiseră corturile care se întindeau pe plajă şi despre care ei presupuseseră că le aparţin trolilor şi goblinilor veniţi la luptă din tărâmurile lor natale.

Se înşelaseră. Născumbrele fuseseră acolo încă de la început, atâta doar că aşteptaseră să treacă lumina şi căldura amiezii. Soarele era acum înghiţit de Umbră, iar puterile lor erau maxime. Întunericul îi făcea aproape imposibil de observat.

— Dumnezeule din ceruri! zise Bert. Cred că ăsta este sfârşitul nostru, al tuturor.

Aven se întoarse încercând să îşi oprească tremurul, dar sfârşi prin a izbucni în plâns.

John şi Artus, care nu o porniseră încă spre vest, se priviră îngrijoraţi unul pe celălalt şi apoi urcară lângă Bert, ca să vadă şi ei ce anume o tulburase pe Aven atât de tare. Nu avură nevoie decât de o privire fugară şi de o clipă pentru a înţelege situaţia.

Se aşteptaseră, ba chiar se pregătiseră pentru armata wendigo; trolii, conduşi de trădătorul Arawn, nu fuseseră nici ei o surpriză. Nici chiar rasele inferioare aflate la marginea Arhipelagului şi care se alăturaseră Regelui Iernii nu reuşiseră să zdruncine sufletul viteaz al lui Aven. Când văzură însă ceea ce se afla la niciun kilometru de ei, simţiră cum le îngheaţă

sângele în vine şi sunt cuprinşi de frică şi oroare.

Pornind de la marginea câmpiei pe care se desfăşura bătălia, armata Regelui Iernii începu să se apropie fără grabă. Wendigo urlau şi mârâiau, mărşăluind spre ei, dintr-un capăt în celălalt al insulei, însă printre aceştia, tăcute şi neobosite, se puteau vedea siluetele cu glugă a mii şi mii de născumbre.

Capitolul Nouăsprezece
Cercul De Pietre

Pe limba stâncoasă care se arcuia deasupra hăului infinit domnea un soi de linişte ciudată. Sunetele bătăliei din centrul insulei, amestecate cu urletul fără sfârşit al apei care se năpustea spre adânc, creau un zgomot alb.

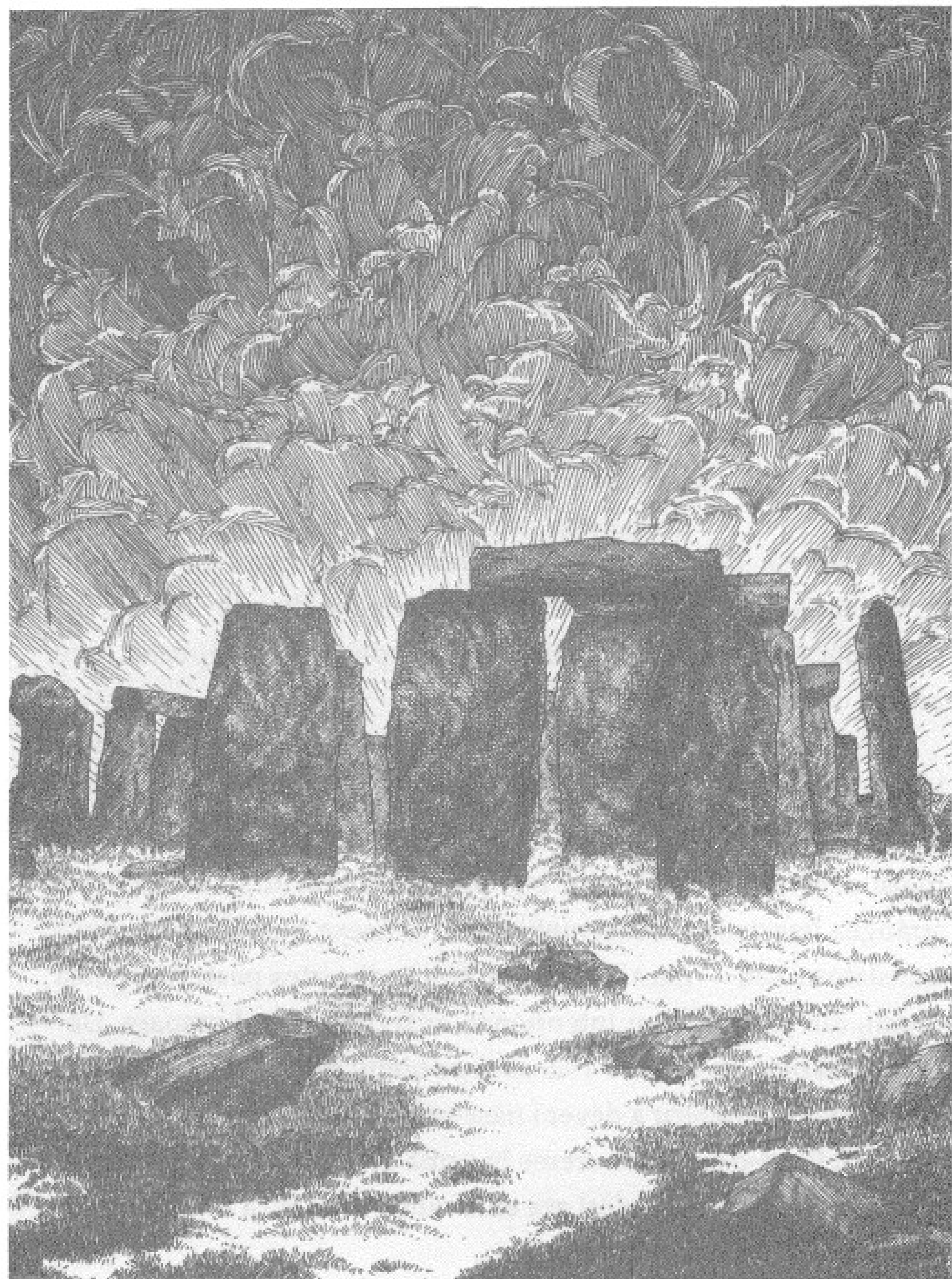
Regele Iernii îşi croi drum pe lângă marginea crestată, fiind cu băgare de seamă ca să nu alunece pe pietrele aflate în bătaia neîncetată a picăturilor minuscule de apă. Mergea încet, căci nu se putea folosi decât de cârlig pentru a-şi păstra echilibrul. În mâna bună strângea *Imaginarium Geographica.* Nu avusese încredere s-o ducă translatorul său – dacă Viermuş ar fi scăpat cartea peste Marginea Lumii, din greşeală sau intenţionat, ar fi trebuit să-l omoare. Deocamdată plănuia doar să-l silească pe bietul regent să privească în cutia

Pandorei pentru a deveni născumbră.

Ar fi făcut-o cu multă vreme în urmă dacă născumbrele nu s-ar fi născut toate mute şi, deşi era enervantă, avea încă nevoie de capacitatea lui Viermuş de a vorbi.

Nu pentru multă vreme însă.

— Dar cât mai avem? se plânse Viermuş, care îşi urma stăpânul la câţiva metri distanţă.

— Acela e locul! zise John. Sunt absolut sigur.

Regele Iernii se întoarse către el.

— Poftim? Nu tu ai spus că aici trebuie să rostim formula de invocare a dragonilor?

— Păi, protestă Viermuş, ţi-am spus că aşa scrie în *Geographica* şi că vei putea folosi Inelul Puterii doar în cel mai vestic punct al Arhipelagului, care, din punct de vedere tehnic, e chiar pe stânca asta. Nu ştiu dacă locul exact în care vom sta are vreo importanţă.

— Mă faci să-mi pierd timpul, regente, tună Regele Iernii. Am ajuns sau nu?

În loc să răspundă, Viermuş se întinse după *Geographica.* Regele Iernii i-o dădu şi privi nerăbdător cum regentul dă câteva pagini şi frunzăreşte alte câteva, scoţând sunete abia perceptibile.

— Ei bine?

— Nu cred că are vreo importanţă, clătină din cap regentul. Sunt destul de sigur că avem tot ce ne trebuie şi suntem în locul potrivit pentru a o face.

— Destul de sigur? întrebă Regele Iernii. Am crezut că eşti pe deplin pregătit ca să citeşti atlasul ăsta.

— Nu mi-am terminat pregătirea, ridică din umeri Viermuş. Nu-ţi aminteşti că ţi-am spus? Câteva dintre limbile de aici mă depăşesc, dar am înţeles în mare ce e de făcut. Ce contează dacă ignorăm câteva detalii?

— Nu-ţi bate capul, şuieră Regele Iernii,

înşfăcându-i cartea înapoi. Hai să facem odată chestia asta şi îţi promit că, imediat ce voi fi preluat controlul asupra Arhipelagului, te voi recompensa după merite.

Viermuş îşi linse buzele şi făcu o plecăciune adâncă.

— Îţi mulţumesc, Maria Ta.

— Idiotule! spuse Regele Iernii.

— Cum spui, Maria Ta!

— Taci odată din gură!

— La ordin, Maria Ta!

Regele Iernii îşi încleştă furios buzele şi apoi spuse pe un ton ameninţător:

— Dacă mai rosteşti un singur cuvânt, o să-mi bag cârligul prin ambii tăi ochi şi o să-ţi scot creierul prin orbite.

— Îmi pare rău, Maria Ta.

Regele Iernii oftă din greu şi deschise *Geographica.*

— Arată-mi odată unde e trecută invocarea aia şi spune-mi ce să zic.

Înainte să parcurgă o sută de metri către ţinta misiunii lor, Charles regreta deja că se aventurase într-o asemenea întreprindere. Apa de mare îl udase până la piele şi mirosea vag a saramură. Dar izul acela nu era nimic faţă de efluviile pe care le emana blana lui Tummeler, fiindcă bursucul se udase şi el.

Hotărâseră să se ţină la marginea ţărmului, ca

să se ferească de iscoadele trolilor şi ale goblinilor. Spre deosebire de plajele dinspre sud, care erau netede şi acoperite cu nisip, partea de est fusese erodată de curenţii de apă creaţi de cascadă şi era pietroasă şi accidentată. La fiecare câţiva paşi, unul dintre ei cădea în apă doar pentru a apărea imediat plescăind şi pufnind.

Erau gălăgioşi, lăsau o urmă neîntreruptă şi foarte vizibilă pe nisip şi emanau un miros care ar fi putut fi urmat şi de un wendigo orb şi cu nasul înfundat.

Charles hotărî în sinea lui că formau cea mai jalnică forţă de elită folosită vreodată pe timp de război.

— Nu te supăra pe mine, zise Tummeler, da' începi să miroşi ciudat.

— Tocmai eram pe cale să spun acelaşi lucru, răspunse Charles.

Tummeler se opri, vizibil afectat de remarcă.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, nu contează, zise Charles, dându-şi seama că, de fapt, bursucul dorise să îi facă un compliment.

Era îmbrăcat într-o armură uşoară pe care i-o dăduseră elfii în schimbul tunicii de gnom în care nu reuşise să încapă şi mai avea cu el doar o sabie scurtă şi un topor mic, pe care le crezuse potrivite pentru o asemenea misiune sub acoperire. Spre deosebire de el, Tummeler

avea un cuţit imens şi trăgea încă după el raniţa cu rezerva de brioşe tari ca piatra, pe care o aşezase în scutul de bronz.

— Ascultă, Tummeler, începu Charles, chiar crezi că are vreo noimă să cari toate... toate... *chestiile astea?* Până la urmă, noi vrem să ne strecurăm ca să căutăm cutia Pandorei, nu să ne angajăm în vreo bătălie.

Tummeler îşi umflă pieptul şi luă o postură care, pentru un bursuc, era probabil sfidătoare.

— Mai bine te chinui să le aduci decât să te trezeşti într-o situaţie în care să vrei să le ai, dar n-ai de unde să le scoţi.

Charles se gândi preţ de un moment.

— Dacă pui problema în felul ăsta, zise el, trebuie să recunosc că simt o oarecare uşurare la gândul că avem mai multe arme. Dar ai nevoie cu adevărat şi de scutul ăla? Lasă o urmă adâncă în nisip.

— Mi l-a dat domnul Samaranth, protestă Tummeler, şi mi-a spus să-l aduc aici. Crede că o să avem nevoie de el mai devreme sau mai târziu, aşa că, iaca, l-am adus.

— De acord, aprobă Charles, dar ce-ai spune dacă m-ai lăsa pe mine să-l car, ca să ne mişcăm mai repede?

— Fie, zise Tummeler, ridicându-şi raniţa pe umeri şi dându-i scutul lui Charles.

— E greu, oftă Charles potrivindu-şi scutul în spinare.

— Nu-i de joacă, spuse serios Tummeler. Să mergem!

După retragerea trolilor şi a goblinilor, strategia Regelui Iernii devenise evidentă. Primele atacuri ale locuitorilor Arhipelagului avuseseră menirea de a testa rezistenţa aliaţilor şi de a elimina cât mai mulţi adversari cu putinţă. Trolii şi goblinii fuseseră doar carne de tun – dacă supravieţuiau atacului iniţial şi produceau pagube duşmanului, însemna că îşi făcuseră treaba. Şi asta fiindcă forţa principală a armatei Regelui Iernii era amestecul de wendigo şi născumbre, care nu aveau de gând să testeze sau să se retragă. Urmau să se lupte cu ferocitate până la capăt.

Primul val de născumbre atinse linia cea mai avansată a elfilor şi a gnomilor şi în ciocnirea aceasta deveni evidentă şi metoda prin care intenţionau să-şi înfrângă adversarii din Arhipelag.

Născumbrele păreau să nu bage în seamă săgeţile, iar loviturile zdravene de topor reuşeau doar să le încetinească, fără a le crea însă vreo neplăcere. Odată ajunse însă în apropierea inamicilor, apucau umbrele acestora şi le rupeau de trupuri.

Gnomii şi elfii care îşi pierdeau umbrele urlau îngrozitor, se prăbuşeau la pământ şi rămâneau acolo, goliţi de orice urmă de voinţă şi de

rezistenţă. Apoi, în urma născumbrelor care îşi căutau alte victime, wendigo se aruncau asupra victimelor neajutorate, măcelărindu-le într-o furtună de gheare şi dinţi.

— Stingeţi torţele! strigă Charys. Stingeţi-le mai repede!

Eledir şi Falladay Finn schimbară priviri perplexe. Ar fi reuşit astfel să reducă ameninţarea născumbrelor, e adevărat, dar ar fi trebuit să se înfrunte cu wendigo pe întuneric.

— Nu avem de ales! strigă din nou Charys. Stingeţi torţele şi trageţi-vă înapoi, fiindcă altfel suntem pierduţi!

Undeva în spatele războinicilor, Aven şi Bert se grăbiră să se sfătuiască împreună cu Jack şi Nemo.

— Ce au de gând? strigă Aven. Cum putem să ne luptăm pe întuneric?

— Charys are dreptate, zise Nemo. Nu o să fie însă întuneric deplin. Şi wendigo au torţe, iar luminile acestora vor face ca umbrele să cadă în spatele soldaţilor noştri, nu în faţa lor. Cel puţin asta ne va da şansa să luptăm înainte să…

Se opri şi privi în jos, la pământul pe care stăteau, acolo unde umbra sa se intersecta cu cele ale lui Bert şi Aven, dar nu şi cu cea a lui Jack.

Bert observă şi el lucrul acesta şi-l privi pe Jack cu tristeţe amestecată cu frică.

Jack se uită în pământ şi apoi către ceilalţi, cu

o expresie sfidătoare pe chip.

— Ştiu, am văzut cum a dispărut cu ceva vreme în urmă. Dar nu cred să însemne ceva. Sunt de partea voastră.

— Nu înseamnă nimic? făcu Bert. Jack, ai devenit fărumbră! Asta e mai rău decât să fii născumbră!

— De ce? întrebă Jack cu încăpăţânare.

— Înseamnă că eşti înclinat spre partea întunecată, răspunse Nemo. Poate c-ai ales să rămâi cu noi, în lumină, dar sufletul tău a ales să stea în Umbră.

Jack tăie aerul cu mâna.

— Nu te cred. Judecă-mă după ceea ce fac şi nu după ce crezi tu că e în sufletul meu.

— Adu-ţi aminte ce ne-a spus cartograful despre consecinţele alegerilor noastre, zise Bert. Gândeşte-te la ce i s-a întâmplat lui în urma alegerilor pe care le-a făcut.

— Regele Iernii a spus acelaşi lucru pe puntea *Dragonului Negru,* nu-ţi aduci aminte? răspunse Jack. Şi pe cine să cred? Pe cel care e prizonier şi nu ne-a putut ajuta sau pe acela care e capabil să cucerească?

— Vrei să spui „cel care încearcă să ne ucidă”, îl corectă Nemo.

— Şi nu le pot avea pe amândouă? Convingerile cartografului şi puterea Regelui Iernii?

— Nu poţi să stai cu picioarele în două luntrii,

îi spuse Bert. Lucrurile nu merg aşa.

Nemo privi trist către Aven.

— Nu avem vreme de aşa ceva. Dacă alege să devină unul dintre Băieţii Pierduţi, va purta singur această povară. Eu unul trebuie să lupt.

— Aşteaptă, zise Aven apucându-l pe Nemo de braţ. E bun, eu ştiu asta. Ia-l cu tine, luptă împreună cu el! Dacă nu te poţi încrede în el, ai măcar încredere în mine.

Nemo o privi pe Aven preţ de o clipă care păru că nu se mai termină şi apoi îi făcu semn lui Jack.

— Hai cu mine, zise el. În orice caz, vei fi singurul soldat pe care nu-l pot atinge născumbrele.

Regentul Paralonului, odinioară student pentru a deveni Păstrător, citi pentru a treia oară cuvintele care ar fi trebuit să cheme dragonii, până când i se păru că e oarecum sigur asupra pronunţiei. Cuvintele fuseseră scrise între adnotările de pe harta Insulei de la Capătul Lumii şi descrierea locului în care ar fi trebuit să aibă loc ritualul.

Era cumva uşurat că Regele Iernii nu-l luase prea tare la întrebări cu privire la acurateţea traducerii, fiindcă dacă stăpânul său ar fi ştiut câte presupuneri stăteau la baza sfaturilor sale, probabil că i-ar fi luat gâtul.

În fond, se justifica Viermuş faţă de el însuşi,

dacă Păstrătorii *Geographica* nu trebuiau să îşi pună la contribuţie şi imaginaţia, de ce se spunea mereu că sunt atât de creativi?

— Ei bine? zise Regele Iernii.

— Gata, ştiu, răspunse Viermuş. Stai aici, la marginea stâncii, ridică Inelul Puterii şi repetă după mine.

În momentul în care Viermuş începu să citească, Regele Iernii zâmbi şi simţi cum corpul îi tresaltă de nerăbdare. Repetând conştiincios frazele pe care i le spunea regentul, Regele Iernii îşi ridică mâna. Inelul scânteie în aerul umed de deasupra cascadei, pe marginea hăului nesfârşit, şi deodată…

Nu se întâmplă nimic.

Rămânând cu braţul ridicat, Regele Iernii îşi miji ochii şi privi pieziş spre Viermuş.

— Poate că formula trebuie rostită de mai multe ori, zise regentul.

Regele Iernii îşi lăsă mâna să cadă şi privi cu atenţie la inel. Nu se punea problema să fie fals – pe el era gravat sigiliul regelui: o literă stacojie, *A.* Era inelul Regelui Suprem.

Nu se întâmplă însă nimic. Nu funcţiona.

— Fie, şuieră Regele Iernii. Dacă mi-e sortit să cuceresc Arhipelagul prin tăişuri de oţel, fum, sânge şi moarte, aşa să fie.

Îi aruncă *Imaginarium Geographica* lui Viermuş şi apoi îşi trase spada.

— Hai să terminăm odată chestia asta.

Cu aceste vorbe, Regele Iernii se întoarse şi începu să meargă hotărât în direcţia armatelor sale.

— U-unde te duci? se bâlbâi Viermuş.

— Merg pe câmpul de bătălie ca să-mi savurez victoria, răspunse el fără a se obosi să-şi întoarcă privirile. Nu prea îmi mai pasă ce se alege de tine.

— D-dar ce vrei să fac cu *Imaginarium Geographica?*

Regele Iernii se opri şi rămase nemişcat pentru o clipă, apoi se întoarse şi rosti cu o voce îngheţată de ură:

— Dă-i foc.

John şi Artus nu avură nevoie de prea multă vreme ca să ajungă în partea de sud a insulei, unde se căţărară pe panta stâncoasă ce ducea spre limba de pământ care trecea dincolo de capătul lumii. Pierdură mai multă vreme certându-se decât urcând, fiindcă nu reuşiră să se pună de acord dacă nu cumva locul lor era pe câmpul de bătălie, alături de prieteni.

Logica lui John izbândi în confruntarea cu Artus, care îl urmă cu destule ezitări; decizia lor se dovedi însă corectă când zăriră în depărtare siluetele Regelui Iernii şi ale regentului care se certau.

— Hai mai repede! şopti Artus. Uite că are *Geographica* şi pun pariu că şi inelul meu e la

el! Haide! Putem să le luăm!

John ştia că Artus l-ar fi putut doborî cu uşurinţă pe regent, dar nu era prea convins că el unul ar fi fost în stare să-l înfrângă pe Regele Iernii.

Mai mult decât atât, în minte i se învârtea un gând ciudat, o presimţire care se încăpăţâna să îi şoptească: *Aşteaptă! Aşteaptă! Nu au puterea pe care cred că o au. Aşteaptă!*

Clătină din cap şi îl trase pe Artus în spatele unei lespezi de piatră ciobite.

— Încă nu.

Artus ridică din sprâncene.

— Dar de ce? Dacă reuşeşte într-adevăr să cheme dragonii?

— M-am tot gândit la asta, răspunse John. Să-i chemi e una, dar să le porunceşti e cu totul altceva.

— Ce vrei să spui?

— Nu ţi-l aduci aminte pe Samaranth?

— Ba sigur că da.

— A spus că i-a luat bunicului tău inelul când acesta a devenit nedemn să-l mai folosească. Ţi se pare cumva că Regele Iernii e mai merituos?

— În niciun caz, zise Artus.

— Exact. Deci, dacă Regele Iernii va putea chema dragonii, ţi-l imaginezi pe Samaranth primind ordine de la el?

— Nu.

— Aşa mă gândeam şi eu. Aşteaptă şi

priveşte.

Viermuş înjură şi bătu cu piciorul în pământ din cauza frustrării. Consumase deja toate chibriturile pe care le avusese în portofel şi încercase chiar să îşi folosească mânecile cămăşii (care arseseră destul de frumos) ca să aprindă cartea, dar nu reuşise decât să-i afume coperta.

Încercase apoi să rupă paginile pentru a le da foc una câte una, dar constată că acestea erau mai tari decât pielea şi nici măcar nu se încreţeau. Tocmai hotărâse să arunce cartea dincolo de Marginea Lumii şi să pretindă apoi că o transformase în cenuşă când auzi zgomot de paşi în spatele său.

— Stăpâne, tocmai eram pe cale să… zise el întorcându-se.

Nu reuşi să termine. John îl pocni în bărbie cu un croşeu de stânga, iar regentul din Paralon se prăbuşi la pământ ca o păpuşă căreia i se tăiaseră sforile.

— Excelent! exclamă Artus. Charles va fi atât de dezamăgit că n-a apucat s-o facă el însuşi!

În depărtare, reuşiră să distingă silueta Regelui Iernii, care cobora ca să îşi întâlnească armatele. Deodată, chiar când îşi îndreptară privirile spre armata prietenilor lor, văzură că aceştia îşi stâng brusc toate torţele.

Artus şi John se uitară unul la altul şi înghiţiră

în sec.

John ridică *Geographica* şi o deschise la pagina unde era scrisă formula de invocare.

— Toate informaţiile sunt aici, zise el. Înseamnă că fie au rostit cuvintele potrivite, dar nu a funcţionat inelul, fie inelul ar fi putut funcţiona, dar ei nu au ştiut cuvintele.

— Sau, continuă Artus, nici inelul şi nici formula de invocare nu funcţionează. Oricum, noi nu avem inelul.

— Nu cred că avem nevoie de el, spuse John cu o voce în care se citea o emoţie crescândă.

— De ce nu?

John citi, reciti şi apoi citi încă o dată.

— Nu e o bijuterie, zise el uluit de ceea ce descoperise. E un *loc.* Inelul Puterii e un *loc.*

Începu să meargă încolo şi-ncoace cu paşi repezi, descriind un cerc larg. Lui Artus i se păru că tovarăşul său o luase razna.

— Acolo! exclamă John arătând spre est, la baza limbii de pământ. Ceva mai în spate, la margine…

Artus privi spre locul pe care îl arăta John, dar nu reuşi să vadă nimic, cu excepţia unei mulţimi de menhire care nu se deosebeau însă cu nimic de cele pe lângă care trecuseră deja.

— Acela e locul! zise John cu o încredere crescândă şi cu obrajii îmbujoraţi de pulsul care i se accelerase. Sunt absolut sigur.

— Cum se poate?

— Avem şi noi acasă un cerc de pietre aşezate aşa, răspunse John. Îl numim Stonehenge.

Capitolul Douăzeci
Întoarcerea Dragonilor

Regele Iernii păşi pe câmpul de bătălie chiar în momentul în care torţele începură să se stângă, ceea ce făcu să îi apară pe faţă un zâmbet larg. Adversarii lui aveau acum un handicap dublu: luptau pe întuneric împotriva unor războinici ce nu puteau fi ucişi. Ar fi dat dovadă de înţelepciune dacă şi-ar fi aruncat imediat armele, ca să fugă apoi spre nave. Măcar aşa ar fi câştigat un oarecare avans. Câtă vreme el putea crea oricâte născumbre, cucerirea tuturor tărâmurilor din Arhipelag era doar o chestiune de timp.

Luptele, dar şi subjugarea Arhipelagului, deopotrivă cu cea a lumii mult mai întinse de dincolo de hotare, s-ar fi desfăşurat mai repede dacă ar fi reuşit să cheme dragonii. Nu avea însă sens să se gândească la ce ar fi putut fi când singurul lucru de care avea acum nevoie era răbdarea.

Mai aşteptase lucruri şi înainte. Putea să mai aştepte. Ridicându-şi sabia, strigă sălbatic şi o porni în fugă să se alăture născumbrelor.

În doar câteva minute, elfii îşi pierduseră

aproape un sfert din soldaţi, iar gnomii stăteau doar cu puţin mai bine.

Stingerea torţelor îi ajutase, dar era doar un mod de a întârzia deznodământul, iar nu de a-l ocoli. Născumbrele treceau printre arcaşi precum pietrele prin apă şi doar armele grele reuşeau să

— John, zise Artus cu răsuflarea tăiată, acelea nu sunt stele...

le mai întârzie.

Eledir ordonă trupelor sale să se retragă, dar Falladay Finn căzu pe câmpul de bătălie, cu umbra smulsă de o născumbră. Doar acţiunea rapidă şi hotărâtă a gnomilor, urmată de sacrificiul câtorva dintre ei, le permise celorlalţi să recupereze trupul stors de viaţă al regelui lor.

În fruntea centaurilor săi, Charys se avântă în inima bătăliei. Bazându-se pe alonja lor superioară şi folosindu-se de suliţe şi topoare lungi, reuşiră să ţină născumbrele la distanţă pentru o vreme. Pe flancurile lor, gnomii, faunii şi ceilalţi arcaşi din rândul animalelor rezistau eroic în faţa hoardelor de wendigo care se năpusteau asupra lor în valuri nesfârşite.

Se apărau împotriva forţelor întunericului; Jack hotărî că aveau nevoie de o ofensivă a luminii.

Jack îşi luase un răgaz ca să examineze armamentul de la bordul navei lui Nemo, *Nautilus,* şi găsise printre nenumăratele sisteme hidraulice şi cu abur câteva dispozitive ceva mai convenţionale, pe care credea că le poate adapta scopurilor sale. Se bucurase nespus mai ales când descoperise ingredientele prafului de puşcă.

Nemo alerga de colo-colo, coordonând eforturile creaturilor mitologice şi ale animalelor şi trăgând în direcţia războinicilor wendigo atunci când i se oferea ocazia. Jack strigă la el şi

îl trase în spatele unei îngrămădiri de pietre, ca să-i arate ce are în mână.

— Se numeşte grenadă, zise Jack.

— Sunt mai multe motive pentru care nu folosesc explozivii pe câmpul de bătălie, tinere Jack, spuse Nemo cu reţinere. Sunt mult prea greu de controlat.

— În lumea asta, poate, răspunse Jack, dar nu şi într-a mea. Ăsta e genul meu de armă, din lumea reală. Dacă născumbrele pot fi împinse înapoi, în mod sigur pot fi şi aruncate în aer.

— Ai mai făcut vreodată un asemenea dispozitiv? întrebă Nemo, nepărând prea convins.

— Am citit despre ele, zise Jack, şi am folosit cu destulă eficienţă tunul de la bordul *Dragonului Indigo.*

Nemo dădu să protesteze, dar Jack îl întrerupse.

— Suntem într-un loc în care imaginaţia e la fel de importantă ca orice alt lucru, nu? Aşa că am improvizat puţin. Dar o să funcţioneze. Am improvizat întruna de când am venit aici şi m-am descurcat întotdeauna.

Nemo îşi plecă gânditor capul şi apoi se uită în ochii lui Jack.

— În regulă. Ce trebuie să facem?

— Sună retragerea din vale, îl sfătui Jack. Cheamă-i pe ai noştri aici, sus pe deal, apoi aprinde fitilul şi aruncă grenada în mijlocul

inamicilor, în cel mai jos punct al văii. Dacă merge, cred că pot să mai fac câteva asemenea dispozitive din ceea ce am găsit la bordul lui *Nautilus.*

Impresionat, Nemo privi mai atent obiectul.

— Nu cred că fitilul e destul de lung, spuse el examinând improvizaţia lui Jack. Ce-ar fi să…?

— Acum te îndoieşti de mine? strigă Jack. Fă ce ţi-am spus şi totul o să fie în regulă.

Nemo îi aruncă o privire stăruitoare şi îngrijorată, apoi încuviinţă.

— Aven are încredere în tine, aşa încât sunt silit să am şi eu. Mai fă câteva dintr-astea. O să avem nevoie de ele.

Nemo se sfătui cu Charys şi Eledir, care sunară imediat retragerea. Soldaţii lor se întoarseră şi părăsiră în fugă valea îngustă, îndepărtându-se de carnajul care se petrecea printre camarazii lor căzuţi.

Inamicul nu irosi niciun moment şi se năpusti înainte, doar că în fruntea armatelor era acum Regele Iernii, care conducea personal atacul.

Jack alerga şi el în josul dealului, printre centaurii care se retrăgeau, iar Nemo aprinse fitilul primei grenade, pe care o aruncă în direcţia Regelui Iernii.

Încărcătura explodă mult prea devreme, aproape imediat ce fusese lansată, şi nu reuşi decât să împrăştie o ploaie de praf şi cenuşă peste cetele de wendigo şi născumbre. Avu însă

un cu totul alt efect asupra lui Nemo.
Partea din dreapta a căpitanului de pe *Nautilus,* inclusiv braţul şi umărul, dispăruse complet, spulberată de explozie. Faţa îi era arsă, iar corneele se topiseră. Era orb şi în agonie.
Doar fiindcă avusese încredere în Jack.
Jack fugi către tovarăşul său şi căzu în genunchi lângă el. Fiindcă toţi ceilalţi se retrăseseră, rămase singur împreună cu Nemo în faţa câtorva mii de inamici care se apropiau în grabă. Jack dădu să folosească şi a doua grenadă, dar născumbrele năvăliră asupra lui înainte să poată aprinde fitilul.
Nu se opriră însă. Născumbrele trecură pe lângă el şi îşi Continuară urcuşul.
Jack privi în jur fără să înţeleagă nimic, în timp ce mii de siluete întunecate se scurgeau pe lângă el. Nici măcar wendigo nu le dădură vreo atenţie, chiar dacă unii dintre ei se opriră puţin să îl adulmece pe Nemo. Apoi Regele Iernii ajunse în faţa lor, privindu-i de sus.
Regele Iernii răspunse întrebării mute a lui Jack cu ochii strălucind de cruzime.
— Te-au lăsat în pace, Jack, fiindcă născumbrele nu-şi atacă niciodată semenii.
Zicând acestea, zâmbi rece, le făcu cu ochiul şi trecu pe lângă ei.
Jack văzu cu oroare cum propria umbră pâlpâie şi apoi se solidifică. Dar era prea târziu –

răul fusese făcut. Nemo era mort.

Jack îngenunche pe pământul scăldat de sânge şi începu să ţipe.

Charles şi Tummeler trebuiră să se afunde de două ori în apa mării, printre stânci, pentru a se ascunde de grupurile de wendigo care le prinseseră mirosul şi veneau să cerceteze zona. Scufundarea le ascundea într-adevăr miasma, dar nu era în măsură să îi înveselească.

Cu toate acestea, reuşiră să îşi croiască drum în jurul părţii de est a insulei şi ajunseră chiar lângă *Dragonul Negru.* Cea mai mare grijă a lui Charles fusese să identifice cortul Regelui Iernii, dar asta se dovedi a nu fi o mare problemă. Nu era doar cel mai mare cort din tabără, ci şi singurul păzit. Lângă el stăteau doi wendigo cu înfăţişare înfiorătoare.

— Cred că acolo e ţinta noastră, nu încape nicio îndoială, şopti Charles. Sunt convins că vom găsi înăuntru cutia Pandorei. De ce să-ţi baţi capul să pui paznici lângă un cort aflat în spatele unei armate de dimensiunile celei a Regelui Iernii?

— De acord, conaşule savent, zise Tummeler, deci noi când intrăm… care-i planul? Încercăm să furăm ceaunul sau îl închidem chiar aici?

— Îl furăm, dacă putem, răspunse Charles. N-am nici cea mai vagă idee ce-ar trebui să facem ca să-l închidem. Probabil că e nevoie de vreun

soi de magie, fiindcă mă-ndoiesc că o să fie de ajuns să batem o scândură în cuie deasupra capacului şi să agăţăm un semn pe care scrie „Nu atinge”.

— În regulă, spuse Tummeler, sunt convins că o să te descurci de minune.

— Ar fi trebuit să îl aducem şi pe Jack, se lamentă Charles. El are un talent deosebit pentru improvizaţii.

Tot şuşotind, cei doi trecură neobservaţi pe lângă navă şi ieşiră din apă, folosindu-se de silueta imensă a vasului pentru a se feri de priviri indiscrete. Ajuns pe nisip, Tummeler îşi scutură apa din blană şi apoi se ghemui la adăpost, urmat de Charles, care lăsă să cadă şi scutul greu de bronz.

— Mă tot întreb ceva, zise Tummeler. Dacă e un cazan mare de făcut mâncarea, de ce i-o fi spunând toată lumea *cutia Candorii?*

— Cutia Pandorei, îl corectă Charles. Aşa se nasc poveştile, Tummeler. Aşa schimbă ele lucrurile: un ceainic devine un cazan care devine un alambic şi apoi o cutie, în funcţie de cel care spune povestea. Şi cum Pandora a fost ultima persoană care a avut-o, aşa i-a rămas numele. Să luăm scutul tău, de exemplu, continuă el întorcându-se spre obiectul greu de bronz ce zăcea abandonat în nisip. A fost folosit probabil de un soldat roman, de un legionar sau de cineva de felul ăsta şi de aceea se numeşte

„Scutul lui Polemicus” sau ceva pe-acolo. Dar eu mă voi gândi întotdeauna la el ca la „Scutul domnului Tummeler”.

Se opri brusc, cu răsuflarea tăiată.

— Conaşule Charles, se îngrijoră Tummeler, ce-ai păţit?

Charles privea suprafaţa scutului. Modelul gravat era destul de şters, dar detaliile încă se mai distingeau. Înfăţişa imaginea stilizată a Meduzei din mitologia greacă.

— Mai spune-mi o dată ce a zis Samaranth când ţi-a dat scutul, Tummeler.

— Domnul Samaranth a zis că a aparţinut unui erou faimos din lumea voastră, şopti Tummeler. Pericle… sau Tezeu… sau…

— Perseu, rosti Charles, căruia tocmai îi picase fisa. Scutul ăsta i-a aparţinut lui Perseu.

— Aşa e! zise emoţionat Tummeler. Domnul Samaranth a spus că până şi cel mai mic dintre noi poa’ să fie erou dacă i se dă o şansă, iar scutul ăsta avea să-mi dea mie şansa asta.

— Ştia oare? se întrebă Charles, lăsând un zâmbet larg să îi înflorească pe faţă. Cred că are dreptate şi mai cred că suntem pe cale să-i dăm Regelui Iernii o lovitură foarte dureroasă.

*

— Aşa se explică, zise John când ajunse, împreună cu Artus, pe marginea de la Capătul Lumii. Arthur a creat Tronul de Argint ca să conducă ambele lumi, a noastră şi Arhipelagul.

Dacă o parte din puterea sa era capacitatea de a invoca dragonii, atunci ar fi vrut s-o poate face oriunde s-ar fi aflat.

Artus îl aprobă tăcut. Începea să îi fie şi lui clar că John credea cu tărie că putea face să se întâmple un lucru folositor, deşi el unul se îndoia profund. În ultimele câteva zile, viaţa separase cu o linie groasă fanteziile sale copilăreşti despre cavaleri de realităţile traiului într-o lume unde fiecare acţiune avea consecinţe imediate.

Le luă doar un minut ca să ajungă la cercul de pietre. Când păşiră înăuntru, se stârni un vânt rece, care părea să bată însă doar în interiorul cercului.

— Nu cred că a fost o idee prea bună… începu Artus.

John îl apucă de umeri şi îl întoarse spre el. Băiatul se aştepta la o muştruluială, dar John îi zâmbi pur şi simplu, pe măsură ce vântul devenea din ce în ce mai puternic.

— Gândeşte-te în felul ăsta: dacă merge, merge; dacă nu, măcar am încercat. Dacă un cavaler ar porni la bătălie numai când e convins c-o să câştige, probabil că n-ar mai pleca deloc.

— Adevărat.

Vântul se învârtejea în jurul lor ca şi cum ar fi vrut să îi smulgă de la pământ şi să-i arunce în abis. Urletul cascadei se lovea de obrajii cenuşii ai pietrelor, iar picăturile minuscule de apă ce

se ridicau de dincolo de Marginea Lumii le lipise părul de obraji. Elementele naturii păreau să conspire împotriva lor, dar John deschise *Geographica* la pagina de care avea nevoie Artus.

— John, strigă Artus, eşti sigur?

— Pe cât de sigur poţi fi de orice alt lucru pe lumea asta, îi răspunse Jack, încercând să se facă auzit în urletul furtunii.

— Şi cum să fac asta, John? urlă Artus. Nu pot! Nu sunt încă pregătit!

John îi îndesă *Geographica* în mâini.

— Toată viaţa ţi-ai dorit să fii cavaler, zise el privindu-l în ochi şi vorbindu-i cu hotărâre. A sosit însă vremea să îţi accepţi destinul şi să devii rege.

Artus inspiră adânc şi începu să se calmeze. Privirea însă îi fugea ba la chipul grav al prietenului său, ba la cartea aproape sacră pe care o ţinea în mâini – o carte care putea să creeze un rege, care *avea* să creeze un rege dacă aceasta era alegerea sa.

Trebuia să citească doar câteva rânduri dintr-o carte pentru a-şi cere moştenirea şi tronul, pentru a-şi îmbrăţişa destinul. Era un gest la fel de simplu ca scoaterea unei săbii din teacă.

Artus privi cuvintele încă o dată, apoi închise cartea şi începu să recite:

Cu dreptul conducătorului

Din nevoia de putere
Vă chem la mine
Vă chem la mine

Prin legături de sânge
Prin datorii de onoare
Vă chem la mine
Vă chem la mine

Ca să apăraţi viaţa şi lumina
Din acest inel al puterii Cerurilor
Vă chem la mine
Vă chem la mine

Odată cu rostirea ultimului cuvânt, urgia din jurul lor se potoli brusc.

Epuizat Artus privi în întuneric, apoi spre carte, apoi din nou în hău.

— Oare am zis bine?

— Ai zis foarte bine, îl linişti John. E evident că ai reuşit *ceva.*

— Şi cât ar trebui să dureze?

— Nu scrie.

Aşteptară preţ de cinci bătăi de inimă, apoi zece.

Apoi douăzeci. Şi încă douăzeci.

Nu se întâmplă nimic.

Încercarea de a folosi dispozitivul lui Jack făcuse ca armatele aliate să piardă mult prea

mult teren. Charys şi Eledir îl crezuseră pe Nemo, iar Nemo avusese încredere în Jack şi astfel frontul înfruntărilor se mutase iremediabil. Aliaţii pierduseră mai bine de jumătate din soldaţi, care căzuseră pradă născumbrelor, şi, deşi wendigo uciseseră doar o mică parte din cei învinşi, era limpede că şi ceilalţi vor avea curând aceeaşi soartă.

Războinicii care supravieţuiseră din rândurile elfilor, gnomilor, animalelor şi creaturilor mitologice se adunaseră pe plajă. Charys şi centaurii săi îi înconjuraseră, oferindu-le o ultimă linie de apărare.

Născumbrele se opriră câteva momente, iar Aven şi Bert crezură că se întâmplase vreun miracol. Speraseră degeaba, era doar o nouă strategie. Siluetele întunecate le tăiaseră calea către nave. Nu mai aveau scăpare.

La comanda Regelui Iernii, un wendigo suflă în corn, chemându-i pe troli şi pe goblini înapoi pe câmpul de bătălie.

Totul se sfârşise.

Artus şi John nu văzuseră ce se întâmpla pe plajă. Atenţia lor era aţintită dincolo de lume, spre abis.

Artus trase aer în piept şi-l privi pe John, care scruta întunericul.

— Ceva nu e în regulă, John.

— Ai răbdare, Artus. Am deplină încredere în tine.

— Da, dar eu nu ştiu dacă am, îi răspunse celălalt, părând că se prăbuşeşte în el însuşi.

— Nu-i nimic, îi răspunse John apucându-l strâns pe după umeri. Am eu destulă credinţă pentru amândoi.

Deodată, lumea se schimbă. Ceva era fără îndoială altfel. Aerul era nemişcat şi chiar urletul neîntrerupt al cascadei părea să fi amuţit, de parcă întreaga lume îşi ţinea răsuflarea.

În cercul alcătuit din pietre se deschise ochiul unui uragan care se întindea până pe meleagurile depărtate ale eternităţii, deschizând o uşă prin care pătrunse ceva.

— Uite! zise John. Priveşte în hău, acolo, în întuneric! îl vezi? Mult deasupra capetelor lor, undeva spre vest, apăruse un punct luminos, mic dar strălucitor.

O stea.

— O văd, zise Artus. Dar ce…?

— Încă una! strigă John, arătând cu degetul. Şi acolo! Alta!

Sub privirile lor uluite, cerul de dincolo începu să se umple de stele pâlpâitoare ce păreau să prindă viaţă. Pe neaşteptate, câteva dintre ele deveniră din ce în ce mai strălucitoare. Şi mai strălucitoare. Iar apoi începură să se mişte.

— John, zise Artus cu răsuflarea tăiată, acelea nu sunt stele… sunt *dragoni*.

În sfârşit, dragonii se întorceau în Arhipelag.

PARTEA A ȘASEA
ȚINUTUL VERII

— ...intenţionez încă să ies învingător aici şi acum.

Capitolul Douăzeci Și Unu
Regele Suprem

Aerul de deasupra Insulei de la Capătul Lumii răsuna de bătăile de aripi ale măreţelor fiare coborând din cer.

Trei dragoni, conducători după înfăţişare şi purtare, se apropiară încet şi se aşezară lângă cercul de pietre, făcând o plecăciune în faţa lui Artus.

— Cred că aşteaptă porunci, şopti John.

Artus privi creaturile magnifice din faţa sa, apoi se întoarse şi arătă spre câmpul de bătălie.

— Ajutaţi-i! Ajutaţi-i pe prietenii mei!

Cuvintele acelea se dovediră a fi de ajuns. Dragonii îşi plecară încă o dată capetele, apoi îşi întinseră aripile şi se ridicară în aer.

Undeva mai la est, armatele trolilor şi ale goblinilor tocmai ce mărşăluiseră înapoi spre câmpul de bătălie din mijlocul văii şi aşteptau cu nerăbdare să ia parte la măcelul pe care îl anticipau covârşitoarele lor armate victorioase. Surpriza fu cu atât mai mare când se treziră copleşiţi de o armată de dragoni mai numeroasă şi mai puternică.

Uruk Ko, fie din înţelepciune, fie din laşitate, semnală imediat trupelor sale să îşi abandoneze armele şi flamurile. Mulţi regi îşi păstraseră tronurile prin acţiuni diplomatice şi nu prin cucerire şi părea mult mai cuminte să accepte

situaţia decât să continue să piardă soldaţi în numele mândriei.

Comandanţii trolilor refuzară însă să se predea şi se hotărâră să lupte cu dragonii.

Înfruntarea dură doar trei minute şi asta numai pentru că dragonii trebuiau să se ferească unul de altul în timp ce incinerau, sfâşiau sau striveau soldaţii armatei trolilor.

Născumbrele nu aveau să fie însă la fel de uşor de ucis.

Tummeler era foarte dezamăgit.

— Capul sus, bătrâne, zise Charles după ce intrară în cortul Regelui Iernii. Eu unul n-aş fi putut să fac asta nici măcar cu o duzină de ghiulele de tun, darămite cu trei brioşe cu afine.

— Ar fi fost doar două, se plânse Tummeler, dacă primul wendigo nu şi-ar fi întors capul chiar când îl ocheam.

— Orişicât, spuse Charles, l-ai nimerit cu a treia brioşă în timp ce fugea de mama focului, iar asta a fost o chestie mult mai impresionantă din punct de vedere sportiv.

— Serios? se însenină Tummeler. Mulţumesc, conaşule savent.

Charles aprinse torţele aflate de-o parte şi de cealaltă a intrării în cort, iar lumina lor scoase la iveală un obiect imposibil de confundat.

Se afla în mijlocul cortului, pe o platformă simplă de lemn care avea mânere de piele

pentru a fi transportată mai uşor. Aşa cum se aşteptaseră, era un cazan de fier de vreun metru înălţime şi ceva mai puţin în circumferinţă, cu o siluetă oarecum alungită. Exteriorul era decorat cu plăcuţe gravate cu litere cuneiforme şi imaginile stilizate ale unor corbi.

Găsiseră cutia Pandorei.

Nu exista vreun capac sau vreo acoperitoare, iar pe marginile cazanului se mai vedeau încă urme de ceară.

— Aşa, zise Tummeler. Şi-acum care-i ideea aia a ta?

— Nu putem să ne uităm înăuntru, spuse Charles, aşa că va fi greu să-l transportăm. Trebuie să urmăm planul iniţial şi să-l închidem. Iar eu unul sunt convins că Samaranth ştia mai multe decât ne-a zis. De-aia ţi-a dat scutul.

— Lasă-mă pe mine s-o fac, se oferi Tummeler. Eu oricum nu pot să mă uit în el, sufăr de o insuficienţă de înălţime, după cum ar spune prietenul meu Falladay Finn.

— Dă-i drumul, zise Charles întinzându-i scutul.

Opintindu-se serios, Tummeler ridică bucata grea de bronz şi se apropie de cazanul deschis. Cu o singură mişcare fluidă, îşi trecu scutul pe deasupra capului şi apoi îl aşeză pe ceaunul de fier. Păcăni uşor, potrivindu-se perfect pe buza uşor ridicată a acestuia.

Înainte ca Tummeler să apuce să spună ceva, cazanul pe care îl numeau cutia Pandorei începu să strălucească, răspândind o lumină nepământeană.

— Asta e fie foarte bine, fie foarte rău, spuse Charles. M-aştept însă să ne dăm seama extrem de curând…

Dragonii sosiră chiar când Regele Iernii ajunsese faţă în faţă cu liderii armatei greu încercate a creaturilor din Arhipelag. Charys şi Eledir erau pregătiţi să lupte până la moarte, dar Aven şi Bert aproape că-şi pierduseră speranţa. Moartea lui Nemo fusese o lovitură teribilă, iar dispariţia lui Jack îi afectase chiar şi mai tare.

Regele Iernii se aştepta la o capitulare necondiţionată şi savura în sinea lui acest moment când, în doar câteva clipe, întregul univers se nărui asupra lui.

Întâi crezu că sosirea bruscă a dragonilor se datora chemărilor sale, explicându-şi întârzierea prin rotaţia Pământului, ineficienţă dragonilor sau orice alt lucru pe care avea să li-l reproşeze acum, fiindcă era stăpânul lor. Abia după ce dragonii începură să îi strivească pe troli îşi dădu seama că nu veniseră să îl servească pe *el.*

Din rândurile armatei încercuite a aliaţilor se auzi un strigăt triumfător, făcându-l pe Regele

Iernii să mârâie nemulţumit.

— Bucuraţi-vă cât mai aveţi timp! spuse el. N-o să trăiţi îndeajuns ca să vă savuraţi victoria, nu atâta vreme cât mai am încă născumbrele!

Nici nu s-ar fi putut ca lucrurile să se potrivească mai bine. Regele Iernii rămase fără cuvinte văzând că, exact în momentul în care îi ameninţa pe ceilalţi, miile sale de născumbre dispar ca un fum.

— Ei bine, zise Charys bătând cu picioarele sale puternice în pământ şi trecându-şi lancea imensă dintr-o mână în alta, aş vrea să vă anunţ că „şcoala de bătut măr wendigo” şi-a redeschis porţile.

Insula se scufundă din nou într-o luptă frenetică, luminată puternic de flăcările dragonilor. Elfii, gnomii şi centaurii formară o blocadă în jurul dragonavelor şi a tovarăşilor lor răniţi, reuşind să îi ţină pe wendigo la distanţă cu un nor gros de săgeţi.

Împotriva faunilor avea o noimă să lupţi în grupuri compacte. Împotriva dragonilor, nu se dovedi o idee prea bună.

Profitând de haosul iscat de luptă, Regele Iernii se strecură spre tabăra sa. Aven se întorcea şi ea în vale ca să-l caute pe Jack şi îl văzu cum coteşte brusc, de parcă s-ar fi hotărât să meargă spre vest. Ezită o secundă, nesigură de ce ar fi trebuit să facă, apoi hotărî să îl

urmărească.

Restul nebuniei dură doar câteva minute, fiindcă era aproape imposibil să te aperi de dragoni şi cu atât mai puţin să îi ataci în vreun fel. Odată eliberat câmpul de bătălie, aliaţii reuşiră să se întoarcă pentru a-şi îngriji tovarăşii căzuţi şi făcură o descoperire uimitoare.

Toţi soldaţii care fuseseră loviţi de născumbre erau încă *în viaţă*.

Pierduseră într-adevăr mulţi soldaţi. Planul Regelui Iernii fusese însă să strângă umbrele furate ale războinicilor căzuţi pentru a crea şi mai multe născumbre. Chiar dacă suferiseră răni, pierduseră sânge şi chiar în cazurile în care mai lipsea câte un membru al corpului, elfii, gnomii şi toţi ceilalţi erau în viaţă.

Nu fusese însă o victorie totală: cei mai mulţi dintre ei îşi pierduseră umbrele, sfâşiate de născumbre, iar acum nu păreau să fie altceva decât nişte momâi. Erau însă în viaţă. Şi acolo unde există viaţă, există şi speranţă.

— Extraordinar! se bucură Eledir. Lăcomia Regelui Iernii ne-a oferit mai mult decât victoria – am fi pierdut mai mulţi soldaţi dacă i-ar fi măcelărit în loc să-i păstreze pentru a-i folosi mai târziu în folosul său. Clătină din cap cu uimire. Când i-am văzut pe dragoni, am sperat că vom învinge, dar să *nu avem pierderi…*

— Te înşeli, zise Bert cu tristeţe. *Am avut*

pierderi: un om a murit, iar altul probabil că îşi doreşte s-o fi făcut.

Charys se întoarse la focurile de tabără purtând pe spatele său impresionant două trupuri inerte. Unul dintre ele aparţinea fostului căpitan al *Dragonului Galben,* care fusese cel mai viteaz dintre toţi; celălalt era un tânăr care dorise mai mult decât orice să meargă la război, să ia parte la bătălie şi să arate lumii cât e de înflăcărat şi merituos. Ochii amândurora erau închişi şi numai unul dintre ei avea să îi mai deschidă cândva.

În cercul de pietre, John şi Artus priveau cu uimire cum dragonii schimbau soarta bătăliei care se desfăşura la picioarele lor.

— Nu e de mirare că au făcut cu toţii legământ de supunere cu Arthur, zise Artus, dacă asta se întâmpla de fiecare dată când îl supăra cineva.

— Mă îndoiesc sincer că-şi chema dragonii pentru orice dispută minoră, spuse John, dar faptul că ei ştiau că o poate face era cu siguranţă foarte important.

— Aşa e, se auzi o voce rece din spatele lor. Altfel de ce ar fi fost toate celelalte rase ţinute în şah dacă n-ar fi existat posibilitatea ca regele oamenilor să cheme dragonii?

Era Regele Iernii. Păşise înăuntrul cercului de pietre, cu sabia scoasă din teacă.

— Felul în care ai schimbat cărţile a fost destul de impresionant, zise el. Mi-am torturat căpitanul aproape o oră până când am înţeles de ce coordonatele acelea fără niciun sens făceau referire invariabil la afine.

— Mulţumesc, zise John. De fapt, nu prea m-am aşteptat să ţină.

— Bineînţeles că după aceea ar fi trebuit să fii mai atent în privinţa cărţii, continuă Regele Iernii, observându-l pe regentul Paralonului prăbuşit ceva mai departe. Aşa încât imbecilul ăla să nu poată să ţi-o fure.

— E adevărat, admise John. Cu toate acestea, se pare că totul s-a rezolvat cu bine. E drept, mai puţin pentru tine…

Ochii Regelui Iernii aruncau văpăi.

— Aşa crezi? Ai pierdut mai mult decât îţi închipui, băiete, fiindcă eu intenţionez încă să ies învingător aici şi acum.

— Artus i-a chemat pe dragoni, iar tu n-ai fost în stare, zise John. Dacă ai fi avut un traducător mai bun decât prostul ăla de regent, poate că ai fi reuşit. Dar la ce victorii te mai aştepţi acum? Inelul pe care îl porţi e lipsit de orice importanţă şi nici chiar *Geographica* nu-ţi mai poate fi de vreun folos.

Auzindu-i vorbind despre el, Viermuş se trezi de-a binelea.

— Stăpâne! strigă el. Stăpâne, ajută-mă! Ăla de-acolo m-a lovit! M-a lovit în cap!

Regele Iernii nu se sinchisi să privească înapoi către servitorul său neajutorat.

— I-am spus lui Viermuş să-i dea foc, zise el aruncându-i regentului o privire ucigătoare, dar se pare că e incapabil să îndeplinească până şi cea mai simplă sarcină. Nu am însă nevoie de carte sau de inel ca să devin Rege Suprem.

— Se vor împotrivi, spuse John. Toate rasele Arhipelagului se vor lupta cu tine. Nu te vor lăsa să te urci pe Tronul de Argint... cel puţin nu atâta vreme cât există un moştenitor.

Pe faţa Regelui Iernii apăru un surâs încărcat de răutate, iar John îşi dădu seama îngrozit că exact la lucrul acela se gândea şi adversarul său.

Păşi protector în faţa lui Artus, aşezându-se între cei doi regi.

— Poţi încerca să-l omori, continuă John, dar asta n-o să te facă rege, nu te vei putea urca pe un tron care a fost ocupat prin legături de sânge. Nu vei avea niciodată mandatul parlamentului.

— O, dar *am* acest mandat, răspunse Regele Iernii. Sângele care curge prin venele lui e acelaşi cu sângele meu.

— Eşti membru al familiei regale? întrebă uimit John. Nu te cred! Minţi!

— Nu, nu mint, chicoti Regele Iernii. Păşi încet în faţa lui John şi a lui Artus, savurând efectul pe care îl aveau dezvăluirile sale asupra celor doi.

Chiar crezi că parlamentul ar fi petrecut decenii întregi blocat într-o dezbatere sau ar fi adus în discuţie ideea unui uzurpator dacă eu n-aş fi avut dreptul legitim de a mă aşeza pe tron? Nu, continuă el, au fost incapabili să aleagă un alt Rege Suprem tocmai fiindcă exista un moştenitor care le-ar fi îndeplinit condiţiile, eu însumi, dar pe care, în prostia lor, nu doreau să îl cheme pe tron.

— Dar cum poţi fi moştenitor? întrebă Artus. Toată familia regelui… familia mea… a fost ucisă.

Regele Iernii izbucni în râs.

— Băiete, sunt cu mult mai bătrân decât mă credeţi… De fapt, sunt aproape la fel de bătrân ca nebunul ăla care construieşte nave, Thoth sau Deucalion sau cum şi-o mai fi spunând acum. Sunt mai bătrân decât însuşi Tronul de Argint, continuă el. Şi am jurat bunicilor bunicilor bunicilor bunicilor tăi că urmaşul lor va îngenunchea într-o zi în faţa mea. Şi iată-te pe cale s-o faci.

Deodată, Regele Iernii lovi cu sabia şi o rană adâncă apăru pe pieptul lui John. Păstrătorul ţipă şi căzu în genunchi, încercând în zadar să-şi scoată sabia din teacă. Regele Iernii o aruncă însă cât colo şi apoi îi făcu semn lui Viermuş să o ridice şi să o ţină deasupra capului lui John.

Artus reuşi să îşi scoată sabia din teacă, dar nu avea cum să ţină piept iscusinţei Regelui

Iernii. În doar câteva clipe, moştenitorul Tronului de Argint rămase neînarmat şi neajutorat în faţa atacatorului său.

— Ce ironie, zise Regele Iernii. Ţin sabia la gâtul tău după douăzeci de ani de când am făcut acelaşi lucru şi cu bunicul tău şi apoi cu tatăl tău.

Artus îşi ridică privirea.

— *Tu* mi-ai omorât familia?

— Aici era şi ironia, încuviinţă Regele Iernii. Întreg Arhipelagul credea că bunicul tău e un om rău când, de fapt, a fost unul dintre cei mai mari regi care au domnit vreodată aici. Singura sa greşeală a fost că îşi preţuia prea mult familia.

— Ce vrei să spui? întrebă John, care respira cu greutate, deşi sângerarea părea să i se fi încetinit. Archibald şi-a omorât familia.

— Aşa umblă vorba, zise Regele Iernii. Dar de fapt nu a făcut nimic altceva rău decât să-şi depăşească limitele atunci când i-a cerut idiotului ăstuia să fure cutia Pandorei. Magia asta era interzisă şi din această cauză a fost expulzat din Arhipelag.

— Şi atunci de ce a riscat să o folosească? se miră Artus. Ce ameninţare l-a făcut să rişte să piardă sprijinul dragonilor?

— Cred că eu am fost de vină, rânji Regele Iernii. Stătusem în exil timp de mulţi ani în lumea lui, zise el fluturându-şi cârligul în direcţia

lui John, şi mă întorsesem de curând după ce descoperisem secretul trecerii spre Arhipelag. Am construit *Dragonul Negru* şi m-am dus la Paralon ca să-i cer lui Archibald să-mi predea tronul. A tras de timp şi m-a dus cu vorba îndeajuns ca să găsească o magie mai puternică, una prin care să mă poată învinge: cutia Pandorei. Când a deschis-o însă, a pierdut sprijinul dragonilor, iar prostul ăla de Samaranth i-a luat inelul, în loc să-i fi luat cutia.

— Dar de ce nu l-a lăsat Samaranth să se folosească de cutia Pandorei? întrebă Artus.

— Fiindcă, interveni John, înecându-se şi scuipând cheaguri de sânge, nici măcar regele nu putea să încalce regulile. Folosirea răului, chiar şi în lupta împotriva răului, nu e permisă celui care stă pe Tronul de Argint.

— Bine zis, deşi nu ai înţeles chiar tot, interveni Regele Iernii. Archibald pierduse capacitatea de a-i chema pe dragoni, dar nu-şi nominalizase încă succesorul. Aşa încât i-am omorât toţi membrii familiei, unul câte unul, până când a trebuit să îl omor şi pe el. Am crezut că-mi terminasem treaba, îi zise el lui Artus, dar uite că m-am înşelat. Acum însă o să-ţi ofer o dovadă de îndurare. Aceeaşi pe care i-am oferit-o şi bunicului tău, dar pe care el a refuzat-o.

Îşi băgă sabia în teacă şi se apropie de Artus, întinzându-şi mâna cu palma în jos.

— Îngenunchează în faţa mea, băiete. Jură-mi supunere. Fă-mă adevăratul moştenitor al tronului şi am să te ucid repede şi fără durere. Dacă refuzi, agonia ta va fi nesfârşită. Îngenunchează şi jură supunere faţă de strămoşul tău… îngenunchează şi jură pe adevăratul meu nume, Mordred[27].

*

— Mordred! exclamă John cu ochii strălucind de uimire. Nu-mi vine să cred!

— N-are importanţă dacă mă crezi, zise Mordred. Am nevoie doar de supunerea lui şi atunci voi deveni şi regele lumii *voastre.*

— Nu prea cred că o să se întâmple asta.

La marginea cercului de pietre apăruse Aven. Ţinea în mâini două săbii, una îndreptată spre Viermuş şi cealaltă spre Mordred.

— A… regina piraţilor, spuse Mordred scoţându-şi din nou sabia. Dacă nu ţi-e cu supărare, avem aici nişte treburi de bărbaţi şi am dori să fim lăsaţi în pace.

— Asta n-o să se întâmple, clătină din cap Aven. Fiecare fiinţă din Arhipelag va afla ce-ai făcut şi-n niciun caz n-o să urci vreodată pe Tronul de Argint.

— Noi suntem doi, iar tu numai una, sublinie

---

[27] Mordred este un personaj din legenda regelui Arthur. Se spune că era fiul nelegitim al acestuia cu sora sa vitregă Morgause. Numele lui a devenit sinonim cu trădarea, luptându-se cu regele Arthur în bătălia de la Camlann, în urma căreia a fost ucis, iar Arthur, rănit fatal (n. red.).

Mordred.

— Da, noi suntem doi şi tu doar una, repetă Viermuş cu voce tremurată.

— O să-i tai gâtul tânărului rege până să ajungi aici.

— Ba nu, zise Aven, fiindcă ai nevoie de el ca să-ţi jure supunere… iar el n-o va face.

— Ba da, dacă-i ordon lui Viermuş să-l omoare pe prietenul lui, Păstrătorul, spuse Mordred.

Aven se uită la Viermuş.

— Ascultă-mă bine, regentule. Indiferent ce se întâmplă aici, te voi omorî. Fie că moare sau nu John sau Artus sau mor chiar eu… tot te voi ucide cu ultimul strop de putere care-mi va fi rămas.

Viermuş ţipă, scăpă sabia lui John şi porni să alerge pe pantă în jos, urlând şi dând nebuneşte din mâini.

— Ei bine? zise Aven întorcându-se din nou spre Mordred, în timp ce John se chinuia să se ridice în picioare şi să îşi recupereze sabia. Doi împotriva unuia singur, dar de data asta noi suntem avantajaţi.

— Da, dar sabia mea se odihneşte pe gâtul regelui, sublinie Mordred, aşa încât se pare că e remiză.

— De fapt, bubui o voce groasă de undeva de deasupra, e mai degrabă şah mat.

Samaranth se năpusti din cer, îl dezarmă pe Mordred dintr-o singură mişcare şi apoi îl ridică

în aer, prinzându-l pe Regele Iernii în ghearele sale imense. Bătu aerul cu aripile sale mari şi apoi pluti dincolo de marginea lumii.

— Ai fost un învăţăcel îngrozitor, zise Samaranth clătinând din cap. Îţi înţeleg ambiţia şi dorinţa de mărire, dar în ultimii douăzeci de ani, de când te-ai întors, ai făcut atâtea prostii, încât cred că a sosit momentul să te retragi din joc, ca să zic aşa, şi să-i laşi pe alţii să aibă grijă de treburile din Arhipelag.

— Nu ai dreptul să spui cine domneşte în Arhipelag, protestă Mordred.

— Nici tu. Archibald nu merita însă să moară. De aceea vei muri şi tu, înainte să ai ocazia să te aşezi pe Tronul de Argint.

— Ba o să trăiesc şi o să sug măduva din oasele tale, prostănac bătrân! lătră Mordred.

Cu o mişcare bruscă, scoase un pumnal fioros dintr-o cizmă şi îl înfipse în gheara imensului dragon. Pumnalul se rupse de lângă mâner.

Samaranth oftă.

— Nu e vorba că nu-mi placi, Mordred, zise dragonul, fiindcă chiar îmi placi foarte mult. Însă în adâncul sufletul tău rămâi un omuleţ prost.

Samaranth îşi desfăcu ghearele.

Mordred – Regele Iernii – căzu în hăul nesfârşit şi dispăru în întuneric.

— Noi, dragonii, ne-am întors, e adevărat, dar depinde de tine dacă vom şi rămâne.

Capitolul Douăzeci Și Doi
La Răspântie De Drumuri

Restul nopții îl petrecură îngrijindu-şi răniţii şi smulgând legăminte de supunere de la regele goblinilor şi de la comandanţii trolilor, dar se ocupară şi de restul lucrurilor de care trebuie avut grijă la sfârşitul unui război şi pe care, dacă stai bine şi te gândeşti, e preferabil să le rezolvi din postura învingătorului decât din cea a învinsului. Cu toate acestea, în pofida întoarcerii dragonilor şi a victoriei asupra Regelui Iernii, bătălia pentru controlul Arhipelagului nu se încheiase.

Arawn, prinţul trolilor, se înscăunase singur pe Tronul de Argint şi cucerise Paralonul cu armatele sale, trimiţându-şi restul trupelor să lupte alături de Regele Iernii. Era nevoie de strategie şi de sprijinul tuturor raselor pentru a recâştiga Paralonul, dar, judecând după uşurinţa cu care dragonii îi învinseseră pe troli cu o noapte înainte, deznodământul părea mai degrabă o chestiune de timp.

Wendigo, cei mai feroce şi mai înfricoşători dintre duşmanii lor, fuseseră înghesuiţi de către Charys şi centaurii săi la baza limbii de pământ ce se arcuia peste Marginea Lumii şi astfel avuseseră ocazia să vadă ce soartă împărtăşise Regele Iernii. Răspunsul lor se dovedi neaşteptat. Se întoarseră cu spatele la centauri

şi, urlând şi clănţănind din dinţi, începură să se arunce în singura direcţie liberă care le mai rămăsese.

Urletele celor care căzuseră dincolo de Margine şi strigătele lor de mânie se topiră repede în zgomotul colosal al cascadei, aşa încât, curând, nimeni nu îi mai auzi căzând.

Mai rămăsese o singură problemă de rezolvat: ce anume se întâmplase cu născumbrele?

— Cred că ei ne vor putea răspunde la întrebarea asta, zise Bert arătând undeva în direcţia plajei.

Dinspre partea de est a insulei li se arătă o privelişte extrem de ciudată: Charles înainta cu greu, trăgând nişte curele de piele legate de un fel de sanie pe care era aşezată silueta inconfundabilă a cutiei Pandorei – un cazan mare şi negru acoperit acum de un scut strălucitor din bronz. Tummeler se cocoţase deasupra şi molfăia dintr-o brioşă uscată.

— Vă salut, conaşi savenţi, strigă Tummeler. V-am aduserăm… adusesem… adusei… am pus mâna pe cutia Candorii.

Bert, Aven, Artus şi John alergară către ei, îmbrăţişându-i apoi călduros.

— Aţi reuşit! exclamă Artus. Aţi închis cutia!

— Păi, ăsta era şi planul, nu-i aşa? zise Charles. N-ar fi dat deloc bine dacă ne-aţi fi rugat să facem lucrul ăsta, iar noi v-am fi dezamăgit.

— Desigur, adăugă Tummeler, nici nu s-a pus vreodată problema... la urma urmei, conaşul Charles e un savent de la Oxford şi tre’ să-şi apere reputaţia.

— Într-adevăr, încuviinţă Charles, trebuie să spun însă că a fost o noapte tare grea. Dar, adăugă el îndreptându-şi spinarea şi privind în jur, prin partea asta cum au mers lucrurile?

Toţi aliaţii doriră să afle ce se întâmplase în tabăra inamicului, iar Charles şi Tummeler îşi istorisiră aventura chiar acolo, pe plajă, vorbind repede şi apoi făcând pauze pentru a se complimenta unul pe celălalt pentru eficienţa şi camuflajul lor perfect.

Elfii luară cutia Pandorei de pe sanie şi, după o dezbatere scurtă, o depuseră în siguranţă în cala *Dragonului Alb.* Abia după ce Charles şi Tummeler se schimbară de hainele ude şi mâncară ceva la repezeală, tovarăşii lor reuşiră să le povestească restul evenimentelor de peste noapte. Cu o excepţie.

— Mordred zici, se miră Charles. Uimitor, absolut uimitor. Spune-mi însă, unde e Jack? Mă aşteptam să îi răpună pe toţi cu mâinile goale şi să-l întâlnesc cocoţat pe un piedestal şi purtat pe umerii voştri, cu pieptul plin de medalii...

Nu îi răspunse nimeni, dar expresiile de pe feţele lor arătau că lucrurile merseseră groaznic de prost.

— John, începu Charles, nu cumva… nu-i aşa că Jack nu e mort?

— El nu, zise John. Altcineva a murit.

— John n-a fost aici, interveni Bert. Să vă spun eu ce s-a mai întâmplat.

Vorbiră vreme îndelungată, plânseră şi jeliră nu numai pierderea unui prieten, ci şi povara pe care celălalt avea să o poarte tot restul vieţii şi pe care niciunul dintre ei nu i-o putea uşura.

Ceva mai târziu, înfăţişarea insulei se schimbă din nou. Când ajunseseră aici prima dată, totul părea extrem de plat, o câmpie scufundată în calmul aşteptării a ce avea să urmeze. Se transformase apoi într-un câmp de bătălie plin de războinici care se mişcau în toate direcţiile, iar apoi devenise un câmp al suferinţei şi al sacrificiului. Acum părea să fi ajuns ca la început. Inamicii de odinioară fie se împăcaseră, fie fuseseră distruşi în totalitate. Iar cei care le veniseră în ajutor se întorseseră pe nave ca să se întremeze sau continuau încă să supravegheze uscatul, nesiguri că totul se terminase cu adevărat.

Fiindcă îşi făcuseră treaba pentru care fuseseră chemaţi, dragonii plecaseră şi ei în bună parte de pe insulă, apărând doar fugar printre nori.

Rămăsese doar Samaranth. Dragonul şi prietenii săi se adunaseră lângă cercul de

pietre, ca să-şi ia rămas-bun.

— Nu mai avem decât câteva momente ca să vorbim, aici, în acest loc sacru, le zise Samaranth. Aşa că vorbiţi. Întrebaţi-mă ce vreţi şi mă voi strădui să vă răspund.

Artus, John, Aven, Bert şi Charles stăteau pe un petic de iarbă aflat la mică distanţă de menhirele pe care aterizase Samaranth, cu aripile strânse.

— Ce trebuie să fac de-acum? îl întrebă Artus.

Dragonul începu să râdă, pufnind zgomotos.

— Ce să faci? Orice vrei. Acum eşti Regele Suprem.

— Păi tocmai asta nu-mi dă pace, zise Artus. Nu ştiu nimic despre cum e să fii rege.

— Nici prietenii tăi n-au ştiut nimic despre cum să fii Păstrător, dar cu toate astea s-au descurcat, spuse Samaranth. Deşi mi se pare că lipseşte unul dintre ei.

— Jack, interveni Aven. N-a vorbit cu nimeni toată dimineaţa. S-a încuiat în cabina *Dragonului Alb* şi refuză să iasă.

— Da, încuviinţă Samaranth. Tummeler mi-a povestit ce s-a întâmplat. E regretabil.

— Regretabil? protestă John. Căpitanul Nemo e mort! Şi a fost vina lui Jack!

— Se poate, zise Samaranth, dar Nemo nu mai era un copil. Nu l-a forţat nimeni. Ştia la ce se expune, dar şi care e miza. Jack ar trebui să înveţe din istoria asta şi să devină mai puternic.

— Să devină mai puternic? insistă John. Cum?

— Asta e o întrebare interesantă venind din partea ta, micule Păstrător, zise dragonul. Din câte mi-aduc aminte, toată aventura asta a început din cauza altei morţi.

— Te referi la profesor, spuse John ezitant.

— Într-adevăr.

— Dar n-a murit din vina mea, se scuză John. Cel puţin, nu direct. N-aveam cum să împiedic moartea profesorului.

— Se poate, zise Samaranth, dar, când i s-a oferit ocazia să fugă, nu a spus el că e gata să moară fiindcă şi-a împlinit menirea?

— Cum poţi să ştii lucrul ăsta? întrebă John.

— Întreabă-te un singur lucru, tinere Păstrător – simţi că ţi-ai atins scopurile?

— Da, spuse John după un moment de gândire.

— Dar profesorul?

— Şi el şi le-a atins.

— Înseamnă că mântuirea ta a venit nu prin învierea lui, ci prin credinţa într-un scop nobil. Jack ar face bine să-şi amintească şi el acest lucru.

— Cred c-ai ştiut încă de la început cum trebuie închisă cutia Pandorei şi ai fi putut să ne dai scutul când ne-am întâlnit în Paralon, zise Charles.

— Da, aprobă Samaranth. Aveam scutul lui Perseu. Când Archibald a deschis cutia, Mordred

a furat-o, dar a lăsat în urmă scutul, crezând că n-o să-i mai trebuiască vreodată. L-am păstrat, împreună cu inelul lui Archibald, pentru vremurile în care avea să fie nevoie de ele.

— Dar de ce nu ne-ai spus că în felul ăsta puteam înfrânge născumbrele? întrebă Charles.

— Nu m-aţi întrebat aşa ceva, răspunse Samaranth. M-aţi întrebat cum să procedaţi pentru a descifra *Geographica.*

— Şi nu puteai totuşi să ne spui? insistă John. Ne-ar fi scutit de o mulţime de necazuri şi n-am mai fi pierdut atâta timp.

— Noi, dragonii, nu existăm ca să vă rezolvăm problemele, sublinie Samaranth, ci ca să vă ajutăm să învăţaţi cum să vă ajutaţi singuri. Ceea ce aţi şi făcut. Împreună cu prietenii tăi, îi zise el lui John, a trebuit să rezolvaţi ghicitorile din *Imaginarium Geographica* şi să desluşiţi misterele Arhipelagului. V-aţi descurcat de minune, dar aţi avut de plătit un preţ şi aţi făcut-o fiecare în felul vostru. Aţi reuşit să aduceţi pe tron un alt rege în Arhipelag, iar asta va schimba în bine şi lumea din care veniţi. Cei care au plătit un preţ mai mare o ştiu prea bine şi n-ar vrea să suferiţi pentru că aţi înfăptuit ceea ce aţi fost nevoiţi să faceţi. Spuneţi-i asta lui Jack atunci când îl vedeţi. Şi mai spuneţi-i că are o mulţime de prieteni în Arhipelag pe care se poate baza în caz de nevoie.

— Mai am eu o întrebare, adăugă Charles. În

tot tămbălăul ăsta l-am pierdut din vedere pe şarpele ăla de Viermuş. Ce să facem cu *el?*

— Am avut deja grijă, răspunse dragonul. A fost ridicat de unul dintr-ai mei care mi-a pus aceeaşi întrebare. Şi, după ce m-am sfătuit cu regele, zise el făcându-i cu ochiul lui Artus, ne-am dat seama că Arhipelagul are felul său propriu de a se ocupa de ticăloşi. Sperăm doar că se va pocăi la fel de mult ca şi ultimul Apărător al Avalonului.

— E bine, zise Charles privind către prietenii săi. Dar mi-aş fi dorit să-l mai pocnesc o dată peste cap…

Samaranth se îndreptă şi-şi întinse aripile ca să-şi ia zborul.

— Stai! strigă Artus. S-au întors dragonii cu adevărat? Vor rămâne de tot?

Samaranth privi către tânărul rege şi zâmbi.

— Da, răspunse el într-un târziu. Noi, dragonii, ne-am întors, e adevărat, dar depinde de tine dacă vom şi rămâne. Să conduci înţelept. Să conduci bine. Iar dacă vei avea nevoie de noi, cheamă-ne!

Imensul dragon se aplecă, acoperindu-i pe Artus cu umbra sa, şi îi oferi gheara. Artus întinse mâna şi în palmă-i căzu Inelul Regelui Suprem al Paralonului.

— L-am luat de la un rege care nu era demn să-l poarte, zise dragonul, şi am făcut-o încă o dată în noaptea trecută. Sper că nu-mi vei da

motive să o fac din nou. Rămâi cu bine, rege Artus al Tronului de Argint.

Se reuniră pentru un ultim consiliu cu regii raselor aliate şi căpitanii dragonavelor, înainte să pornească spre Paralon şi apoi spre casele lor. Aven primi comanda *Dragonului Galben* până în momentul în care *Dragonul Indigo* urma să fie reparat. Apoi avea de ales ce navă să comande. După ce le ceru cocorilor sfatul, care rămăseseră deasupra insulei pe parcursul întregii nopţi, Bert acceptă să continue să folosească *Dragonul Alb* pentru a putea înapoia cutia Pandorei Morganei din Avalon şi apoi să îi ducă pe John, Jack şi Charles la Londra.

Artus hotărî că, deocamdată, insula pe care se aflau putea servi drept teritoriu de rezervă pentru Tronul de Argint din Paralon, zicându-şi că centrul de putere se află oriunde doreşte regele.

— M-am gândit să-i dau un nume acestei insule, propuse Artus. Nu e vorba neapărat că nu avea un nume, dar e destul de greoi să-i tot spunem Insula de la Capătul Lumii, nu-i aşa?

— Probabil, răspunse John. Spune-mi cum vrei să se numească, iar eu voi face modificările necesare în *Geographica.*

— Terminus, zise Artus. Numele insulei va fi Terminus.

Pe lângă îngrijirea de care aveau nevoie cei atacaţi de născumbre, efort care era coordonat de Charys şi de centaurii săi, aliaţilor nu le mai rămăsese nimic altceva de făcut decât să-şi pregătească navele ca să părăsească Terminus.

— Cred că Regele Suprem are nevoie de o regină, îi murmură John lui Bert, făcând un semn din cap în direcţia lui Artus, care supraveghea împreună cu Aven reparaţiile *Dragonului Alb.*

Aven era la fel de aprigă la vorbă ca întotdeauna, dar se uita acum altfel la Artus, ascultându-l cu atenţie şi respect… şi poate şi cu altceva. Nu era afecţiune, ci doar umbra unei afecţiuni. Iar felul în care el o privea sau modul familiar în care îşi aşeza – fără ca ea să protesteze – palma pe talia fetei în timp ce o conducea în jurul navei nu puteau fi pure întâmplări.

— Da, oftă Bert, am observat încă de acum câteva zile. Ştii, zise el, mă consolez cu gândul că ar fi putut alege şi mai rău.

Auziră o geantă căzând în spatele lor şi, când se întoarseră, îl văzură pe Jack cum se îndepărtează.

— Vai mie, continuă Bert, crezi că m-a auzit? Fiindcă eu nu mă refeream…

— Ştiu asta, spuse John. Dar cred că el e cel mai încercat dintre noi toţi.

Aven observă şi ea plecarea bruscă a lui Jack.

Îl strânse afectuos de umeri pe Artus şi porni să traverseze plaja în direcţia lui Jack.

Printre proviziile încărcate în fiecare dintre nave se regăseau acum şi numeroase copii ale cărţii de bucate a lui Tummeler, care reuşise să-l convingă pe Nemo să le ia din Paralon „pentru orice eventualitate”.

— Tummeler, zise Charles, sunt foarte impresionat de tenacitatea ta. Nu mă îndoiesc că această carte va avea până la urmă mare succes.

— Am un plan, răspunse Tummeler, scoţând cu mândrie o bucată de pergament pe care mâzgălise ceva. Următoarea o să fie şi mai bună. Ia priveşte!

— Nu-nţeleg, făcu Charles privind atent la pergament. Vrei să publici *Imaginarium Geographica?*

— Îhî, încuviinţă Tummeler. M-am sfătuit şi cu Regele Suprem. Adevăru’ e că o parte a problemelor cu Regele Iernii a fost iscată de faptul că există atâtea secrete. Ţinuturi secrete, locuri secrete, secrete secrete. Dar dacă toţi căpitanii ar avea *Geographica* lor, n-ar mai exista secrete. Şi poate că o să începem să ne înţelegem între noi.

— Că bine zici, îl aprobă Charles. Tare ne-ar mai fi prins bine să putem cumpăra dintr-o librărie un exemplar din ăsta atunci când l-am

pierdut pe-al nostru.

— Şi o să dea bine lângă cartea de bucate, îl completă Tummeler.

— Să ştii însă că tot nu înţeleg importanţa afinelor, zise Charles.

— E simplu, răspunse Tummeler. Afinele iaste una dintre cele mai mari forţe ale binelui din lumea asta.

— Şi cum ţi-ai dat seama de asta? întrebă Charles.

— Păi, făcu Tummeler, ai văzut vreodată vreun trol sau vreun wendigo sau o născutumbră d-aia să mănânce plăcinte cu afine?

— Nu, recunoscu Charles.

— Ei, vezi? spuse Tummeler triumfător. Asta-i fiindcă nu pot suporta *bunătatea* din ea.

— N-am cum să te contrazic, zise Charles.

— Mâncărurile e bune şi afurisite, la fel ca oamenii, bursucii sau chiar saventii.

— Mâncăruri afurisite? repetă neîncrezător Charles.

— Păstârnacu', îl lămuri Tummeler. Ăsta-i afurisit de nu se poate.

— Stai aşa, zise Charles răsfoind cartea de bucate a lui Tummeler. Uite-aici, la pagina patruzeci şi trei, ai o reţetă de mâncare cu păstârnac. Dacă păstârnacul e afurisit, cum explici asta?

Tummeler îl privi gânditor, pentru un moment.

— Îs două motive. Unul e fin'că surorile Harpii[28] au inventat mâncarea asta, iar ele nu lipsesc niciodată din Paralon în zilele de târg şi au aflat de cartea mea şi, dintr-una într-alta, înainte să-mi dau seama, m-au convins să le pun reţeta în carte. Şi, crede-mă, n-ai vrea să le superi pe surorile Harpii. Iar al doilea motiv e că, deşi acum păstârnacu' e afurisit asta nu înseamnă că într-o zi nu va deveni bun sau că nu va fi parte a unei reţete gustoase. Nu cred că bătrânul Tummeler o să fie ăla de-o să îmblânzească păstârnacu', da' nici nu mi s-a părut corect să pretind că pe lume sunt numai mâncăruri bune. Trebuie să existe un echilibru. Mă-nţelegi, conaşule Charles?

— Da, zise Charles, înţeleg.

Aven îl găsi pe Jack lângă fereastra unei cabine de pe *Dragonul Alb,* de unde tânărul urmărea încărcarea celorlalte nave. Nu o băgă în seamă când intră, dar ritmul respiraţiei i se schimbă, aşa încât fata îşi dădu seama că e conştient de prezenţa ei.

— Jack, spuse Aven, o să fii bine?

— Nu ştiu, răspunse el într-un târziu. Ca să fiu sincer, cred că n-o să mă mai simt bine niciodată… nu cu adevărat.

---

[28] În mitologia greacă, harpiile (două sau, uneori, trei surori) erau femei înaripate, cu trup şi gheare de vultur, ce purtau sufletele condamnaţilor în Tartar. Personificau forţa distrugătoare a vântului (n. red.).

— Erau multe în joc, continuă Aven. Niciunul dintre cei care s-au avântat în bătălie nu a făcut-o fără să ştie riscurile sau miza acelei lupte.

— Nu-i adevărat, o contrazise Jack, eu n-am ştiut miza… sau, cel puţin, am ales să o desconsider. Iar Nemo a murit din cauza mea. Pentru că a crezut că ştiu ce fac, însă eu n-am ştiut, am greşit, iar el a murit.

— Jack, începu din nou Aven, nu mai fusesei niciodată într-o asemenea situaţie. Ştim cu toţii că-ţi dădeai toată silinţa.

— Nu mă trata ca pe un copil, îi reteză Jack vorbele. Chiar crezi că nu ştiam ce se întâmplă? Nu crezi că oamenii observă când încep să-şi piardă umbra? Iar asta nu s-a întâmplat în noaptea trecută şi nici din cauza Regelui Iernii. Eu însumi începusem să renunţ la ea.

— Încă de pe *Dragonul Indigo*? se miră Aven.

— Evident, răspunse Jack. Iar el a văzut asta. Re-Regele Iernii. Mor-Mordred. Ştia.

— Ştia doar că ai potenţial, Jack. Asta e tot ce a văzut în tine. Fiindcă, atunci când a venit vremea să alegi, ai rămas cu noi şi până la urmă asta a contat.

— Alegerile mele l-au ucis pe Nemo, zise Jack. Spui că ce-a fost în inima mea era diferit de ce-am ales să fac, dar eu cred că te înşeli. Cred că ceea ce e-n sufletul nostru afectează ceea ce facem. Mai devreme sau mai târziu trebuie să

acceptăm lucrul acesta.

— Dar ai făcut asta, îl contrazise Aven, privind umbra pe care tânărul o lăsa pe podea.

— Da, răspunse el privind la rândul său spre umbră. Doar că am făcut-o prea târziu.

Faţa lui Aven trăda nesiguranţa a ce ar trebui să spună în continuare. Într-un final, fata reuşi să se hotărască.

— Jack, îi spuse ea, ai... ai putea să rămâi aici, în Arhipelag.

Jack îi aruncă o privire în care scânteie pentru o clipă bucuria că se gândiseră amândoi la acelaşi lucru. Scânteia se stinse însă repede, iar el clătină încet din cap.

— Nu pot, nu cred c-ar ajuta la ceva. Am permis sentimentelor şi pasiunilor mele să acapareze tot ce e mai bun în mine, zise el privind-o din nou cu tristeţe. Iar el ştia că asta o să se întâmple. Şi cineva a suferit şi a murit din cauza asta.

Clătină din nou din cap şi rosti pe un ton amar, lipsit de vlagă:

— N-am să mai fac greşeala asta niciodată.

Jack se întoarse să privească iar pe fereastră, Uitându-se la Bert, care continua să dirijeze încărcarea proviziilor pe *Dragonul Alb.* Aven rămase în spatele lui, în tăcere.

După o vreme, fata întinse mâna ca să-l mângâie, să spună ceva care să îl facă să se răzgândească, să îl asigure că, deşi lecţia aspră

pe care fusese nevoit să o înveţe îl durea acum, ea făcea parte din maturizarea lui. Niciunul dintre cuvinte nu i se păru însă destul de potrivit pentru a exprima ce simte, aşa că vorbele îi pieriră pe buze.

Aven îşi mai ţinu o clipă mâna lângă umărul tânărului, apoi o lăsă în jos şi ieşi din încăpere.

La bordul *Dragonului Albastru,* care fusese transformat într-un spital improvizat, Charys clătină înfrânt din cap.

— Nu cred că pot să mai fac ceva.

Centaurul îngrijea siluetele palide ale celor căzuţi pradă născumbrelor, printre care se afla şi Falladay Finn. Centaurii fuseseră preţuiţi dintotdeauna pentru cunoştinţele lor medicale şi pentru priceperea în artele vindecării, dar ceea ce păţiseră prietenii şi tovarăşii lui era acum dincolo de posibilităţile lui Charys.

— Nu ştiu, zise el din nou, cu o reţinere care nu-l caracteriza. Trăiesc, dar par să nu mai aibă voinţă şi nici vreo flacără lăuntrică. Spiritele au dispărut şi nu ştiu cum să le aduc înapoi.

— Se prea poate, sugeră Charles, ca ele să fie captive în cutia Pandorei. Dacă născumbrele sunt create forţând pe cineva să se uite înăuntru şi apoi devin capabile să sfâşie şi… şi… să *absoarbă* umbrele celorlalţi, atunci unde altundeva ar putea fi?

— Aşa este, încuviinţă Aven. Au dispărut toate în momentul în care tu şi Tummeler aţi închis

cutia.

— Cred că cel mai bun lucru pe care-l putem face este să o înapoiem Morganelor, în Avalon, zise Bert. Ele au avut-o mai multă vreme decât oricine altcineva. Poate că sunt în stare să ne ajute.

— Sau lui Ordo Maas, propuse Charles. Şi el a mai avut de-a face cu ea, deşi, ţinând cont că are legătură cu soţia lui şi cu expulzarea ei din Arhipelag, îmi imaginez că nu va fi prea încântat s-o vadă din nou.

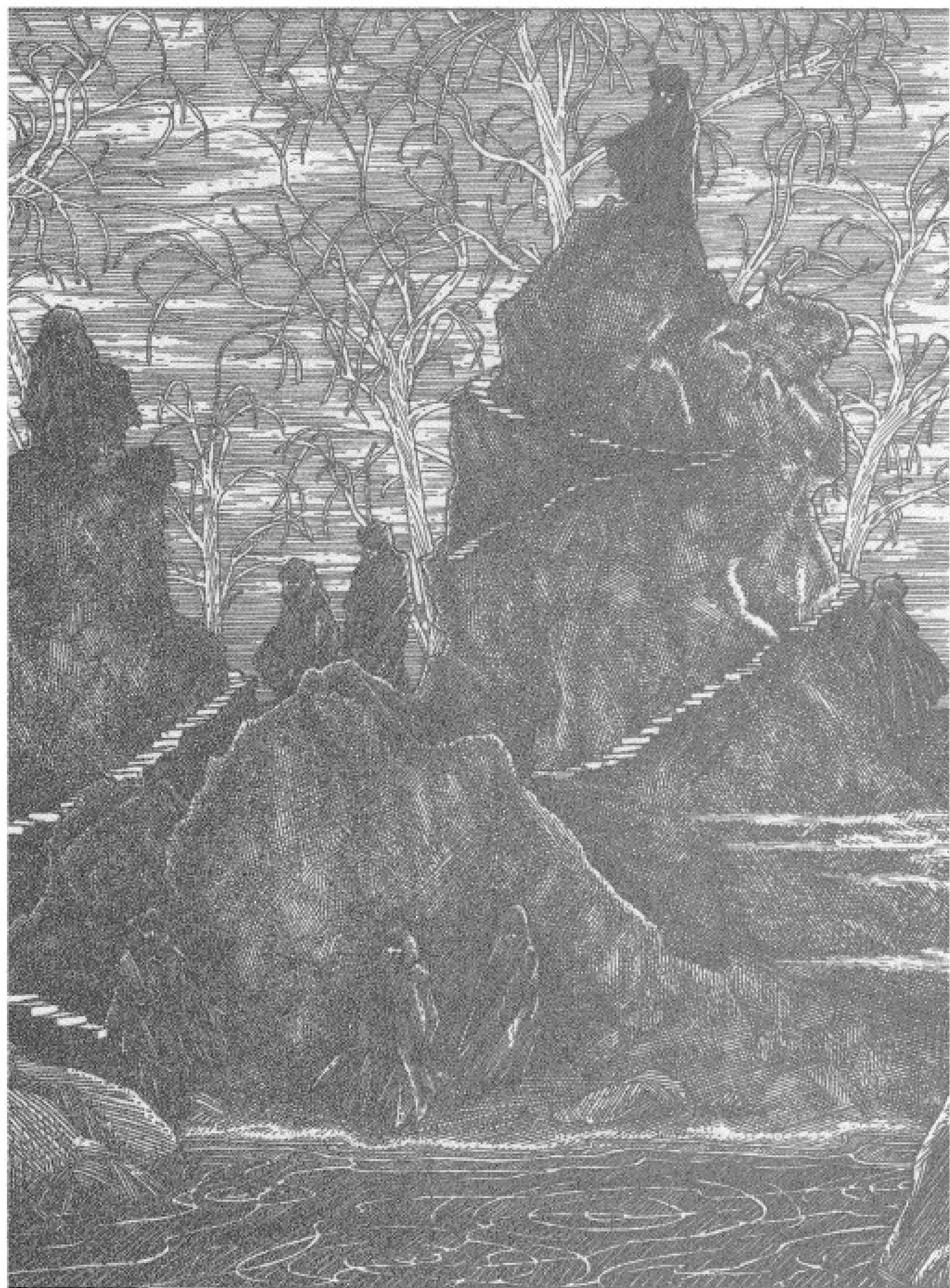
— Trebuie să fie o cale! zise John. Nu pot să cred că procesul e ireversibil. Problema e că singurul fel în care putem scoate ceva din ea e s-o deschidem, continuă el, dar apoi vom fi din nou în încurcătură, fiindcă nu putem privi înăuntru fără să fim prinşi la rândul nostru.

— Trebuie să fie vreo şmecherie, spuse Charles, fiindcă altfel nici Mordred n-ar fi putut s-o folosească.

— Ştiu cum făcea Regele Iernii, se auzi o voce din pragul uşii.

Era Jack.

— Ştiu cum făcea Regele Iernii, repetă Jack. Şi pot s-o fac şi eu. Pot să eliberez născumbrele.

...o mulţime de oameni înveşmântaţi în mantii, sumbri ca moartea…

Capitolul Douăzeci Și Trei
Tărâmurile Adumbrite

Jack intră în cameră şi rămase cu faţa către prietenii săi, cu braţele încrucişate peste piept, într-o postură despre care John gândi că are foarte mult din fostul Jack: sfidătoare, încrezătoare, sigură.

— Ascultă, Jack, începu Bert. Ştiu că vrei să ne ajuţi, dar…

Jack îl ignoră.

— M-am tot gândit la asta, zise el începând să se plimbe prin cameră, şi nu există decât un singur motiv pentru care Regele Iernii să fi putut folosi cutia fără să fie prins în ea: nu avea umbră.

John şi Charles se uitară uimiţi unul la altul. La asta nu se gândiseră.

— Aşadar, continuă Jack, pare logic ca numai o persoană cu o condiţie similară să poată redeschide şi folosi cutia Pandorei pentru a elibera umbrele închise acolo.

— Asta e o concluzie pripită, zise Bert. Niciunul din noi nu ştie îndeajuns de multe despre cutie sau despre felul în care Regele Iernii fura umbrele ca să merite riscul de a o redeschide.

— Totuşi, eu pot, spuse Jack pentru a treia oară. Vă aduceţi aminte cum, pe puntea

Dragonului Indigo, Regele Iernii mi-a propus să mă alătur lui, iar eu l-am refuzat?

— Da, răspunse John. Ţi-a şoptit ceva, dar ai pretins că nici măcar n-ai înţeles…

— N-am înţeles până acum, preciză Jack. Vorbele lui nu aveau niciun sens pentru mine, dar, după ce am vorbit cu Aven acum câteva minute, mi-am adus aminte că şi cartograful a spus ceva asemănător. Atunci mi-am dat seama ce pot să fac.

— Dar ce ţi-a zis Mordred, Jack?

— Mi-a spus „Umbrele nu pot exista fără lumină. Dar, fără umbre, lumina nu are niciun înţeles.”

— E o constatare înţeleaptă, spuse Charys, chiar dacă vine din partea lui. Dar de ce te fac aceste cuvinte să te gândeşti c-ai putea privi în cutie fără să-ţi pierzi umbra?

— Fiindcă, răspunse Jack, sunt singurul de-aici care ştie ce înseamnă să renunţi la propria umbră şi apoi să alegi să ţi-o recapeţi.

— Rămâne însă o problemă, zise Eledir. Cutia Pandorei implică o magie interzisă. Samaranth ne-a spus foarte clar lucrul acesta. N-ar fi trebuit să fie folosită de Archibald şi ştim ce s-a întâmplat când a încăput pe mâinile lui Mordred. Dacă o să încerci şi tu, e posibil să stârnim din nou mânia dragonilor.

— Nu vreau să vă stric cheful, interveni Charles, dar trebuie să ne mai gândim la ceva.

Când Tummeler şi cu mine am închis cutia, născumbrele au dispărut. E posibil să reapară când o deschidem din nou. S-ar putea să ne trezim cu o armată de născumbre…

— Nu, nu cred că va fi cazul, zise Artus. Archibald şi Mordred au folosit cutia pentru a-şi impune voinţa asupra altora, continuă el. Au vrut să domine. Jack nu ar folosi-o ca să cucerească, ci pentru a repara relele făcute. Nu cred că dragonii ar avea ceva împotrivă. Şi mai cred de asemenea că născumbrele apar doar din dorinţa cuiva. Uneori Mordred a avut nevoie de câteva zeci, alteori de câteva mii. Scotea din cutie doar născumbrele de care avea nevoie. Era însă întotdeauna un act de voinţă, nu o întâmplare.

— Regele Suprem a vorbit, spuse ceremonios Charys. Eu unul nu mă voi împotrivi dacă Jack vrea să încerce.

— De acord, zise Eledir.

— În regulă, aprobă şi Artus. Jack, poţi să faci ce vrei.

Restul grupului se mută în partea îndepărtată a încăperii, pentru a nu privi din greşeală în cazan. Jack stătea pe un scaun de lemn între cutia Pandorei şi patul unde îl aşezaseră pe Falladay Finn, cu spatele la ceilalţi. Jack îşi privi prietenii şi zâmbi timid. Apoi, fără vreo altă introducere, se ridică, trase scutul de pe cutia

Pandorei şi privi direct înăuntru.

Rămase nemişcat câteva secunde, iar apoi umerii începură să-i tremure.

Prietenii săi schimbară priviri îngrijorate, neştiind dacă ar trebui să rişte şi să se apropie de el ca să-l ajute. Nu-i puteau vedea faţa, aşa că nu ştiau dacă ceea ce i se întâmpla îl afecta în bine sau în rău. Jack se întoarse către ei şi îşi dădură cu toţii seama că plânge.

— E minunat, zise el. E plină de lumină.

Indiferent ce vedea, era menit doar ochilor săi, fiindcă din locul în care stăteau ei, cutia nu părea să adăpostească nimic extraordinar.

Jack se întoarse şi băgă o mână în cutia Pandorei, care fu repede absorbită în întunericul dinăuntru. Fără ezitare, îşi întinse cealaltă mână şi o sprijini pe pieptul lui Falladay Finn.

Sub privirile uluite ale celor prezenţi în cameră, un tentacul de întuneric îşi croi drum afară din cazan, în lungul braţului lui Jack, apoi peste pieptul său şi în jos, pe celălalt braţ, ajungând în final să se întindă pe corpul inert a lui Falladay Finn până când formă o umbră completă, întreagă, aşezată natural pe partea opusă a luminii.

Jack îşi scoase mâna din cazan şi o aşeză pe fruntea lui Finn, plecându-şi capul ca şi cum s-ar fi rugat sau ar fi fost extrem de concentrat.

Trecu un minut şi apoi încă unul. Deodată, pleoapele lui Falladay Finn tremurară şi acesta

deschise ochii.

Regele privi în jur, la toţi cei care se adunaseră lângă el.

— Tunete şi fulgere! urlă el. S-a terminat? Am pierdut bătălia? îmi spune cineva ce se întâmplă?

Regele gnomilor îşi recăpătase umbra şi, odată cu ea, sufletul şi vivacitatea.

Iar Jack rămăsese neschimbat.

— În regulă, zise el, suflecându-şi mâinile şi cu ochii scânteindu-i ca odinioară. Cine urmează?

Îi trebui lui Jack tot restul zilei şi o bună bucată din noaptea următoare pentru a reface umbrele războinicilor care şi le pierduseră în timpul bătăliei. Regii şi căpitanii acestora simţiră cu toţii o imensă uşurare văzând că cei care deveniseră păpuşi fără viaţă, umbre trăind doar pe jumătate, îşi reveniră. O uşurare chiar mai mare simţeau şi prietenii lui Jack, care observau cum laudele pentru sarcina aceasta pe care doar el o putea îndeplini îi readuceau şi băiatului buna dispoziţie.

În timp ce Jack lucra împreună cu Charys şi centaurii săi la refacerea războinicilor, John îl trase pe Bert deoparte.

— Nu-i aşa că aceia care au căzut pe câmpul de bătălie nu sunt cu adevărat născumbre? Nu ca acelea care au fost forţate de Mordred să îl urmeze.

— Nu chiar, răspunse Bert, deşi nu-mi dau seama în ce fel diferă. Ştiu doar că o născumbră poate rupe şi apoi absorbi umbra cuiva şi mai ştiu că Mordred a ţinut victimele în viaţă pentru că plănuia să facă mai multe născumbre folosindu-şi prizonierii, ca să-şi mărească armata. Născumbrele se schimbă odată cu trecerea timpului. Pe măsură ce fură umbrele altora, capătă substanţă. Poate de aceea am fost capabili să recunoaştem trăsăturile regilor din parlament. Probabil că au fost înrobiţi printre primii. Le-a luat doar umbrele, dar nu-i forţase încă să-l servească. Presupun că au fost un fel de viitoare născumbre. Dar de ce întrebi?

— M-am uitat în *Geographica,* zise John. Am observat că, deşi născumbrele au dispărut atunci când am închis cutia, hărţile Tărâmurilor Adumbrite au rămas în Umbră. Oare de ce?

— Nu ştie nimeni, spuse Bert. Niciuna dintre expediţiile care au plecat spre Tărâmurile Adumbrite nu s-a întors vreodată. Nici măcar Nemo nu s-a putut apropia prea mult şi a trebuit să se retragă. A spus că sunt păzite de născumbre.

— Aşa m-am gândit şi eu. Dar ce anume păzeau născumbrele?

— Nu-nţeleg unde vrei să ajungi.

— E simplu, zise John. Dacă trupurile celor care furnizau umbrele armatei invincibile a lui Mordred trebuiau să fie menţinute în viaţă,

înseamnă că toţi oamenii din ţinuturile pe care le-a cucerit sunt încă acolo, doar că acum nu mai există născumbre care să ne împiedice să ajungem la ei.

— O, dragul meu băiat... exclamă Bert cu ochii măriţi de uimire.

— Exact, spuse John. Jack ar putea să-i elibereze pe toţi cei cuceriţi de Regele Iernii. Poate elibera întreg Arhipelagul.

Când Jack îşi termină munca de refacere a războinicilor şi putu să se odihnească la un ceai, John şi Bert îi explicară teoria lor. Acceptă fără ezitare.

— Cred că aveţi dreptate, spuse el. Îi simt pe toţi în cutia Pandorei şi ştiu că trebuie să există o cale prin care să-i pot elibera.

— Îţi dai seama, Jack, zise Charles, că războinicii pe care i-ai eliberat aici au fost doar câteva sute, iar Regele Iernii fură umbre de mai bine de două decenii. S-ar putea ca înăuntru să existe mii şi mii de suflete în căutarea unui trup.

— Ştiu, răspunse Jack cu ochi scânteietori. Cred că sunt cel mai norocos om din lume.

*

Îşi luară rămas-bun de la toţi noii lor prieteni pe măsură ce, una câte una, dragonavele începură să părăsească Terminus. Tummeler alesese să rămână cu Aven şi Artus la bordul *Dragonului Galben* şi îi îmbrăţişă pe toţi cu

lacrimi în ochi, promiţând c-o să-i viziteze.

Spre marea lui surpriză, Charles nu se simţea prea bine, acum că trebuia să se despartă de micul bursuc.

— Capul sus, Tummeler, zise el. O să mă întorc şi sunt sigur că vei avea ocazia să mă vizitezi la Oxford, ce zici?

— Oxford? Serios? spuse Tummeler cu mustăţile tremurându-i. O, conaşule Charles, ar fi cea mai mare zi din viaţa mea. Chiar cea mai mare!

Îl mai îmbrăţişă pe Charles încă o dată şi apoi fugi la bordul *Dragonului Galben.*

— Păi, cam asta e, spuse Bert. Cred c-ar trebui să plecăm şi noi. N-avem de unde şti cât o să ne ia călătoria, aşa c-ar fi bine să-i dăm drumul.

— Staţi! strigă Jack. Mai e un lucru care trebuie făcut şi, cu permisiunea voastră, aş vrea să-i fac aici.

— Ce anume, băiete?

Jack se întoarse către Aven.

— Unde… unde este?

Fata ezită o clipă şi apoi îi răspunse.

— Într-o cabină, înfăşurat într-unul din drapelurile Regelui Suprem. Ne-am gândit să-l îngropăm în Paralon.

Jack se întoarse către Artus.

— Ai spus că Terminus e o extensie a capitalei tale, aşa încât e bine şi aici. În plus, adăugă el, niciunul dintre noi n-a plătit un preţ mai mare

pentru victoria asta. Cred că i-ar fi plăcut.

— Sunt de acord, încuviinţă Artus.

— Ai nevoie de ajutor, Jack? întrebă John.

— Nu. E mai bine s-o fac singur, dacă nu vă supăraţi.

— Desigur, bătrâne, zise Charles. Desigur.

— Jack… începu Aven.

— Tu poţi să vii, îi spuse Jack. Ştiu că aţi fost apropiaţi. Aşa se cuvine.

Începură să urce dealul unul lângă celălalt, dar Jack se opri şi se întoarse.

— Artus, zise Jack întinzându-i mâna. Vrei să ne ajuţi?

— Bineînţeles, prietene, rosti Artus, apucând mâna întinsă de celălalt. Nici măcar nu trebuie să mă rogi.

Îl îngropară pe Nemo la vest de cercul de pietre. Samaranth le spusese că era un loc sacru şi de aceea gândiră că nu poate exista unul mai bun pentru odihna de veci a căpitanului navei *Nautilus* decât punctul cel mai îndepărtat al lumii, de unde spiritul său să poată veghea asupra hotarelor existenţei.

— Tehnic vorbind, spuse Charles când cei trei se întoarseră, e acelaşi loc unde Samaranth l-a lăsat pe Regele Iernii.

— Cu o singură diferenţă, zise Bert. Nemo se odihneşte, iar Mordred nu se va opri vreodată

din cădere. Îşi va petrece restul eternităţii temându-se de un impact care nu va veni niciodată.

Le trebui mai puţin de o zi ca să ajungă la primul Tărâm Adumbrit care, potrivit lui Bert, fusese cea mai mare pierdere a Arhipelagului.

— Se numeşte Prydain, zise Bert arătându-le pergamentul alb din *Geographica,* acolo unde fusese desenată odinioară o hartă. Mai mulţi dintre regii şi reginele din parlament se trăgeau de aici, precum şi căpeteniile care au slujit sub comanda lui Arthur. Din ţinuturile astea s-au răspândit în întreg Arhipelagul muzica şi literatura, iar bibliotecile de aici erau întrecute doar de cea din Paralon. Am resimţit profund pierderea acestui ţinut.

Umbrele care tăinuiau insulele se dovediră a fi nori groşi şi negri care se aşezaseră chiar pe pământ. Aceştia ascundeau uscatul nu numai de privirea oamenilor, ci şi de razele soarelui. Totul era scăldat într-o lumină cenuşie care se filtra prin aerul ceţos, devenind un fel de strălucire palidă care nu crea umbre, făcând ca totul în jur să semene cu tărâmul mitic al morţilor.

Dragonul Alb se apropie încet, cu precauţie, dar sosirea lui rămase fără ecou, ca şi cum n-ar fi observat nimeni că ajunseseră acolo.

Găsiră un port mic unde ancorară nava pentru

a privi ţărmul mai îndeaproape. Iar ceea ce văzură se dovedi a fi înspăimântător şi sfâşietor deopotrivă.

Insula era acoperită de o pădure deasă, cu arbori care semănau cu cei de pe Byblos sau Paralon. În lungul ţărmului se vedeau sălcii ce crescuseră foarte mult, de parcă nimic nu le-ar fi atins timp de mulţi ani.

Printre copaci se vedea însă o mulţime de oameni înveşmântaţi în mantii, sumbri ca moartea, stând cu toţii nemişcaţi.

Priviră cu şi mai multă atenţie şi reuşiră să distingă mii şi mii de alte siluete. Găsiseră într-adevăr sursa armatelor de umbre ale lui Mordred, fiindcă fiinţele acelea doar pe jumătate în viaţă arătau exact ca războinicii căzuţi pe Terminus.

— Vai mie, zise Bert încetişor. S-ar putea să dureze foarte mult.

— Nu, spuse Jack. Poate nu. Nu e vorba doar de oameni – sufletul întregului tărâm e şi el bolnav. Nu simţiţi?

— Şi ce vrei să faci, Jack? întrebă John.

— Ajutaţi-mă să duc cazanul la mal, le ceru Jack. Acolo am să fac ceea ce am făcut dintotdeauna: o să mă descurc.

Jack deschise încă o dată cutia Pandorei, pe care o aşezase pe o grămadă de pietre de pe ţărmul insulei Prydain. De data aceasta, în loc

să-şi aşeze mâna pe inima victimei lui Mordred, îşi băgă un braţ înăuntrul cutiei, iar pe celălalt îl îngropă adânc în pământul reavăn.

În câteva momente, văzură cu toţii un fulger de lumină izbucnind din cazan. Îl urmă un râu de umbră împletit cu lumină, care alerga peste umerii lui Jack şi intra în pământ.

Sub ochii lor, luminile şi umbrele se întindeau peste întregul peisaj, atingând fiecare copac, piatră şi casă, curgând nestăvilite fiindcă nu li se mai opunea nimic.

Toţi oamenii atinşi de umbră se clătinau şi cădeau, apoi începeau să se agite şi în final se ridicau în picioare, scuturând din cap de parcă s-ar fi trezit dintr-un coşmar.

Într-un fel, asta şi făceau.

— Cum se poate aşa ceva? îl întrebă John pe Bert. Cum poate să facă toate astea folosind un obiect care a provocat atâta rău şi nenorocire?

— Pentru că s-a cufundat în cutie mai adânc decât a vrut sau a putut s-o facă Regele Iernii. Îţi aduci aminte de legenda cutiei Pandorei? Când a fost deschisă pentru prima dată şi toate relele Pământului au fost eliberate asupra lumii, a mai rămas ceva înăuntru, ceva care ar fi putut mântui lumea.

— Speranţa.

În câteva minute, întreg tărâmul se transformase complet. Fiecare persoană avea o umbră care se vedea acum clar, iar norii se

risipiră, lăsând să pătrundă lumina soarelui.

Jack se întoarse la prietenii săi, gâfâind din cauza efortului, dar cu un zâmbet larg pe chip.

— Cum a fost?

John şi Bert chiuiră, iar Charles îşi ridică pumnul în aer.

— Foarte bine, Jack! Aşa rezolvă lucrurile un om de la Oxford!

Ţinuturile care fuseseră adumbrite se aflau la marginea de sud a Arhipelagului. *Dragonul Alb* nu trebui decât să traseze un arc larg de la o insulă la alta, ghidându-se după ceaţa întunecată care se vedea din când în când la orizont.

Pe măsură ce Jack transforma fiecare ţinut, harta acestuia apărea din nou în *Imaginarium Geographica,* ca şi cum fusese întotdeauna acolo şi nimic nu avea să o mai şteargă vreodată.

— Va trebui să-l informăm şi pe Tummeler, zise Charles, fiindcă altfel va publica o ediţie incompletă.

Călătoriră de la un ţinut la altul: locuri de care nu auziseră niciodată sau pe care le ştiau bine din poveşti şi din mituri. Hy-Breasil[29]. Liliput.

[29] Insulă-fantomă menţionată în miturile irlandeze. Se spune că era învăluită în ceaţă, cu excepţia unei singure zile o dată la şapte ani, când devenea vizibilă, rămânând însă intangibilă (n. red.).

Charos şi Styx[30]. Hel[31]. Asmund. Şi tot aşa… într-un târziu, la capătul mai multor zile decât le-ar fi plăcut, dar cu mult, mult mai puţine decât se aşteptaseră la început, îşi dădură seama că în *Geographica* nu mai existau pagini goale şi că la orizont nu se mai vedeau nori negri.

Puteau, în sfârşit, să meargă acasă.

Bert răsuci cârma şi îndreptă *Dragonul Alb* în direcţia Frontierei.

— Bert, începu John, apropiindu-se împreună cu Jack şi Charles de bărbatul micuţ. Ne-am tot uitat prin *Imaginarium Geographica* şi credem că lipseşte totuşi o hartă.

— Serios? se miră Bert. Mi s-a părut că ne-am ocupat de toate Tărâmurile Adumbrite. Cum se poate să fi pierdut vreunul din vedere?

— Nu mă refer la o hartă dispărută, zise Charles, ci la una care n-a existat acolo niciodată.

— A, înţeleg, spuse Bert. Şi la ce ţinut vă gândiţi?

— Am auzit despre el pe ici, pe colo, explică Jack. Ordo Maas a pomenit prima dată de el. L-a numit Ţinutul Verii.

---

[30] Râu din mitologia greacă la graniţa dintre Pământ şi tărâmurile de dedesubt, pe care le înconjoară de nouă ori. Are puteri miraculoase, putând să ofere nemurirea sau invulnerabilitatea (n. red.).

[31] În mitologia scandinavă, tărâm aflat dedesubtul uneia dintre cele trei rădăcini ale copacului lumii, Yggdrasil, unde ajung sufletele celor răi (n. red.).

— Ah, zâmbi Bert. Ţinutul Verii. Unul dintre cele mai minunate tărâmuri, despre care se vorbeşte cu respect de foarte mulţi ani. E interesant că-l pomeniţi, mai ales c-a fost unul dintre locurile pe care Mordred – Regele Iernii – şi-a dorit să-l găsească mai mult decât pe oricare altul.

— Felul în care a vorbit despre el Ordo Maas, spuse Jack, ne-a făcut să înţelegem că ar putea fi un cu totul alt loc, ca şi cum într-acolo s-ar îndrepta după ce va muri.

— Raiul? rosti Bert. Se prea poate. Depinde din ce punct de vedere judeci.

— Dar cum poate existenţa unui loc să depindă de punctul cuiva de vedere? se miră Charles.

— Extrem de uşor, îl lămuri Bert. Ai uitat cumva de Bastionul Timpului? În spatele uşilor acelora se aflau locuri reale, concrete, dar până nu deschideai uşa puteai crede că nu sunt acolo. Când John a deschis o uşă şi l-a găsit pe profesor, locul acela exista fiindcă el credea că se află acolo. La fel s-a întâmplat şi cu uşa care ne-a ajutat să scăpăm. S-a dovedit că dincolo de ea se afla exact ceea ce avea nevoie Charles. Într-un fel, a făcut-o să existe prin credinţa sa. Aşa e şi cu Ţinutul Verii.

— Să înţeleg că Ţinutul Verii e orice vor oamenii să fie? întrebă Jack.

— Aşa se spune, răspunse Bert. Dar ai

dreptate, legenda se bazează pe un loc care există cu adevărat. Ţinutul Verii e mai întins decât oricare altul din Arhipelagul Viselor, fiindcă reuneşte în el tot ceea ce poate fi găsit aici şi încă multe altele. Dar, pe când oameni precum Ordo Maas îl pot găsi oriunde, Regele Iernii nu l-ar fi găsit niciodată. Fiindcă, pentru el, Ţinutul Verii va fi mereu de neatins când, de fapt, i-a fost mereu la îndemână.

— Sună… zise John, sună ca şi cum ai vorbi despre lumea *noastră.*

— Da, îl aprobă Bert. Lumea voastră *e* Ţinutul Verii.

Capitolul Douăzeci Și Patru
Întoarcerea La Londra

Cea mai mare parte a călătoriei de întoarcere o petrecură reexaminând *Geographica* şi făcând adnotări pe hărţile care reapăruseră după înfrângerea Regelui Iernii şi trezirea la viaţă a Tărâmurilor Adumbrite. Cu doar câteva zile în urmă ar fi dat – ar fi făcut, de fapt – orice ca să se poată întoarce cât mai repede acasă. Acum li se părea că Anglia era un tărâm de vis spre care pot călători doar dacă cred în el cu adevărat. Şi, deşi continuau să creadă în Anglia, în Londra şi în Oxford, dar şi în restul lumii oamenilor, aflaseră că mai exista o lume la fel de reală. Şi nu mai erau atât de siguri că vor s-o

părăsească.

— Echipajul nostru e cam mic de data asta, zise Charles. Adică suntem numai noi. O să aibă *Dragonul Alb* probleme la traversarea frontului de furtună?

— Frontiera e menită să-i ţină pe oameni afară, nu înăuntru, spuse Bert. Veţi vedea că e mult mai simplu să mergi spre est decât spre vest.

John nu-şi dezvălui gândurile – că aştepta deja să înfrunte iar furtuna, din direcţie opusă. Că

...clipind de parcă s-ar fi bucurat că-i văd, începură să apară luminile Londrei.

voia să se întoarcă în Arhipelag cât de curând.

— Nu credeam să recunosc asta cu voce tare, zise Jack, dar mă întreb dacă se mai simte cineva la fel de liniştit ca mine văzând cel puţin trei dragoni care ne veghează din cer.

Undeva sus, printre nori, un dragon verzui şi doi de culoarea ambrei, ceva mai mici, intrau în picaj şi ţâşneau apoi în sus, părând că se joacă printre norii frontului de furtună care delimita frontiera. Bestiile înaripate îşi coborâră aripile în semn de salut când observară că sunt privite.

— Marinarii se înşelau, zise Charles. „Tărâmul dragonilor” nu era o avertizare. Era o încurajare.

— Cred că asta depinde de relaţia pe care o ai cu dragonii, comentă John. Aduceţi-vă aminte că, atunci când l-am întâlnit pe Samaranth, una din opţiunile sale a fost să ne mănânce.

În timp ce *Dragonul Alb* trecea dincolo de frontul de furtună şi pătrundea în apele obişnuite, dragonii se întoarseră şi dispărură în eter.

În depărtare zăriră cu greu silueta insulei Avalon, cu pantele sale line şi înverzite strălucind în lumina asfinţitului.

— Ce ziceţi, băieţi? spuse Bert. Vreţi să ne oprim să o salutăm pe Morgana?

— Depinde în ce zi suntem, nu-i aşa? răspunse Jack. Dacă e marţi, o să ne descurcăm, dar altfel n-aş vrea s-o prind pe Cul într-un moment nepotrivit.

— Aşa e, Jack, îl aprobă Bert. Atunci rămâne pe data viitoare.

Lumina soarelui păli imediat ce astrul ajunse în spatele norilor care marcau ultimul hotar. În jurul lor începu să se înfiripe curând binecunoscuta ceaţă englezească, iar mai apoi, clipind de parcă s-ar fi bucurat că-i văd, începură să apară luminile Londrei.

— Acum chiar ştiu c-am ajuns acasă! exclamă Charles. Uitaţi-vă la apă! E mizerabilă! Binecuvântată fie Tamisa!

Hohotele de râs ale celor patru prieteni se curmară brusc la auzul ţipătului unei sirene care anunţa un raid de noapte şi care sfărâmase în cioburi liniştea nopţii, deopotrivă cu zâmbetul lui John.

— Suntem încă pe timp de război, zise el descurajat. L-am învins pe Regele Iernii, dar în lumea noastră e încă război.

— Păi bineînţeles, spuse Bert. Conflictul din Arhipelag nu s-a încheiat nici el, dacă e să fim exacţi.

John se încruntă.

— Dar am câştigat. Artus e noul Rege Suprem. Am reinstaurat ordinea în Arhipelag, iar Jack a eliberat născumbrele.

— Aşa să fie? se întrebă Bert. Da, am găsit un urmaş şi am restabilit continuitatea dinastiei din Arhipelag. Dar faptul că un om stă pe un tron nu-i asigură neapărat supunerea celorlalţi.

— Are dreptate, interveni Charles. Mai trebuie să rezolve problema prinţului Arawn, iar cele patru regate trebuie să fie de acord cu noul ocupant al Tronului de Argint. Artus e încă departe de victorie.

— Şi asta înseamnă că războiul nostru de aici o să dureze până când Artus reuşeşte să pună ordine în toate afacerile Arhipelagului? întrebă John.

— Nu m-ai înţeles, îl contrazise Bert. Nu e ca şi cum ai trage de un mâner. După cum conflictul dintr-o lume se reflectă în cealaltă ca într-o oglindă, la fel şi pacea şi armonia pe care le-am ajutat să revină în Arhipelag se vor răsfrânge asupra acestei lumi. Dar evenimentele care s-au petrecut aici trebuie să-şi urmeze cursul. Trebuie să luăm în considerare şi liberul-arbitru. Am eliminat catalizatorul, e adevărat, dar lumea oamenilor mai are multe de făcut pentru a repara toate relele care s-au înfăptuit şi, într-un final, va trebui să aleagă ea însăşi pacea.

— Cred că înţeleg, zise John. Presupun că speram la o soluţie magică, cu efect imediat, ca „mănâncă-mă” şi „bea-mă” în *Alice în Ţara Minunilor.*

— Ei, asta-i, John, chicoti Bert. Aia e doar o poveste. Ar trebui să ne concentrăm asupra lumii reale, nu crezi?

*

Călătoria se încheie exact acolo unde

începuse, pe docul londonez de unde fugiseră de wendigo. Trecuseră doar câteva zile, dar seara aceea li se părea că aparţine unei alte vieţi şi, într-un fel, chiar aşa era.

— Trebuie s-o anunţ pe soţia mea că sunt în regulă, iar apoi o să mă întorc în Staffordshire, zise John. Şi după aceea, probabil, înapoi în Franţa, fiindcă sunt încă înrolat în armată. Sper ca absenţa mea să nu fi fost atât de lungă încât s-o fi observat şi să mă declare dezertor. N-aş putea să explic unde am fost!

— Şi eu mi-am depăşit termenele, spuse Charles. Deşi mă aştept ca domnii de la Oxford să fie mai îngăduitori decât militarii.

— Iar eu mă gândesc în continuare că ar trebui să mă înrolez înainte să-mi încep primul semestru la Oxford, interveni Jack. La urma urmei, războiul se va sfârşi curând, nu-i aşa?

— Să sperăm, tinere Jack, comentă Bert, după care se întoarse spre John. O să te mai caut din când în când ea să văd cum te descurci. Trebuie să recunosc că e plăcut să-mi dau seama că mă pot retrage, ştiind că *Geographica* e pe mâini bune. Iar acum trebuie să plec, să-i înapoiez *Dragonul Alb* lui Ordo Maas şi apoi să supraveghez reparaţiile *Dragonului Indigo,* binecuvântată fie-i puntea.

Îşi înclină capul şi îşi muşcă buza înainte să mai spună ceva.

— Mai există un detaliu de care trebuie să

avem grijă, urmă el cu vocea tremurându-i de emoţie. De sute de ani există tradiţia asta… care îi obligă pe Păstrători să îşi adauge numele la lista înaintaşilor. Aş fi onorat dacă aţi face lucrul ăsta chiar acum.

— Toţi trei? se miră Jack. Dar John e Păstrătorul.

— E Păstrătorul Principia, îl corectă Bert, dar întotdeauna au existat trei Păstrători. Scopul celorlalţi doi este să-l ajute pe primul să-şi îndeplinească responsabilităţile şi îndrăznesc să spun că tocmai asta aţi făcut în aceste lungi zile.

— N-aş vrea să par nerecunoscător, spuse Charles, dar, de vreme ce Tummeler e pe cale să-şi clădească un imperiu editorial bazat pe cărţi de bucate şi atlase – mai exact pe *Geographica* –, care mai e rostul Păstrătorilor? De ce să păstrezi o carte la care oricum are acces întreg Arhipelagul?

— Îţi aduci aminte ce i-a spus John cartografului? întrebă Bert. Sarcina voastră nu e aceea de a păzi o carte; aveţi o responsabilitate mult mai mare. Sunteţi Păstrătorii tărâmurilor din ea. Păstrătorii imaginaţiei întregii lumi. Şi v-aţi dovedit şi merituoşi, şi capabili.

Jack şi Charles se uitară unul la celălalt şi apoi la John, care dădu din cap şi zâmbi.

— De ce nu? Şi-aşa nu vom putea povesti nimănui altcuiva aventurile prin care am trecut.

— Mie mi se pare o idee bună, adăugă Jack. Eu oricum intenţionez să scriu totul înainte să uit ce s-a întâmplat. Nu că m-aş teme de asta, adăugă el.

— Nu cred că e o coincidenţă, dar observ că suntem toţi de la Oxford, glumi Charles.

— Nu, nu este, zise Bert. Nu e o regulă ca Păstrătorii să fie de la Oxford sau chiar englezi, dar, dintr-un motiv obscur, se pare că e preferabil. În ambele cazuri în care am avut un profesor de la Cambridge, John Dee[32] şi apoi lordul Byron, totul s-a sfârşit într-un dezastru absolut. Am auzit chiar zvonuri despre faptul că Dee nu e tocmai străin de scufundarea Atlantidei, deşi nu mi-e clar cum s-a putut întâmpla una ca asta.

— Îmi pare rău c-am întrebat, zise Charles.

— Şi unde vrei să semnăm? întrebă John. Ne alegem o hartă favorită sau cum?

— Vrei să-mi spui că în tot timpul ăsta nu te-ai uitat la hârtiile dinăuntrul ultimei coperte? întrebă uimit Bert. N-aş fi crezut niciodată.

— Nu era o hartă, zise John. Scuză-mă că m-am concentrat doar la lucrurile pe care trebuia să le fac. Să ştii c-am fost destul de stresat.

Bert zâmbi şi clătină din cap, prefăcându-se

---

[32] John Dee (1527-1608 sau 1609) a fost un matematician, astronom, astrolog, ocultist şi consilier al reginei Elisabeta I. Şi-a dedicat o mare parte din viaţă studiului alchimiei, divinaţiei şi filosofiei. Pe lângă toate acestea, a fost şi un expert de seamă în navigaţie, învăţându-i pe cei care au condus expediţiile engleze (n. red.).

surprins, iar apoi deschise *Geographica* şi o întoarse pentru ca Păstrătorii să poată citi mai uşor.

— Uluitor, zise Charles, dacă n-am fi trecut prin toate câte am trecut, n-aş fi crezut o iotă.

— Amin, încheie Jack.

John rămase tăcut, dar începu să îşi treacă degetul pe sub numele înscrise pe cele două pagini; erau nume care aminteau de o mare parte a istoriei culturale şi ştiinţifice a întregii umanităţi.

Edmund Spenser[33]. Johannes Kepler[34]. William Shakespeare. Chaucer[35] era şi el acolo, la fel ca Roger Bacon, Alexandre Dumas, Cervantes, Nathaniel Hawthorne[36] şi Jonathan Swift, Tycho Brahe[37], Jacob (dar nu şi Wilhelm) Grimm, Hans Christian Andersen şi Washington Irving[38].

---

[33] Edmund Spenser (1522-1599), însemnat poet englez, cunoscut mai ales pentru poemul epic *The Faerie Queene* care celebra dinastia Tudorilor şi pe regina Elisabeta I (n. red.).

[34] Johannes Kepler (1571-1630), matematician, astronom şi astrolog german, a jucat un rol important în revoluţia ştiinţifică din secolul al XVII-lea. Teoriile sale au stat la baza celei propuse de Isaac Newton despre gravitaţia universală (n. red.).

[35] Geoffrey Chaucer (1343-1400), scriitor, poet, filosof şi diplomat englez, numit şi „părintele literaturii engleze". Cea mai cunoscută operă a sa este *Povestirile din Canterbury* (n. red.).

[36] Geoffrey Chaucer (1343-1400), scriitor, poet, filosof şi diplomat englez, numit şi „părintele literaturii engleze". Cea mai cunoscută operă a sa este *Povestirile din Canterbury* (n. red.).

[37] Tycho Brahe (1546-1601) a fost un nobil danez cunoscut pentru observaţiile sale astronomice precise (n. red.).

[38] Washington Irving (1783-1859), scriitor, eseist şi istoric american, cunoscut mai ales pentru povestirile sale scurte, *The Legend of Sleepy Hollow* şi *Rip Van Winkle* (n. red.).

Coleridge era acolo, ca şi cei doi Shelley: Percy Bysshe[39] şi Mary Wollstonecraft[40]. Arthur Conan Doyle, la care se aşteptau, şi Harry Houdini, la care nu se aşteptau. Goethe. Dante. Edgar Allan Poe. Şi tot aşa…

— Poe? zise surprins Jack. Şi Mark Twain?

— Dar şi Jules Verne, adăugă Bert. El e cel care mi-a încredinţat-o mie.

— Extraordinar! exclamă Charles.

— Primele nume ale cartografilor nu sunt trecute aici, bineînţeles. Primul Păstrător a apărut la aproape o mie de ani după ce cartograful actual şi-a început munca.

— Şi cine a fost primul Păstrător? întrebă John.

— Geoffrey de Monmouth[41], răspunse Bert.

— Astea nu sunt copii, zise John atingând paginile cu smerenie. Toate semnăturile sunt originale.

— Uite, zise Bert, puteţi semna sub numele noastre.

Pe partea de jos a paginii din dreapta văzură

---

[39] Percy Bysshe Shelley (1792-1822), unul dintre marii poeţi romantici englezi, devenit idolul următoarelor două-trei generaţii de poeţi (n. red).

[40] Marry Shelley (născută Marry Wollstonecraft Godwin, 1797-1851), cea de-a doua soţie a lui Percy Bysshe Shelley, căruia i-a editat şi promovat operele. Este cunoscută mai ales ca autoare a romanului gotic *Frankenstein* (n. red.).

[41] Geoffrey de Monmouth (circa 1100-1155), episcop de St Asaph, a scris în latină (limba folosită de învăţaţi în Europa medievală), cea mai cunoscută operă a sa fiind *Historia Regum Britanniae (Istoria regilor Britaniei).* Povestirile sale despre regele Arthur din această carte stau la baza popularităţii legendelor lui Arthur şi Merlin (n. red.).

semnătura elegantă a profesorului Sigurdsson, urmată de o semnătură ce fusese tăiată cu o cruce.

— Ăsta e numele Păstrătorului rebel, nu-i aşa? întrebă Charles.

— Da, aprobă Bert. Stellan nu l-a iertat niciodată pe Jamie fiindcă ne-a întors spatele.

— Dar care era numele său întreg? întrebă John scrutând lista.

— Se poate să fi auzit de el, răspunse Bert. A fost înnobilat recent – Sir James Barrie[42].

John se ridică brusc şi-i privi uimit pe Charles şi pe Jack. Jack se aplecă înainte şi se încruntă.

— Dar numele tău, Bert? întrebă el. N-ar trebui să fie sub astea două?

— Nu dedesubt, zise Bert, ci deasupra. Mie mi s-a încredinţat primul *Geographica.* Pe urmă l-am recrutat pe Stellan, care l-a găsit la rândul său pe Jamie.

Ca unul, cei trei prieteni priviră numele scris deasupra celui al profesorului şi rămaseră la unison cu gura căscată. Semnătura era: Herbert George Wells[43].

---

[42] Sir James Matthew Barrie (1860-1930), cunoscut mai ales ca J.M. Barrie, autor şi dramaturg scoţian, îşi datorează faima personajului său Peter Pan, băiatul care refuza să crească, bazat pe prietenii lui din viaţa reală, băieţii Llewelyn Davies (n. red.).

[43] Herbert George Wells (1866-1946), cunoscut ca H.G. Wells, celebru autor al genului ştiinţifico-fantastic. Atât el, cât şi Jules Verne sunt uneori numiţi „Părintele ştiinţifico-fantasticului”. Printre operele sale se numără *Maşina timpului, Insula doctorului Moreau, Omul invizibil* şi *Războiul lumilor* (n. red.).

— Nu mi-a plăcut niciodată Herbert, îi lămuri Bert, şi nu m-am văzut niciodată ca George, dacă asta vreţi să mă-ntrebaţi.

— E o onoare să... ah... începu John, ridicându-şi braţul pentru un salut. Îşi privi apoi mâna întinsă şi şi-o retrase năucit. După toate aventurile pe care le trăiseră împreună, Bert nu mai era un străin, ci un membru al familiei, indiferent care era numele său adevărat.

— Stai aşa puţin, zise Charles. E o mică problemă aici. Ştii, eu chiar l-am întâlnit pe H.G. Wells şi, nu vreau să te supăr, dar e cu mult mai tânăr decât tine.

— A, nu m-ai înţeles, explică Bert, eu nu sunt acel H.G. Wells. Vreau să spun că eu sunt, dar nu cel de acum. Eu sunt cel din viitor.

— Din viitor? se miră John.

— Opt sute de mii de ani, spuse Bert, privindu-şi ceasul. Se împlinesc joia viitoare.

— E minunat! exclamă John. Eşti într-adevăr călătorul în timp despre care ai scris în cartea ta.

— Mi-e teamă că m-aţi prins, zise Bert. Am construit dispozitivul împreună cu Nemo, pe baza desenelor lui Leonardo da Vinci, şi prima mea călătorie a fost spre timpul în care am întâlnit-o pe mama lui Aven, Weena. Am scris o povestire despre această aventură şi mi-am dorit cu disperare să o împărtăşesc întregii lumi, dar mi-am dat seama că nu m-ar fi luat nimeni

în serios dacă aş fi pretins că e o descriere a unei realităţi, a propriei mele biografii. Aşa încât am revizuit-o – destul de mult, pot zice – şi am publicat-o aşa cum o cunoaşteţi cu toţii.

— Nu-i o idee rea, spuse Jack. Adică să disimulezi o poveste adevărată pretinzând că e alegorie sau ficţiune. S-ar putea să-ncerc şi eu lucrul ăsta.

— E totuşi păcat, interveni John, să nu poţi spune nimănui ce s-a întâmplat cu adevărat. Dar, pe de altă parte, adăugă el, eu nu cred c-aş putea vorbi despre ce s-a petrecut în Arhipelag decât cu voi trei. Nimeni altcineva nu m-ar crede.

— Deci, Bert, când l-am întâlnit… ăăă… te-am întâlnit… începu Charles.

— Ai întâlnit o versiune mult mai tânără a mea, explică Bert, şi-mi amintesc bine întâlnirea aceea. Atunci mi s-a părut pentru prima dată că ai potenţial de Păstrător.

— Mă observai în secret? se miră Charles.

— Bineînţeles, zise Bert. Cine crezi că te-a recomandat pentru slujba pe care o ai la Oxford University Press?

— M-ai urmărit şi pe mine? întrebă Jack.

— Nu, răspunse Bert. Nu scriseseşi încă destul de mult ca să-mi atragi atenţia.

— Aha, murmură dezamăgit tânărul.

— Eu sunt însă grozav de bucuros că ai venit cu noi, Jack, zise John. Nu ştiu cum am fi trecut

prin toate fără tine.
— Mulţumesc, spuse Jack.
— Dar când ai venit la club, insistă Charles, te-ai purtat de parcă nu m-ai fi cunoscut.
— Asta fiindcă nu te cunoşteam, explică Bert. Îţi citisem lucrările, dar numai atât. În plus, existau cam o duzină de-alde voi, ale căror opere purtau semnele unui potenţial Păstrător – imaginaţie, inovaţie, putere de convingere şi claritate –, iar eu l-am lăsat pe Stellan să aleagă pe cine să pregătească în continuare. L-a ales pe John.
— Dar dacă existau atâţia potenţiali Păstrători disponibili pentru a fi pregătiţi, continuă Charles, de ce n-am fost recrutaţi mai devreme, după ce celălalt Păstrător şi-a părăsit postul, aşa încât criza Regelui Iernii să poată fi evitată?
— Planul lui Mordred fusese pus în aplicare cu mult timp înainte să între Jamie în joc, zise Bert. De fapt, nici eu nu eram, şi nici Stellan. Nu s-ar fi putut face nimic pentru a preveni o asemenea desfăşurare a evenimentelor, fiindcă nimeni nu a ştiut ce are de gând decât atunci când a ieşit la lumină. Şi era prea târziu.
— Nu crezi că James Barrie ar fi putut preveni războiul dacă ar fi rămas lângă profesor? întrebă John.
Bert clătină din cap şi trecu pe lângă ei, cu mâinile la spate.
— Şi eu m-am întrebat, admise el, dar mă

îndoiesc. Jamie pur şi simplu nu era potrivit pentru asta şi aproape că i-a frânt inima lui Stellan când a plecat. Ştiu însă că, indiferent de greutăţile pe care le-a anticipat, Stellan a crezut că alegerea ta e un fel de mântuire.

— Mântuirea lui? Sau a mea? întrebă John.

— Are vreo importanţă?

— Poate că are.

— Atunci ia aminte la asta: la momentul potrivit, ai făcut tot ceea ce am sperat împreună cu profesorul că poţi înfăptui. Şi, deşi efortul n-a fost plăcut, în felul ăsta victoria a fost mai dulce. Oriunde s-ar afla acum, cred că profesorul e încântat pentru c-a avut încredere în tine şi sunt convins că e mândru de tine, John.

— Am eu stilou, zise Charles. Cine semnează primul?

— Dă-i drumul, îl îndemnă John.

Zâmbitor dar cu mâna tremurândă, Charles îşi scrise numele cu litere alungite:

Charles Williams[44]

Îi dădu cartea şi stiloul lui Jack.

---

[44] Charles Williams (1886-1945) a fost un poet, romancier şi critic literar britanic, membru al societăţii *The Inklings* („semn vag, aluzie" în limba engleză). Aceasta a fost un grup de discuţii literare asociat cu Universitatea din Oxford. Membrii săi (printre care s-au numărat J.R.R. Tolkien şi C.S. Lewis) apreciau naraţiunea în operele literare şi încurajau scrierea de literatură fantasy. Printre primele romane citite în acest cerc a fost şi *Stăpânul Inelelor* (n. red.).

— Mersi, zise Jack. Poţi să ţii puţin cartea nemişcată?

— Desigur.

Jack se gândi o clipă, semnă şi dădu cartea mai departe, lui John, care se uită nedumerit la semnătură:

C.S. Lewis

— Nu mi-a plăcut niciodată numele Clive, mărturisi Jack. Fratele meu Warnie mă striga Jack şi aşa mi-a rămas numele.

— În regulă, zise Bert. Iar acum e rândul tău, John.

John luă stiloul în mână şi se opri să-şi privească prietenii care îi deveniseră aliaţi şi confidenţi, ba chiar membri ai familiei, deşi nu petrecuseră decât puţin timp împreună. Îşi aminti cum se întâlniseră, gândindu-se şi la preţul pe care fiecare dintre ei fusese nevoit să-l plătească pentru a face ceea ce trebuia, dar chiar şi aşa avuseseră parte de o aventură fabuloasă. Şi presimţea că vor urma şi altele. La urma urmei, trăiau într-o lume foarte mare.

— Semnez ca să ne amintim viitorul, zise John.

— Pentru viitor! exclamară Jack şi Charles.

— Bine zis, băiete, îl încurajă şi Bert.

John îşi scrise numele citeţ, cu litere înguste:

J.R.R. Tolkien

Şi închise cartea.

Epilog

Undeva sus, pe o faleză de pe Insula de la Capătul Lumii Regele Suprem stătea mestecând din când în când un fir din iarba înaltă care reîncepuse să crească pe câmpia arsă de bătălie.

Lângă el se afla un cerc de menhire care îl linişteau prin simpla lor prezenţă, dar şi mormântul binecuvântat al unui prieten drag care, în mod straniu, îl liniştea la fel de mult.

Stătea, mesteca, privea în abisul de dincolo de cascada imensă şi se gândea.

În doar câteva zile, lumea – cele două lumi, de fapt-se schimbase iremediabil, iar, ca Rege Suprem pe Tronul de Argint al Paralonului, era acum de datoria lui să se asigure că schimbările vor fi în favoarea popoarelor a o sută de ţinuturi, chiar şi a celor care nu îl recunoşteau drept rege şi nu-i sprijineau cârmuirea. Aceasta era povara oricărui rege.

Se gândi şi la femeia alături de care călătorise şi muncise, împărtăşindu-i visele, şi se întrebă dacă va rămâne alături de el şi-l va ajuta să conducă regatul, în caz că i-ar fi cerut-o.

Artus se întreba dacă el reuşise să îi cheme pe dragoni sau totul se petrecuse prin voinţa şi intervenţia lui Samaranth.

Se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă dragonii nu ar fi venit exact în momentul în care el îi

chemase sau, mai rău, dacă n-ar fi venit deloc.

Se întreba ce s-ar întâmpla dacă va fi nevoit să îi mai cheme o dată. În zilele care urmaseră conflictului, dragonii continuaseră să se rotească undeva sus pe cer, dar într-un număr cu mult mai mic decât fuseseră în momentul crucial al bătăliei.

Se întreba şi ce este cu adevărat în neantul de dincolo de Capătul Lumii şi ce e dincolo de abis. Se întreba dacă, atunci când cineva păşea dincolo de cascadă, căderea lui avea să aibă un sfârşit sau va continua pentru eternitate.

Iar câteodată...

Câteodată se întreba pur şi simplu.

Nota autorului

Istoria e compusă mai mult din supoziţii decât din certitudini. Dacă te întorci destul de mult în trecut, faptele se întrepătrund cu ficţiunea sau cu poveştile tradiţionale, care poartă în ele un sâmbure de adevăr.

Pentru mine, cele mai interesante poveşti sunt cele cu un picior bine înfipt în fantezie şi cu celălalt în lumea reală, iar cea mai bună cale de a crea un amestec din cele două lumi este să găsesc lacunele istoriei, locurile unde nu există certitudini, ca să le umplu cu supoziţii.

Să presupunem că lumile imaginare au un corespondent în realitate. Să presupunem că am putea, în anumite circumstanţe, să le vizităm şi că dovezile existenţei lor sunt presărate de-a lungul istoriei şi al ficţiunii, iar noi ar trebui să ştim doar unde să le căutăm…

La prima vedere, s-ar părea că povestea lui Ordo Maas e cea a lui Noe, dar de fapt originea ei e mai adâncă şi mai veche. Ordo Maas spune că are multe nume, iar mai târziu Mordred îi zice „Deucalion”. În mitologia greacă, Deucalion era fiul lui Prometeu (care i-a dat focul ascuns în capătul toiagului său) şi a fost căsătorit cu Pyrrha – fiica Pandorei. Când zeii au pedepsit omenirea inundând Pământul, ei s-au salvat fiindcă Prometeu le-a dat focul şi le-a spus să construiască o arcă. După potop, au repopulat

Pământul. Aşa cum Prometeu i-a *dat fiului* său un dar, Pyrrha a primit şi *ea* unul de la mama ei: cutia Pandorei. Presupunerea pe care am făcut-o în carte este că Pyrrha, şi nu mama ei, a fost cea care a deschis cutia după Potop.

Echivalentul egiptean al lui Deucalion a fost Thoth, a cărui fiică, Bast, a fost zeiţa pisicilor.

Legând mitul Pandorei de cel al ursitoarelor (Cele Trei Care Sunt Una) şi numindu-le Morgana, am unit mitologia greacă şi folclorul galic şi celtic, la fel cum am făcut şi atunci când Ordo Maas susţine că prima dragonavă a fost obţinută prin reconstruirea lui *Argo,* corabia cu care eroul grec Iason a plecat în căutarea lânii de aur.

Cavalerul Verde leagă mitul arthurian de ficţiunea contemporană prin *Povestea celor două oraşe,* de Dickens, la fel cum o face, desigur, şi Viermuş.

Cartograful Locurilor Pierdute este invenţia mea, dar, ca şi în cazul celorlalţi, originea lui se trage dintr-o supoziţie, iar indiciile cu privire la adevărata sa identitate pot fi găsite de cititorii atenţi.

În sfârşit, am dorit să-mi încep aventura într-un loc cu rezonanţe misterioase. Adresa clubului la care Charles îi conduce pe John şi pe Jack, 221 Baker Street, e bine-cunoscută oricărui cititor al lui Sherlock Holmes ca fiind cea a casei detectivului. E un loc perfect ca să porneşti o

poveste de genul „era o noapte întunecată şi furtunoasă”[45].

James A. Owen
Silvertown, SUA

[45] În original, „dark and stormy night”, referire la propoziţia „It was a dark and stormy night” („era o noapte întunecată şi furtunoasă”) cu care începe romanul *Paul Clifford* (1830) al scriitorului Edward Bulwer-Lytton. În prezent, a ajuns să facă referire la un tip de scriitură încărcată, plină de clişee şi cu repetiţii excesive. Multe alte romane încep cu aceeaşi propoziţie, făcând astfel trimiteri ironice (n. red.)